

JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE • NOVEMBER 2011

Liahona

**Taler fra
generalkonferansen**

**Seks nye templer
bekjentgjort**

Lær av Skriftene, av Nancy Crookston

Freiseren sa: "Dere gransker Skriftene, fordi dere mener at dere har evig liv i dem – og disse er det som vitner om meg" (Johannes 5:39).

LØRDAG FORMIDDAG

- 4 Så møtes vi igjen
President Thomas S. Monson
- 6 Skriftenes kraft
Eldste Richard G. Scott
- 9 Personlig åpenbaring og vitnesbyrd
Barbara Thompson
- 11 Den tid skal komme
Eldste L. Whitney Clayton
- 14 Gjør det rette til rett tid, uten utsettelse
Eldste José L. Alonso
- 16 Råd til ungdom
President Boyd K. Packer
- 19 Du er betydningsfull for Ham
President Dieter F. Uchtdorf

LØRDAG ETTERMIDDAG

- 23 Oppholdelse av Kirkens funksjonærer
President Henry B. Eyring
- 24 Barnas hjerter skal vendes
Eldste David A. Bednar
- 28 Barn
Eldste Neil L. Andersen
- 31 En tid til å forberede seg
Eldste Ian S. Ardern
- 33 Det er bedre å se opp
Eldste Carl B. Cook
- 35 Forløsning
Eldste LeGrand R. Curtis jr.
- 38 Den guddommelige gave omvendelse
Eldste D. Todd Christofferson
- 41 Den fullkomne kjærlighet driver frykten ut
Eldste L. Tom Perry

PRESTEDØMSMØTET

- 44 Vi er alle kalt
Eldste Jeffrey R. Holland
- 47 Det aronske prestedømmes kraft
Biskop Keith B. McMullin
- 50 En unik mulighet
Eldste W. Christopher Waddell
- 53 Hjelp på Herrens måte
President Dieter F. Uchtdorf
- 56 Forberedelse i prestedømmet:
"Jeg trenger din hjelp"
President Henry B. Eyring
- 60 Våg å stå alene
President Thomas S. Monson

SØNDAG FORMIDDAG

- 68 Et vitne
President Henry B. Eyring
- 71 Å vente på Herren: Din vilje skje
Eldste Robert D. Hales
- 74 Mormons bok – en bok fra Gud
Eldste Tad R. Callister
- 77 Elsk hennes mor
Elaine S. Dalton
- 79 Et navns betydning
Eldste M. Russell Ballard
- 82 Stå på hellige steder
President Thomas S. Monson

SØNDAG ETTERMIDDAG

- 86 Pakter
Eldste Russell M. Nelson
- 90 Læresetninger om Jesus
Eldste Dallin H. Oaks
- 94 Undervisning etter Åndens påvirkning
Matthew O. Richardson
- 96 Misjonærer er en av Kirkens skatter
Eldste Kazuhiko Yamashita
- 98 Velg evig liv
Eldste Randall K. Bennett
- 101 Bønn er et privilegium
Eldste J. Devn Cornish
- 104 Sangene de ikke fikk sunget
Eldste Quentin L. Cook
- 108 Til vi ses igjen
President Thomas S. Monson

HJELPEFORENINGENS FELLESMØTE

- 109 Hva jeg håper mine barnebarn vil forstå angående Hjelpeforeningen
Julie B. Beck
- 114 Kjærlighet svikter aldri
Silvia H. Allred
- 117 Hold fast ved paktene
Barbara Thompson
- 120 Forglem meg ei
President Dieter F. Uchtdorf

- 64 Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige
- 124 Fortegnelse over historier
- 125 Undervisning for vår tid
- 125 Hjelpeorganisasjonenes presidentskaper på generalplan
- 126 Nytt fra Kirken

Oversikt over den 181. halvårslige generalkonferanse

LØRDAG FORMIDDAG, 1. OKTOBER 2011

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Henry B. Eyring. Åpningsbønn: Eldste Gary J. Coleman. Avslutningsbønn: Eldste Lowell M. Snow. Sang og musikk ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Richard Elliott og Andrew Unsworth, organister: "I denne skjønne morgenstund", *Salmer*, nr. 1; "With Songs of Praise", *Hymns*, nr. 71; "Vi ber til Gud for deg", *Salmer*, nr. 15, arr. Wilberg, ikke utgitt; "Snart Israels Forløser", *Salmer*, nr. 5; "Jeg er Guds kjære barn", *Salmer*, nr. 187, arr. Murphy, ikke utgitt; "Press Forward, Saints", *Hymns*, nr. 81, arr. Wilberg, ikke utgitt.

LØRDAG ETTERMIDDAG, 1. OKTOBER 2011

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Dieter F. Uchtdorf. Åpningsbønn: Eldste Won Yong Ko. Avslutningsbønn: Eldste Bradley D. Foster. Sang ved et Primær-kor fra Pleasant View og North Ogden, Utah; Vanja Y. Watkins, dirigent; Linda Margetts, organist: "God's Daily Care", *Hymns*, nr. 306, og "Jeg takker deg, Fader", *Barnas sangbok*, 9, medley arr. Watkins, ikke utgitt; "I all evighet", *Salmer*, nr. 186, arr. Watkins, ikke utgitt; "Priser profeten som skuet Jehova", *Salmer*, nr. 12; "Min himmelske Fader elsker meg", *Barnas sangbok*, 16–17, og "Han lever, min Forløser stor", *Salmer*, nr. 66, utg. Jackman, medley arr. Watkins, ikke utgitt.

PRESTEDØMSMØTET, LØRDAG KVELD, 1. OKTOBER 2011

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Dieter F. Uchtdorf. Åpningsbønn: Eldste Richard G. Hinckley. Avslutningsbønn: Eldste Koichi Aoyagi. Sang ved et kor av Det melkisedekske prestedømme fra Pleasant Grove, Utah; Justin Bills, dirigent; Clay Christiansen, organist: "Rise Up, O Men of God", *Hymns*, nr. 324, arr. Staheli, utg. Jackman; "Jeg trenger deg hver stund", *Salmer*, nr. 63, arr. Bills, ikke utgitt; "Se, Herren konge er", *Salmer*, nr. 43; "La oss stemme i et kor", *Salmer*, nr. 24, arr. Bills, ikke utgitt.

SØNDAG FORMIDDAG, 2. OKTOBER 2011

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Dieter F. Uchtdorf. Åpningsbønn: Eldste Paul K. Sybrowsky. Avslutningsbønn: Eldste James B. Martino. Sang og musikk ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg, dirigent; Andrew Unsworth og Clay Christiansen, organister: "Led meg frem til evig frelse", *Salmer*, nr. 78; "Led oss, o du store Jehova", *Salmer*, nr. 48, arr. Wilberg, ikke utgitt; "Consider the Lilies", Hoffman, arr. Lyon, utg. Jackman; "Ha takk for profeten du sendte", *Salmer*, nr. 17; "Kan hende det er på fjellets sti", *Salmer*, nr. 165, arr. Wilberg, ikke utgitt; "Kristus er meg kjær", *Salmer*, nr. 65, arr. Wilberg, ikke utgitt.

SØNDAG ETTERMIDDAG, 2. OKTOBER 2011

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Henry B. Eyring. Åpningsbønn: Eldste F. Michael Watson. Avslutningsbønn: Eldste Gregory A. Schwitzer. Sang og musikk ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Bonnie Goodliffe og Linda Margetts, organister: "Arise, O God, and Shine" *Hymns*, nr. 265, arr. Wilberg, ikke utgitt; "Min Frelsers kjærlighet", *Barnas sangbok*, 42–43, arr. Cardon, ikke utgitt; "Vi gledes og frydes", *Salmer*, nr. 3; "Herre, før vi skiller ad", *Salmer*, nr. 73, arr. Wilberg, ikke utgitt.

LØRDAG KVELD, 24. SEPTEMBER 2011, HJELPEFORENINGENS FELLESMØTE

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: Julie B. Beck. Åpningsbønn: Barbara C. Bradshaw. Avslutningsbønn: Sandra Rogers. Sang og musikk ved et Hjelpeforenings-kor fra Eagle Mountain og Saratoga Springs, Utah; Emily Wadley, dirigent; Bonnie Goodliffe og Linda Margetts, organister: "I denne skjønne morgenstund", *Salmer*, nr. 1, arr. Wilberg, ikke utgitt; "Hvor det er skjønt, min Herre Gud", *Salmer*, nr. 80, arr. Manookin, utg. Jackman; "Lytt, lytt, nasjoner!" *Salmer*, nr. 168; "Vi gledes og frydes", *Salmer*, nr. 3.

TALER FRA KONFERANSEN

Du finner taler fra generalkonferansen på mange språk ved å gå inn på conference.lds.org.

Velg så språk. Lydopptak fra konferansen skal normalt være tilgjengelig ved distribusjonssentrene innen 2 måneder etter konferansen.

BUDSKAP FOR HJEMMELÆRERE OG BESØKENDE LÆRERINNER

Som budskap for hjemmelærere og besøkende lærerinner velger du den talen som best dekker behovene til dem du besøker.

OMSLAGSSIDEN

Forsiden: Foto: John Luke. Siste omslagsside: Foto: Les Nilsson.

FOTOGRAFIER FRA KONFERANSEN

Fotografier under generalkonferansen i Salt Lake City ble tatt av Craig Dimond, Welton C. Andersen, John Luke, Christina Smith, Cody Bell, Les Nilsson, Weston Colton, Sarah Jensen, Derek Israelsen, Danny La, Scott Davis, Kristy Jordan og Cara Call; i Brasil av Barbara Alves, David McNamee og Sandra Rozados; i Canada av Laurent Lucuix; i El Salvador av Josué Peña; i England av Simon Jones; i Japan av Jun Aono; i Mexico av Monica Mora; på Filippinene av Wilmore LaTorre og Ann Rosas; i Syd-Afrika av Rob Milne; i Sverige av Anna Peterson og i Uruguay av Manuel Peña.

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges norske tidsskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Anderson

Redaktør: Paul B. Pieper

Rådgivere: Keith R. Edwards, Christoffel Golden Jr.,
Per G. Malm

Administrerende direktør: David L. Frischknecht

Redaksjonssjef: Vincent A. Vaughn

Grafisk ansvarlig: Allan R. Loybourn

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Redaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Seksjonsredaktør: Susan Barrett, Ryan Carr

Redaksjonsmedarbeidere: Brittany Beattie, David A.
Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt,
Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Lia McClanahan, Melissa Merrill,
Michael R. Morris, Sally J. Ode Kirk, Joshua J. Perkey, Chad E.
Phares, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe,
Marissa A. Widdison, Melissa Zenteno

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Scott Van Kampen

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Designere: C. Kimball Bott, Thomas S. Child,
Colleen Hinkley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Produksjon: Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown,
Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker,
Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson

Forhåndstrykking: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Distribusjonssjef: Evan Larsen

Øversettelse: Statsautorisert translør Petter Svanevik

Distribusjon: Jesu Kristi Kyrka Av Sista Dagers Heliga,
Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller
adresseforandring vennligst kontakt kundeservice
Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

**Send manuskripter og spørsmål til Liahona, Rm. 2420,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-
0024, USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på
internett: liahona.lds.org.**

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 7

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass»
eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama,
bulgarsk, kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kroatisk,
tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, filipinsk, finsk,
fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk,
japansk, kiribatisk, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk,
marshallesisk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk,
russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog,
tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk.
(Hyppigheten varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.

Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til
leilighetsvis, ikke-kommersielt bruk i kirken eller i hjemmet.
Bildemateriale kan ikke kopieres hvis det er påført
anmerkning om at kopiering ikke er tillatt. Spørsmål om
opphavsrett rettes til Intellectual Property Office, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2011 Vol. 75 No. 11. LIAHONA (USPS 311)
Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address *must* be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

TALERE I ALFABETISK REKKEFØLGE

Allred, Silvia H., 114
Alonso, José L., 14
Andersen, Neil L., 28
Ardern, Ian S., 31
Ballard, M. Russell, 79
Beck, Julie B., 109
Bednar, David A., 24
Bennett, Randall K., 98
Callister, Tad R., 74
Christofferson, D. Todd, 38
Clayton, L. Whitney, 11
Cook, Carl B., 33
Cook, Quentin L., 104
Cornish, J. Devn, 101
Curtis, LeGrand R., jr., 35
Dalton, Elaine S., 77
Eyring, Henry B., 23, 56, 68
Hales, Robert D., 71
Holland, Jeffrey R., 44
McMullin, Keith B., 47
Monson, Thomas S., 4, 60,
82, 108
Nelson, Russell M., 86
Oaks, Dallin H., 90
Packer, Boyd K., 16
Perry, L. Tom, 41
Richardson, Matthew O., 94
Scott, Richard G., 6
Thompson, Barbara, 9, 117
Uchtdorf, Dieter F., 19, 53,
120
Waddell, W. Christopher, 50
Yamashita, Kazuhiko, 96

EMNEOVERSIKT

Aktivisering, 14, 35, 50
Ansvarlighet, 98
Barn, 28
Besøkende lærerinner, 109,
114
Bibelen, 74, 90
Bønn, 82, 101
Den hellige ånd, 6, 9, 16, 33,
47, 82, 94
Det aronske prestedømme,
47
Disippelens vei, 109
Egenverd, 19, 120
Egenverd, 19, 120
Eksempel, 41, 60, 77, 90, 96
Ekteskap, 28
Familie, 28, 77
Fedre, 77
Forberedelse, 50, 56, 96
Foreldreansvar, 28, 77
Forløsning, 35
Forsoningen, 33, 35, 38, 90
Generalkonferanse, 4, 23,
108
Gjenopprettelsen, 11
Glede, 38, 120
Guddommelig natur, 19
Handlefrihet, 98
Hjelpeforeningen, 109, 114
Håp, 19, 71
Jesus Kristus, 35, 41, 74, 79,
90, 101
Kjærlighet, 53, 77, 96, 120
Lyddighet, 33, 38, 86, 90
Lærdom, 94
Misjonærarbeid, 11, 41, 44,
50, 79, 96
Misjonærektepar, 44
Moral, 16

Mormons bok, 6, 50, 68, 74
Mot, 33, 60
Motgang, 71, 104
Navn, Kirkens, 79
Nestekjærlighet, 68, 109, 114
Normer, 44, 60, 77, 82
Offer, 50, 120
Omvendelse, 68, 96
Omvendelse, 16, 35, 38, 44
Pakter, 86, 117
Plikt, 47, 56
Prestedømmet, 24, 47, 56,
60, 86, 109
Prioritering, 28, 31
Profeti, 11
Selvhjulpenshet, 53
Skriftene, 6, 74
Slekthistorie, 24
Teknologi, 24, 31
Templer og tempelarbeid,
4, 24, 41, 109, 117
Tidsstyring, 31
Tjeneste, 14, 47, 50, 53,
56, 68
Tro, 28, 33, 71, 101, 104
Tålmodighet, 71
Undervisning, 94
Ungdom, 16, 24, 44, 47,
50, 77
Unge kvinner, 77
Utholdenhet, 68, 71
Vekst, Kirkens, 11, 41
Velferd, 53
Vitnesbyrd, 9, 60, 68, 74, 82
Vår himmelske Fader, 108
Åpenbaring, 6, 9, 16, 82

Av president Thomas S. Monson

Så møtes vi igjen

Jeg ber om at vi må bli fylt med Herrens ånd når vi lytter til budskapene i dag og i morgen, og lærer det som Herren ønsker at vi skal vite.

Det er godt, brødre og søstre, å ønske dere velkommen til den 181. halvårslige generalkonferanse i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Denne konferansen er det 48 år – tenk på det, 48 år – siden jeg ble kalt til De tolv apostlers quorum av president David O. McKay. Det var i oktober 1963. Det synes utenkelig at så mange år har kommet og gått siden den gang.

Når vi har det travelt, synes tiden å gå altfor fort, og de siste seks månedene har ikke vært noe unntak for meg. Et av høydepunktene i denne perioden var anledningen jeg hadde til å gjeninnvie Atlanta Georgia tempel 1. mai. Jeg ble ledsaget av eldste og søster M. Russell Ballard, eldste og søster Walter F. González og eldste og søster William R. Walker.

Under den kulturelle tilstelningen med tittelen “Southern Lights”, som ble arrangert kvelden før gjeninnvielsen, opptrådte 2 700 unge menn og unge kvinner fra hele tempeldistriktet. Det var et av de mest fremragende programmene jeg har sett, og publikum reiste seg flere ganger for å gi stående applaus.

Dagen etter ble templet gjeninnviet i to innvielsesmøter, og Herrens ånd var med oss i rikt monn.

I slutten av august innviet president Henry B. Eyring San Salvador El Salvador tempel. Han ble ledsaget av søster Eyring og av eldste og søster D. Todd Christofferson, eldste og søster William R. Walker, søster Silvia H. Allred

i Hjelpeforeningens generalpresident-skap og hennes mann Jeffry. President Eyring rapporterte at det var en meget åndelig begivenhet.

I slutten av dette året vil president Dieter F. Uchtdorf og søster Uchtdorf reise sammen med andre generalautoriteter til Quetzaltenango i Guatemala, hvor han vil innvie vårt tempel der.

Oppføringen av templer fortsetter uavbrutt, brødre og søstre. I dag er det mitt privilegium å bekjentgjøre flere nye templer.

Først vil jeg si at ikke noe byggverk som oppføres av Kirken, er viktigere enn et tempel. Templer er steder hvor familieforhold blir beseglet for å vare i all evighet. Vi er takknemlige for de mange templene vi har over hele

verden og for den velsignelse de er for våre medlemmer.

Sent i fjor ble Provo tabernakel i Utah County alvorlig skadet i en forferdelig brann. Det eneste som sto igjen av denne flotte bygningen, som har vært elsket av generasjoner av siste-dagers-hellige, var ytterveggene. Etter grundige undersøkelser har vi bestemt oss for å gjenoppbygge den til full standard og restaurere bygningens ytre, slik at det blir Kirkens andre tempel i Provo. Det eksisterende templet i Provo er et av Kirkens travleste, og et tempel nummer to der vil hjelpe det stadig økende antall trofaste medlemmer av Kirken som går i templet fra Provo og omegn.

Det er også en glede å kunne

bekjentgjøre nye templer på følgende steder: Barranquilla i Colombia, Durban i Syd-Afrika, Kinshasa i Kongo og Star Valley i Wyoming. I tillegg arbeider vi videre med våre planer om å bygge et tempel i Paris, Frankrike.

Detaljer om disse templene vil komme etter hvert som tomter og nødvendige byggeløyver blir skaffet tilveie.

Jeg har under tidligere konferanser nevnt den fremgang vi gjør med å oppføre templer nærmere våre medlemmer. Skjønt de er lett tilgjengelige for mange medlemmer av Kirken, er det fremdeles områder av verden hvor templene er så langt unna medlemmene at de ikke har råd til å reise dit. Dermed er de forhindret i å ta del i

templets hellige og evige velsignelser. For å hjelpe med dette har vi noe som kalles Kirkens generelle hjelpefond for tempelbesøkende. Dette fondet kan dekke et engangsbesøk til templet for dem som ellers ikke ville vært i stand til å komme til templet, men som lengter fortvilet etter denne muligheten. Alle som ønsker å bidra til dette fondet, kan ganske enkelt angi denne informasjonen på den vanlige bidragsseddelen som gis til biskopen hver måned.

Brødre og søstre, jeg ber om at vi må bli fylt med Herrens ånd når vi lytter til budskapene i dag og i morgen, og lærer det som Herren ønsker at vi skal vite. Dette ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste Richard G. Scott
i De tolv apostlers quorum

Skriftenes kraft

Skriftene er som pakker med lys som lyser opp vårt sinn og gir plass for veiledning og inspirasjon fra det høye.

De av oss som kommer til denne talerstolen under konferansen, føler kraften av deres bønner. Vi trenger dem, og vi takker dere for dem.

Vår himmelske Fader forsto at hvis vi skulle oppnå den ønskede fremgang i vår jordiske prøvestand, var vi nødt til å møte vanskelige utfordringer. Noen av disse ville være nesten overveldende. Han ga oss hjelpemidler for å hjelpe oss å lykkes i vår jordiske prøvestand. Ett av disse hjelpemidlene er Skriftene.

Gjennom alle tider har vår himmelske Fader inspirert utvalgte menn og kvinner til å finne, gjennom Den hellige ånds veiledning, løsninger på livets mest innviklede problemer. Han har inspirert disse bemyndigede tjenerne til å skrive ned disse løsningsene som en slags håndbok for de av hans barn som har tro på hans plan for lykke og på hans elskede Sønn Jesus Kristus. Vi har enkel tilgang til denne veiledningen gjennom den skatt vi kaller standardverkene – Det gamle og Det nye testamente, Mormons bok, Lære og pakter og Den kostelige perle.

Ettersom Skriftene er frembragt av inspirert kommunikasjon gjennom Den hellige ånd, er de ren sannhet. Vi trenger ikke være bekymret for

om prinsippene i standardverkene er holdbare, ettersom Den hellige ånd har vært middelet som har motivert og inspirert dem som har nedtegnet Skriftene.

Skriftene er som pakker med lys som lyser opp vårt sinn og gir plass for veiledning og inspirasjon fra det høye. De kan bli nøkkelen til å åpne kanalen for kommunikasjon med vår himmelske Fader og hans elskede Sønn Jesus Kristus.

Skriftene gir våre uttalelser kraft og autoritet når de blir riktig sitert. De kan bli trofaste venner som ikke er begrenset av geografi eller kalender. De er alltid tilgjengelig når vi trenger dem. Når vi bruker dem, danner de en grunnvoll av sannhet som kan bli vekket av Den hellige ånd. Å lære, grunne på, granske og lære skriftsteder utenat er som å fylle et arkivskap med venner, verdier og sannheter som kan kalles på når som helst og hvor som helst i verden.

Stor kraft kan komme av å lære skriftsteder utenat. Å lære skriftsteder utenat er som å utvikle et nytt vennskap. Det er som å oppdage en ny person som kan hjelpe i nødens stund, gi inspirasjon og trøst og være en kilde til motivasjon til nødvendig forandring. Å lære denne salmen utenat, har for eksempel vært en

kilde til kraft og forståelse for meg:

“Jorden hører Herren til – og alt det som fyller den, verden og de som bor der.

For han har grunnlagt den på hav og stilt den fast på strømmer.

Hvem skal stige opp på Herrens berg? Hvem skal stå på hans hellige sted?

Den som har skyldfrie hender og et rent hjerte, som ikke har vendt sin hu til løgn og ikke sverger falskt.

Han får velsignelse fra Herren og rettferdighet fra sin frelses Gud” (Salmene 24:1–5).

Å grunne på et skriftsted som dette gir god rettleiding for livet. Skriftene kan danne en solid grunnvoll. De kan være en ufattelig stor ressurs av villige venner som kan hjelpe oss. Et skriftsted lært utenat, blir en varig venn som ikke blir svekket med tiden.

Å grunne på et skriftsted kan være en nøkkel til å motta åpenbaring og Den hellige ånds veiledning og inspirasjon. Skriftene kan berolige en opprørt sjel, gi fred, håp og fornyet tillit til ens egen evne til å overvinne livets utfordringer. De har stor kraft til å lege følelsesmessige utfordringer, så fremt en har tro på Frelseren. De kan fremskynde fysisk helbredelse.

Skriftene kan formidle forskjellig betydning til forskjellige tider i vårt liv i henhold til våre behov. Et skriftsted vi kan ha lest mange ganger, kan få nye meningsnyanser som er forfriskende og gir nødvendig innsikt i møte med en ny utfordring i livet.

Hvordan bruker dere Skriftene? Markerer dere skriftsteder? Skriver dere notater i margin for å huske et øyeblikks åndelig veiledning eller en opplevelse som har gitt dere dyptpløyende lærdom? Bruker dere alle standardverkene, også Det gamle testamente? Jeg har funnet verdifulle

sannheter i Det gamle testamente som er viktige ingredienser for den sannhetsplattform som styrer mitt liv, og er en ressurs når jeg prøver å gi andre et evangeliebudskap. Derfor elsker jeg Det gamle testamente. Jeg finner verdifulle sannhetsjuveler spredt ut over dets sider. For eksempel:

“Da sa Samuel: Har vel Herren like meget behag i brennoffer og slaktoffer

som i lydighet mot Herrens ord? Nei, lydighet er bedre enn offer, lydhørhet er bedre enn fett av værer” (1 Samuelsbok 15:22).

“Sett din lit til Herren av hele ditt hjerte, og stol ikke på din forstand!

Kjenn ham på alle dine veier! Så skal han gjøre dine stier rette.

Vær ikke vis i egne øyne, frykt Herren og vik fra det onde ...

Min sønn! Forakt ikke Herrens tukt og vær ikke utålmodig når han refser deg!

For den Herren elsker, den refser han, slik som en far gjør med den sønn han har kjær.

Salig er det menneske som har funnet visdom, det menneske som vinner forstand” (Ordspråkene 3:5–7, 11–13).

Det nye testamente er også en kilde til skatter av sannhet:

“Jesus sa til ham: Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand.

Dette er det største og første bud.

Men et annet er like stort: Du skal elske din neste som deg selv.

På disse to bud hviler hele loven og profetene” (Matteus 22:37–40).

“Simon, Simon! Se, Satan krevde å få dere i sin makt for å sikte dere som hvete.

Men jeg bad for deg at din tro ikke måtte svikte. Og når du en gang omvender deg, så styrk dine brødre.

Men Peter sa til ham: Herre, med deg er jeg rede til å gå både i fengsel og i død!

Da sa han: Jeg sier deg, Peter: Hanen skal ikke gale i dag, før du tre ganger har nektet at du kjenner meg...

En tjenestepike fikk se ham sitte mot lyset. Hun stirret på ham, og sa: Også denne var med ham!

Men han nektet og sa: Jeg kjenner ham ikke, kvinne!

En kort stund etter fikk en annen se ham og sa: Du er også en av dem. Men Peter sa: Menneske, jeg er ikke det!

Omkring en time senere var det en annen som forsikret: Sannelig, også denne var med ham! Han er jo en galileer.

Men Peter sa: Menneske, jeg skjønner ikke hva du snakker om! Og straks, mens han ennå talte, gol hanen.

Og Herren vendte seg og så på Peter. Da kom Peter Herrens ord i hu,

det han hadde sagt til ham: Før hanen galer, skal du fornekte meg tre ganger.

Og han gikk ut og gråt bittert”
(Lukas 22:31–34, 56–62).

Jeg føler virkelig med Peter i denne situasjonen.

Dette skriftstedet fra Lære og pakter har velsignet meg storlig: “Søk ikke å forkynne mitt ord, men søk først å erholde mitt ord, og så skal din tunge bli løst. Hvis du da ønsker det, skal du få min Ånd og mitt ord, ja, Guds kraft til å overbevise menneskene” (L&p 11:21).

Etter min vurdering fremsetter Mormons bok sannheten med unik klarhet og kraft. For eksempel:

“Og nå vil jeg dere skal være ydmyke og være føyelige og vennlige, villige til å motta lærdom, fulle av tålmodighet og langmodighet, være måteholdne i alle ting, alltid være flittige til å holde Guds bud, be om alt dere står i trang til, både åndelig og timelig, og alltid vise Gud takknemlighet for alle de ting dere mottar.

Og se til at dere har tro, håp og kjærlighet, og da vil dere alltid være rike på gode gjerninger” (Alma 7:23–24).

Og et annet:

“Og kjærligheten er tålmodig og er velvillig og misunner ikke og blåser seg ikke opp, søker ikke sitt eget, blir ikke lett bitter, tenker intet ondt og gleder seg ikke over ugudelighet, men gleder seg ved sannheten. Den utholder alt, tror alt, håper alt og tåler alt.

Derfor, mine elskede brødre, hvis dere ikke har kjærlighet, er dere intet, for kjærligheten svikter aldri. Derfor, hold fast ved kjærligheten som er det største av alt, for alle ting skal svikte.

Men kjærligheten er Kristi rene kjærlighet, og den varer evig, og den som er i besittelse av den på den siste

dag, ham skal det bli vel med.

Derfor, mine elskede brødre, be til Faderen med all hjertets iver om å bli fylt med denne kjærlighet som han har skjenket alle som er sanne etterfølgere av hans Sønn Jesus Kristus, så dere kan bli Guds sønner, så vi, når han viser seg, skal være lik ham, for vi skal se ham som han er, så vi kan ha dette håp, så vi kan bli rensert likesom han er ren” (Moroni 7:45–48).

Min kjære hustru, Jeanene, elsket Mormons bok. I hennes ungdom, som tenåring, ble den hennes livs grunnvoll. Den var en kilde til vitnesbyrd og undervisning på hennes heltidsmisjon i Nordvest-USA. Da vi virket på misjonsmarken i Córdoba i Argentina, oppfordret hun på det sterkeste til å bruke Mormons bok i vår proselyttering. Jeanene bekreftet tidlig i sitt liv at de som regelmessig leser Mormons bok, i større grad vil bli velsignet med Herrens ånd, en fastere beslutning om å etterleve hans bud og et sterkere vitnesbyrd om Guds Sønnens guddommelighet.¹ Jeg vet ikke hvor mange år jeg så henne sitte i ro og fred og omhyggelig fullføre Mormons bok nok en gang før året var omme.

I 1991 ønsket jeg å gi min familie en spesiell julegave. Etter å ha oppfylt dette ønsket, skrev jeg i min dagbok: “Klokken er 12.38 onsdag 18. desember 1991. Jeg har nettopp fullført en lydinnspilling av Mormons bok til min familie. Dette har vært en opplevelse som har styrket mitt vitnesbyrd om dette guddommelige verk og gitt meg et større ønske om å bli mer kjent med dens sider og finne flere sannheter i disse Skriftene som jeg kan bruke i min tjeneste for Herren. Jeg elsker denne boken. Jeg vitner av hele min sjel om at den er sann, at den ble utarbeidet til velsignelse for Israels hus og alle dets bestanddeler som er spredt over hele verden. Alle som vil studere dens budskap i ydmykhet og tro på Jesus Kristus, vil vite at den er sann og vil finne en skatt som vil lede dem til større lykke, fred og oppnåelser i dette liv. Jeg vitner ved alt som er hellig, om at denne boken er sann.”

Måtte vi alle benytte oss av det vell av velsignelser som kommer av skriftstudium. Dette ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTE

1. Se Gordon B. Hinckley, “Et levende og sant vitnesbyrd”, *Liahona*, aug. 2005, 6.

Av **Barbara Thompson**

Annenrådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap

Personlig åpenbaring og vitnesbyrd

Hvis vi flittig holder budene og ber i tro, vil svarene komme på Herrens egen måte og i hans tid.

For mange år siden da jeg var student, lyttet jeg til generalkonferansen på radio, ettersom vi ikke hadde TV i vår lille leilighet. Konferansetalerne var fantastiske, og jeg nøt Den hellige ånds tilkjennegevise.

Jeg husker godt da en generalautoritet talte om Frelseren og hans tjenestegjering, for så å bære et brennende vitnesbyrd, og Den hellige ånd bekreftet for min sjel at det han sa, var sant. Akkurat da var jeg ikke det minste i tvil om at Frelseren lever. Jeg var heller ikke i tvil om at jeg mottok personlig åpenbaring som bekreftet for meg "at Jesus Kristus er Guds Sønn".¹

Da jeg var åtte år gammel, ble jeg døpt og bekreftet og mottok Den hellige ånds gave. Det var en stor velsignelse den gang, men den har blitt stadig viktigere etter hvert som jeg har vokst og opplevd Den hellige ånds gave på mange måter siden.

Ofte i vår utvikling fra barndom til ungdom og deretter til voksen alder, har vi utfordringer og erfaringer på veien som får oss til å skjønne at vi trenger den guddommelige hjelp som kommer gjennom Den hellige ånd. Når vi har det vanskelig, kan vi

spørre: "Hva er løsningen på problemet?" og "Hvordan kan jeg vite hva jeg skal gjøre?"

Jeg tenker ofte på beretningen i Mormons bok om Lehi som lærer sin familie evangeliet. Han delte mange åpenbaringer og læresetninger med dem om det som skal skje i de siste dager. Nephi hadde søkt Herrens veiledning for å kunne forstå sin fars læresetninger bedre. Han følte seg oppløftet, velsignet og inspirert med visshet om at hans fars læresetninger var sanne. Dette gjorde Nephi i stand til å følge Herrens bud med nøyaktighet og leve et rettferdig liv. Han mottok personlig åpenbaring og veiledning.

På den annen siden kranglet brødrene hans med hverandre fordi de ikke forsto sin fars læresetninger. Nephi stilte dem så et veldig viktig spørsmål: "Har dere spurt Herren?"²

Deres svar var svakt: "Det har vi ikke, for Herren gjør ikke slike ting kjent for oss."³

Nephi benyttet denne anledningen til å lære sine brødre hvordan de kunne motta personlig åpenbaring. Han sa: "Husker dere ikke hva Herren har sagt? Hvis dere ikke forherder

deres hjerter, men ber til meg i tro, stoler på at dere skal motta og holder mine bud med flid, skal disse ting visselig gjøres kjent for dere."⁴

Måten å motta personlig åpenbaring på er ganske klar. Vi må ønske å motta åpenbaring, vi må ikke forherde vårt hjerte, vi må be i tro, virkelig tro at vi vil motta et svar, og så må vi holde Gud bud med flid.

Selv om vi følger dette mønsteret, betyr det ikke at hver gang vi stiller Gud et spørsmål, vil svaret øyeblikkelig dukke opp med enhver detalj om hva vi skal gjøre. Det betyr imidlertid at hvis vi flittig holder budene og ber i tro, vil svarene komme på Herrens egen måte og i hans tid.

Som barn trodde jeg personlig åpenbaring eller svar på bønn ville komme som en hørbar røst. Noen åpenbaringer kommer også ved at man hører en virkelig røst. Jeg har imidlertid lært at Ånden taler på mange måter.

Lære og pakter kapittel 6 forklarer flere måter vi kan motta åpenbaring på:

"Du har adspurt meg, og se, så ofte som du har adspurt, er du blitt undervist av min Ånd."⁵

"Jeg opplyste din forstand."⁶

"Talte jeg ikke fred til ditt sinn om saken?"⁷

I andre skriftsteder lærer vi mer om å motta åpenbaring:

"Jeg vil fortelle deg i ditt sinn og i ditt hjerte ved Den Hellige Ånd som skal komme over deg og som skal bo i ditt hjerte. Nå, se, dette er åpenbaringens ånd."⁸

"[Jeg vill] forårsake en brennende følelse i ditt bryst, derfor skal du føle at det er riktig."⁹

"Jeg vil gi deg av min Ånd, som skal opplyse ditt sinn, som skal fylle din sjel med glede."¹⁰

Personlig åpenbaring kommer som regel når vi studerer Skriftene, lytter til

og følger profeters og andre kirkelederes råd og prøver å leve trofast og rettskaffent. Iblant vil inspirasjon komme fra et enkelt vers i Skriftene eller fra en linje av en konferansetale. Kanskje vil svaret komme når Primærbarna synger en vakker sang. Alt dette er former for åpenbaring.

Tidlig i begynnelsen av gjenopprettelsen søkte mange medlemmer flittig åpenbaring og ble velsignet og inspirert med kunnskap om hva de skulle gjøre.

Søster Eliza R. Snow fikk i oppdrag av profeten Brigham Young å hjelpe til med å oppmuntre og undervise søstrene i Kirken. Hun sa “at den enkelte kvinne kunne motta inspirasjon til veiledning i sitt eget liv, sitt familieansvar og sine ansvarsoppgaver i Kirken. Hun sa: ‘Be søstrene gå og gjøre sin plikt i ydmykhet og trofasthet, så vil Guds ånd hvile over dem, og de vil bli velsignet i sitt arbeid. La dem søke visdom istedenfor kraft, så vil de få all den kraft de har visdom til å utøve.’”¹¹

Søster Snow lærte søstrene å søke Den hellige ånds veiledning. “Hun sa at Den hellige ånd ‘dekker og oppfyller enhver lengsel i menneskets hjerte og fyller ethvert tomrom. Når jeg er fylt av denne ånd, er min sjel tilfreds.’”¹²

President Dieter F. Uchtdorf har sagt at “åpenbaring og vitnesbyrd kommer ikke alltid med overveldende kraft. For mange kommer et vitnesbyrd sakte – litt om gangen.” Han sa videre: “La oss oppriktig søke lys fra personlig inspirasjon. La oss bønnfalle Herren om å begave vårt sinn og vår sjel med den troens gnist som vil gjøre oss i stand til å motta og gjenkjenne Den hellige ånds guddommelige betjening.”¹³

Vårt vitnesbyrd beriker og styrker oss i møte med hverdagens

utfordringer. Noen strever med vanskelige helseproblemer, noen opplever økonomiske vanskeligheter, mens andre har utfordringer i ekteskapet eller med sine barn. Noen lider av ensomhet eller urealiserte håp og drømmer. Det er vårt vitnesbyrd, kombinert med vår tro på Herren Jesus Kristus og vår kunnskap om frelsesplanen, som hjelper oss å komme gjennom prøvelsene og vanskelighetene.

I boken *Døtre i mitt rike* leser vi om søster Hedwig Biereichel, en kvinne i Tyskland som opplevde mye sorg og nød under 2. verdenskrig. På grunn av sin kjærlighet og

medmenneskelighet, også når hun led som mest, delte hun villig sin mat med sultende krigsfanger. På spørsmål om hvordan hun “bevarte sitt vitnesbyrd under alle disse prøvelsene”, svarte hun: “Jeg bevarte ikke et vitnesbyrd gjennom dette – vitnesbyrdet bevarte meg.”¹⁴

Selv om vi har et sterkt vitnesbyrd, betyr det ikke at det alltid vil holde seg slik. Vi må gi næring til og styrke det om det skal ha tilstrekkelig kraft til å holde oss oppe. Dette er én grunn til at vi kommer sammen ofte – for å ta del i nadverden, fornye våre pakter og bli “næret ved Guds gode ord”. Det er Guds gode ord som

holder oss “stadig ... våkne i bønn og [lar oss] bare stole på det Kristus [har] gjort, han som [er vår] tros opphavsmann og fullender”.¹⁵

Eldste David A. Bednar har sagt: “Hvis dere på passende måte søker og anvender åpenbaringsens ånd, lover jeg at dere vil ‘vandre i Herrens lys’ (Jesaja 2:5; 2 Nephi 12:5). Noen ganger vil åpenbaringsens ånd virke øyeblikkelig og intenst, andre ganger varsomt og gradvis, og ofte så diskret at dere kanskje ikke engang vil legge merke til det. Men uavhengig av mønsteret som denne velsignelsen mottas ved, vil lyset fra den opplyse og utvide deres sjel, opplyse deres forstand (se Alma 5:7; Alma 32:28) og veilede og beskytte dere og deres familie.”¹⁶

Herren ønsker å velsigne oss med veiledning, visdom og instruksjoner. Han ønsker å utøse sin Ånd over oss. Igjen, for å motta personlig åpenbaring må vi ønske å motta den, vi må ikke forherde vårt hjerte, vi må be i tro, virkelig tro at vi vil motta et svar, og så må vi holde Guds bud med flid. Når vi så søker svar på våre spørsmål, vil han velsigne oss med sin Ånd. Dette er mitt vitnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 46:13.
2. 1 Nephi 15:8.
3. 1 Nephi 15:9.
4. 1 Nephi 15:11; se også vers 10.
5. Lære og pakter 6:14.
6. Lære og pakter 6:15.
7. Lære og pakter 6:23.
8. Lære og pakter 8:2–3.
9. Lære og pakter 9:8.
10. Lære og pakter 11:13.
11. *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 45.
12. *Døtre i mitt rike*, 46.
13. Dieter F. Uchtdorf, “Deres muligheter, deres privilegium”, *Liahona*, mai 2011, 60.
14. Se *Døtre i mitt rike*, 79.
15. Moroni 6:4–6.
16. David A. Bednar, “Åpenbaringsens ånd”, *Liahona*, mai 2011, 90.

Av eldste L. Whitney Clayton
i De syttis presidentskap

Den tid skal komme

Sammen med dere står jeg helt forundret mens dette verk går frem mirakuløst, forunderlig og uimotståelig.

Som ung misjonær virket jeg i flere måneder i de sentrale deler av Lima i Peru. Som følge av dette krysset jeg Limas Plaza de Armas mange ganger. Regjeringspalasset, den offisielle bolig og kontor for Perus president, ligger ved dette torget. Min ledsager og jeg inviterte folk på torget til å høre det gjengitte evangelium. Jeg lurte ofte på hvordan det måtte være å komme inn i palasset, men å virkelig gjøre det virket veldig fjernt.

I fjor møtte eldste D. Todd Christoferson i De tolv apostlers quorum, sammen med noen få andre og jeg Alan García, som da var Perus president, i regjeringspalasset. Vi fikk omvisning i de vakre rommene, og ble hjertelig mottatt av president García. Mine drømmer om palasset som ung misjonær ble oppfylt på en måte jeg aldri kunne ha drømt om i 1970.

Ting har forandret seg i Peru siden jeg var misjonær, ikke minst for Kirken. Det var cirka 11 000 medlemmer av Kirken der den gang, og bare én stav. I dag er det over 500 000 medlemmer og nesten 100 staver. I byer hvor det bare var små grupper av medlemmer, pryder nå pulserende staver og vakre møtetus landet. Det samme har hendt i mange andre land rundt om i verden.

Kirkens bemerkelsesverdige vekst fortjener en forklaring. Vi begynner med en profeti fra Det gamle testamente.

Daniel var en hebraisk slave i Babylon. Han fikk anledning til å tyde en drøm kong Nebukadnesar hadde hatt. Daniel ba Gud åpenbare for ham drømmen og tydningen av den, og hans bønn ble besvart. Han fortalte Nebukadnesar: “Det er en Gud i himmelen som åpenbarer hemmeligheter. Han har kunngjort kong Nebukadnesar hva som skal skje i de siste dager. Dette er ... synene du hadde i ditt indre mens du hvilte på ditt leie.” Daniel sa at kongen hadde sett en skremmende billedstøtte med hode, overkropp, armer, bein og føtter. En sten ble revet løs fra et fjell, men ikke med hender, og rullet frem mens den gradvis ble større. Denne stenen kolliderte med billedstøtten og knuste den i biter, og “steinen som rammet billedstøtten, ble til et stort fjell som fylte hele jorden”.

Daniel forklarte at billedstøtten symboliserte fremtidige politiske riker, og at “i disse [fremtidige] kongers dager vil himmelens Gud opprette et rike som i all evighet ikke skal ødelegges ... Det skal knuse” disse rikene og oppsluke dem. “Men selv skal det stå fast i evighet.”¹

Så til nyere tid. Engelen Moroni viste seg første gang for Joseph Smith i 1823, og fortalte ham “at Gud hadde et verk [han] skulle utføre, og at [hans] navn skulle nevnes for godt og ondt blant alle nasjoner, slekter og tungemål.”² Moronis budskap må ha forundret Joseph, som bare var 17 år gammel.

I 1831 sa Herren til Joseph at Guds rikes nøkler igjen var “overgitt mennesket på jorden”. Han sa at “evangeliet [ville] rulle frem like til jordens ender, likesom stenen som rives løs fra fjellet, men ikke med hender, ... inntil det har fylt hele jorden”³, akkurat som Daniel hadde fortalt Nebukadnesar.

I 1898 fortalte president Wilford Woodruff om noe han hadde opplevd som nytt medlem i 1834 på et prestedømsmøte i Kirtland. Han fortalte: “Profeten kalte på alle som hadde prestedømmet, til å samle seg i det lille skolehuset av tømmer som de hadde der. Det var et lite hus, kanskje vel fire meter i firkant... Da vi kom sammen, kalte profeten på Israels eldster ... til å bære vitnesbyrd om dette verk... Da de hadde gjort det, sa profeten: ‘Brødre, deres vitnesbyrd her i kveld har oppløftet meg og lært meg meget. Men jeg vil gjerne si til dere for Herrens åsyn at dere ikke vet mer om denne kirkes og dette rikes fremtid

enn et lite barn på sin mors fang. Dere forstår det ikke... Det er bare en liten håndfull av prestedømmet dere ser her i kveld, men denne kirken skal fylle Nord- og Syd-Amerika – den skal fylle verden.’”⁴

Disse profetiene om at:

- Guds rike er som en sten revet løs fra et fjell, som skulle fylle jorden;
- Joseph Smiths navn skulle bli kjent over hele verden, og
- Kirken skulle fylle Amerika og fylle verden,

kan ha virket latterlige for 170 år siden. Den lille gruppen troende som strevde for å overleve på Amerikas koloniseringsgrense og flyttet for å unnsnippe forfølgelse, så ikke ut som grunnvullen til en tro som ville krysse internasjonale grenser og gjennomtrengte hjerter overalt.

Men det er nettopp det som har skjedd. La meg gi et eksempel.

1. juledag 1925, i Buenos Aires i Argentina, innviet eldste Melvin J. Ballard hele det syd-amerikanske kontinent for evangeliets forkynnelse.

Montevideo, Uruguay

I august 1926 hadde en håndfull konvertitter blitt døpt. De var de første medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige som ble døpt i hele Syd-Amerika. Det var for 85 år siden, etter at mange av dem som lytter til konferansen i dag, var født.

I dag er det 23 Sions staver i Buenos Aires, med mange titalls staver og titusenvis av medlemmer av Kirken i byer over hele Argentina. Nå er det godt over 600 staver og flere millioner medlemmer over hele Syd-Amerika.

Mens vi ser på, fyller Guds rike kontinentet, og Joseph Smiths navn blir bekjentgjort både av oss og hans baktalere i land han kanskje aldri engang hadde hørt om mens han levde.

Det er nesten 3000 staver i den verdensomspennende Kirken i dag, fra Boston til Bangkok og fra Mexico City til Moskva. Vi nærmer oss 29 000 menigheter og grener. I mange land er det modne staver, med medlemmer hvis besteforeldre var konvertitter. I andre møtes små grupper av nye medlemmer som små Kirkens grener i leide lokaler. Hvert år sprer Kirken seg videre og lenger rundt om i verden.

Disse profetiene om å fylle jorden og bli kjent over hele verden: Absurde? Kanskje. Usannsynlige? Utvilsomt. Umulige? Absolutt ikke.

Det utspiller seg foran øynene våre.

President Gordon B. Hinckley sa:

“Det ble en gang sagt at solen aldri vil gå ned over det britiske imperium. Det imperiet har nå blitt redusert. Men det er en realitet at solen aldri går ned over Herrens verk der det rører ved menneskers liv over hele jorden.

Og dette er bare begynnelsen. Vi har så vidt skrapet i overflaten... Vårt arbeid kjenner ingen grenser... De nasjoner som nå er lukket for oss, vil en dag bli åpnet.”⁵

I dag kan vi se at vi nærmer oss oppfyllelsen av en profeti i Mormons bok:

Salvador, Brasil

“Og ... [det skal] skje at konger skal lukke sin munn, for det som ikke hadde blitt fortalt dem, skal de se, og det de ikke hadde hørt, skal de forstå.

For på den dag skal Faderen for min skyld utføre et verk som skal være et stort og vidunderlig verk blant dem.”⁶

Dette Herrens verk er i sannhet stort og vidunderlig, men det går fremover for det meste ubemerket av mange av våre politiske, kulturelle og akademiske ledere. Det beveger seg til ett hjerte og én familie om gangen, stille og diskret, og dets hellige budskap velsigner mennesker overalt.

Et vers i Mormons bok gir en nøkkel til Kirkens mirakuløse vekst i dag: “Og videre sier jeg dere at den tid skal komme da kunnskapen om en Frelser skal utbres blant alle nasjoner, slekter, tungemål og folk.”⁷

Vårt viktigste budskap, som vi både har guddommelig fullmakt til og befaling om å bringe til hele verden, er at det finnes en Frelser. Han levde i tidens midte. Han sonet for våre synder, ble korsfestet og sto opp fra de døde. Dette makeløse budskap, som vi forkynner med myndighet fra Gud, er den virkelige grunn til at Kirken vokser som den gjør.

Jeg vitner om at han viste seg sammen med sin Fader for Joseph Smith. Under ledelse av Faderen etablerte

han på nytt sitt evangelium på jorden. Han sendte apostler, profeter og prestedømsnøkler til jorden igjen. Han leder sin kirke gjennom en levende profet, president Thomas S. Monson. Hans kirke er stenen som ble revet løs fra fjellet, men ikke av menneskeheender, som ruller frem over hele jorden.

Vi er takknemlige for Joseph Smith, og ser med forundring på at hans navn ikke bare holdes i ære, men faktisk også spottes i stadig større utstrekning over hele jorden. Men vi er også klar over at dette mektige siste-dagersverk ikke dreier seg om ham. Det er Den allmektige Gud og hans Sønn, Fredsfyrstens verk. Jeg vitner om at Jesus Kristus er Frelseren, og sammen med dere står jeg helt forundret mens dette verk går frem mirakuløst, forunderlig og uimotståelig. Sannelig, “den tid [har kommet] da kunnskapen om en Frelser ... utbres blant alle nasjoner, slekter, tungemål og folk.” Jeg bærer vitnesbyrd om ham, hele menneskehetens Frelser, og om dette verk, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Daniel 2:28, 35, 44; se også vers 1–45.
2. Joseph Smith–Historie 1:33.
3. Lære og pakter 65:2.
4. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Wilford Woodruff* (2004), 25–26.
5. Gordon B. Hinckley, “Kirkens tilstand”, *Liahona*, nov. 2003, 7.
6. 3 Nephi 21:8–9.
7. Mosiah 3:20.

Av eldste José L. Alonso

i De sytti

Gjør det rette til rett tid, uten utsettelse

Frelseren ... ga oss et godt eksempel på å ikke vente med å hjelpe dem som har mistet følelsen av lykke og glede.

Våre dager opplever mange sorg og stor forvirring. De finner ikke svar på sine spørsmål, og klarer ikke å ivareta sine behov. Noen har mistet følelsen av glede og lykke. Profetene har erklært at sann lykke kan finnes ved å følge Jesu Kristi eksempel og læresetninger. Han er vår Frelser, han er vår lærer og han er det fullkomne eksempel.

Hans liv besto av tjeneste. Når vi tjener vår neste, hjelper vi de trenende. Mens vi gjør det, finner vi ofte løsninger på våre egne vanskeligheter. Når vi prøver å ligne Frelseren, viser vi kjærlighet til vår himmelske Fader og hans Sønn, Jesus Kristus, og vi blir mer lik dem.

Kong Benjamin talte om verdien av tjeneste, og sa at når vi er "i [våre] medmenneskers tjeneste, er [vi] jo i [vår] Guds tjeneste".¹ Alle har anledninger til å yte tjeneste og vise kjærlighet.

President Thomas S. Monson har bedt oss komme andre "til unnsetning" og tjene dem. Han sa: "Vi vil oppdage at de som vi betjener, som ved vårt arbeid har følt Mesterens hånd, på en eller annen måte ikke kan forklare forandringen som skjer i deres liv. Det

oppstår et ønske om å virke trofast, å vandre ydmykt og å leve mer som Frelseren. Når de har fått sitt åndelige gangsyn og et glimt av evighetens løfter, gjentar de ordene til den blinde mannen som Jesus ga synet tilbake, som sa: 'Ett vet jeg: at jeg som var blind, nå ser!'"²

Hver dag har vi mulighet til å yte hjelp og tjeneste – gjøre det riktige til riktig tid, uten utsettelse. Tenk på de mange som strever med å finne arbeid, eller som er syke, ensomme eller til og med tror at de har mistet alt. Hva kan du gjøre for å hjelpe? Tenk deg at en nabo som står ute i regnet med biltrøbbel, ringer deg og ber om hjelp. Hva er det riktige å gjøre for ham? Når er det riktig å gjøre det?

Jeg husker en gang vi som familie dro til sentrum av Mexico City for å kjøpe klær til våre to barn. De var veldig små. Vår eldste sønn hadde så vidt fylt to år, og den yngste sønnen vår var bare ett. Gaten var full av folk. Vi gikk og holdt barna i hånden. Så stoppet vi opp for å se på noe, og før vi visste ordet av det, hadde vi mistet vår eldste sønn! Vi skjønte ikke hvordan, men han var ikke med oss. Uten

å nøle løp vi av gårde for å lete etter ham. Vi lette og ropte etter ham mens vi led stor sjelekval, for vi var redde for å miste ham for alltid. I tankene bønnfaldt vi vår himmelske Fader om hjelp til å finne ham.

Ikke lenge etter fant vi ham. Der sto han og kikket uskyldig på leker gjennom et butikkvindu. Vi klemte og kysset ham, og vi lovet hverandre å passe bedre på barna våre så vi aldri ville miste noen av dem igjen. Vi lærte at for å komme vår sønn til unnsetning, trengte vi ingen planleggingsmøter. Vi ganske enkelt bare handlet, og gikk på leting etter den ene som var borte. Vi fant også ut at vår sønn ikke engang var klar over at han hadde kommet bort fra oss.

Brødre og søstre, det kan være mange som vi av en eller annen grunn har mistet av syne, og som ikke vet at de er borte. Hvis vi venter, kan vi miste dem for godt.

Det er ikke nødvendig å lage nye programmer eller treffe tiltak som er kompliserte eller kostbare for mange av dem som trenger hjelp. De trenger bare vår beslutning om å tjene – å gjøre det riktige til riktig tid, uten utsettelse.

Da Frelseren viste seg for folket i Mormons bok, ga han oss et godt eksempel på å ikke vente med å hjelpe dem som har mistet følelsen av lykke og glede. Da han hadde undervist folket, så han at de ikke kunne forstå alle hans ord. Han ba dem gå hjem og grunne på det han hadde sagt til dem. Han sa de skulle be til Faderen og forberede seg til å komme igjen dagen etter, da han igjen ville undervise dem.³

Da han avsluttet, så han på folkemengden og så dem gråte, for de ønsket at han skulle bli hos dem.

"Og han sa til dem: Se, mitt indre er fylt av medlidenhet med dere.

Har dere noen som er syke blant dere? Bring dem hit. Har dere noen som er lamme eller blinde eller halte eller krøplinger eller spedalske eller invalide eller som er døve eller som er plaget på en eller annen måte? Bring dem hit, og jeg vil helbrede dem, for jeg har medlidenhet med dere, mitt indre er fylt av barmhjertighet.”⁴

Og de bragte sine syke til ham, og han helbredet dem. Folkemengden knelte ned for ham, tilba ham og kysset hans føtter, “så de badet hans føtter med sine tårer”. Så befalte han dem å bringe sine små barn til ham, og han velsignet dem en etter en.⁵ Dette er forbildet Frelseren har vist oss. Hans kjærlighet er til alle, men han mister aldri den ene av syne.

Jeg vet at vår himmelske Fader er kjærlig, forståelsesfull og tålmodig.

Hans Sønn Jesus Kristus, elsker oss på samme måte. De hjelper oss gjennom sine profeter. Jeg har lært at det gir stor trygghet å følge profetene. “Redningen” pågår fremdeles. President Monson sa: “Herren venter at vi skal tenke. Han venter at vi skal handle. Han venter at vi skal arbeide. Han venter at vi skal bære vitnesbyrd. Han venter at vi skal være hengivne.”⁶

Vi har et ansvar og en stor mulighet. Det er mange som igjen trenger å oppleve den lykke og glede som kommer av aktivitet i Kirken. Denne lykken kommer av å motta ordinansene, inngå hellige pakter og holde dem. Herren trenger at vi hjelper dem. La oss gjøre det rette til rett tid, uten utsettelse.

Jeg vitner om at Gud lever og er vår Fader. Jesus Kristus lever og har gitt sitt liv så vi kan vende tilbake til

vår himmelske Faders nærhet. Jeg vet at han er vår Frelser. Jeg vet at deres uendelige godhet stadig blir tilkjennegitt. Jeg bærer vitnesbyrd om at president Thomas S. Monson er Deres profet og at dette er den eneste sanne Kirke på jordens overflate. Jeg vet at profeten Joseph Smith er gjenopprettelsens profet. Jeg vitner om at Mormons bok er Guds ord. Den gir oss veiledning og forbilder å følge så at vi kan bli mer lik Gud og hans elskede Sønn. Dette erklærer jeg i vår Herre Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Mosiah 2:17.
2. Thomas S. Monson, “Til unnsetning”, *Liahona*, juli 2001, 57, 58.
3. Se 3 Nephi 17:1–3.
4. 3 Nephi 17:6–7; se også vers 5.
5. Se 3 Nephi 17:9–12, 21.
6. Thomas S. Monson, *Liahona*, juli 2001, 58.

Av president Boyd K. Packer
President for De tolv apostlers quorum

Råd til ungdom

Til tross for motgang, prøvelser og fristelser behøver dere ikke svikte eller frykte.

Jeg taler mer personlig til ungdommen enn jeg pleier å gjøre, idet jeg sammenligner min ungdom med deres.

Dere er overmåte verdifulle. Jeg har sett dere i mange land og på alle kontinenter. Dere er mye bedre enn vi var da vi var unge. Dere vet mer om evangeliet. Dere er mer modne og trofaste.

Jeg er nå 87 år gammel. Dere lurer kanskje på hva jeg i min alder kan tilføre dere. Jeg har vært der dere er, og vet hvor dere skal. Men dere har ennå ikke vært der jeg er. Jeg siterer noen linjer fra et klassisk dikt:

Den gamle kråken er blitt treg.

Den unge kråken ei.

*Men når den unge kråken går seg vill,
viser den gamle vei.*

*Den gamle kråken vet ennå best,
av visdom er den tung og stinn.*

*Hva mangler den til slutt og rest?
– Den kan ikke fly i spinn.*

*Den unge kråken flyr over, under
og i sirkler rundt den gamle.
Hvorfor ender det iblant med knall
og fall?*

– Den vet ikke hvor den skal.¹

Ikke akkurat Wordsworth, men klassisk poesi likevel!

Med alt som foregår i verden og med synkende moralnormer, vokser dere unge opp bak fiendens linjer.

Skriftene forteller oss at det var strid i himmelen og at Lucifer gjorde opprør. Sammen med sine tilhengere “ble [han] kastet ned på jorden”.² Han er fast bestemt på å forpurre vår himmelske Faders plan og prøver å kontrollere alles tanker og handlinger. Denne innflytelsen er åndelig, og han “er på ferde rundt omkring i landet”.³

Men til tross for motgang, prøvelser og fristelser behøver dere ikke svikte eller frykte.

Da jeg var 17 og nesten ferdig med videregående som en svært gjennomsnittlig elev og med det jeg selv følte var noen handikap, falt alt i grus rundt oss en søndag morgen. Dagen etter ble vi innkalt til skolens auditorium. På scenen var det en stol med en liten radio. Rektor slo på radioen. Vi fikk høre stemmen til president Franklin Delano Roosevelt da han bekjentgjorde at Pearl Harbor hadde blitt bombet. USA var i krig med Japan.

Senere ble dette opptrinnet gjentatt. Igjen var det president Roosevelts stemme, denne gangen for å bekjentgjøre at landet vårt var i krig med Tyskland. 2. verdenskrig hadde eksplodert over hele verden.

Plutselig var vår fremtid usikker. Vi visste ikke hva som lå foran oss. Ville vi leve lenge nok til å gifte oss og få barn?

I dag er det “kriger og rykter om kriger og hele jorden [er] i opprør”.⁴ Dere, våre ungdommer, føler kanskje usikkerhet for fremtiden. Jeg vil gi dere råd og undervisning og en formaning om visse ting dere bør gjøre, og visse ting dere ikke bør gjøre.

Evangeliets plan er “lykkens store plan”.⁵ Familien står sentralt i denne planen. Familien er avhengig av verdig bruk av de livgivende krefter dere har i kroppen.

I “Familien – en erklæring til verden”, et inspirert dokument utgitt av Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum, lærer vi at i den førjordske tilværelse ble “alle mennesker – menn og kvinner – ... skapt i Guds bilde. Hver især er en elsket ånd, sønn eller datter av himmelske foreldre, og har som sådan en guddommelig natur og et guddommelig potensial. Kjønn er en grunnleggende egenskap [som ble bestemt i den førjordske tilværelse] ...

“... Vi erklærer videre at Gud har befalt at formeringsevnenes hellige kraft utelukkende skal brukes mellom en mann og en kvinne som er lovlig viet som ektemann og hustru.”⁶

Den store straff som Lucifer og hans tilhenger bragte over seg selv, var at de ble nektet et jordisk legeme.

Mange av fristelsene dere møter, og helt klart de mest alvorlige, har med kroppen å gjøre. Dere har ikke bare evne til å skape kropp til en ny generasjon, dere har også handlefrihet.

Profeten Joseph Smith sa: “Alle skapninger som har legemer, har makt over dem som ikke har noe.”⁷ Enhver levende sjel med en fysisk kropp har altså makt over djevelen. Dere møter

fristelser på grunn av deres fysiske natur, men dere har også makt over ham og hans engler.

Da vi gikk ut fra videregående, hadde mange av våre klassekamerater allerede blitt sendt ut i krigen, noen for aldri å komme hjem. Resten av oss skulle snart begynne i militærtjeneste. Vi visste ingenting om fremtiden. Ville vi overleve krigen? Ville det være nok igjen av verden når vi kom hjem?

Ettersom jeg var sikker på å bli innkalt, vervet jeg meg i Luftforsvaret. Snart befant jeg meg i Santa Ana, California på flyskole.

Den gangen hadde jeg ikke et sikkert vitnesbyrd om at evangeliet var sant, men jeg visste at mine

Seminar-lærere, Abel S. Rich og John P. Lillywhite, visste at det var sant. Jeg hadde hørt dem bære vitnesbyrd, og jeg trodde på dem. Jeg tenkte: "Jeg vil støtte meg til deres vitnesbyrd til jeg får mitt eget." Og slik ble det.

Jeg hadde hørt om patriarkalske velsignelser, men hadde ikke mottatt en. I hver stav er det en ordinert patriark som har profetiens og åpenbaringsens ånd. Han har myndighet til å gi personlige og fortrolige velsignelser til dem som får anbefaling av sin biskop. Jeg skrev til min biskop for å få anbefaling.

J. Roland Sandstrom var den ordinerte patriark som bodde i Santa Ana stav. Han visste ingenting om meg og

hadde aldri sett meg før, men han ga meg en velsignelse. I den fant jeg svar og instruksjoner.

Selv om patriarkalske velsignelser er veldig fortrolige, vil jeg gi dere et kort sitat fra min: "Du skal få veiledning ved Den hellige ånds hvisken, og du skal bli advart mot farer. Hvis du gir akt på disse advarslene, vil vår himmelske Fader velsigne deg så du igjen kan bli forenet med dine kjære."⁸

Ordet *hvis*, selv om det var lite på trykk, syntes å fylle hele siden. Jeg ville få vende tilbake fra krigen *hvis* jeg holdt budene og *hvis* jeg fulgte Den hellige ånds tilskyndelser. Selv om denne gaven var blitt tildelt meg ved dåpen, visste jeg ennå ikke hva Den hellige ånd var eller hvordan tilskyndelsene fungerte.

Det jeg trengte å vite om tilskyndelsene, fant jeg i Mormons bok. Jeg leste at "engler taler ved Den Hellige Ånds kraft, derfor taler de Kristi ord. Derfor ... : Nyt Kristi ord, for se, Kristi ord vil fortelle dere alt dere skal gjøre."⁹

Kanskje det viktigste jeg lærte av å lese Mormons bok, var at Åndens røst kommer som en *følelse* istedenfor som en lyd. Dere vil lære, slik jeg har lært, å "lytte" etter denne røsten, som *føles* snarere enn *høres*.

Nephi irettesatte sine eldre brødre og sa: "Dere har sett en engel, og han talte til dere, ja, dere har hørt hans røst fra tid til annen, og han har talt til dere med en mild, lav røst, men dere var *følelsesløse* så dere ikke kunne *føle* hans ord."¹⁰

Enkelte kritikere har sagt at disse versene er ukorrekte, ettersom man *hører* ord, man *føler* dem ikke. Men hvis man vet noe som helst om åndelig kommunikasjon, vet man at det ordet som best beskriver det som finner sted, er *følelse*.

Den hellige ånds gave vil, hvis dere lar den, veilede og beskytte dere og til og med korrigere deres handlinger. Det er en åndelig røst som kommer til ens sinn som en tanke eller følelse som trenger inn i hjertet. Profeten Enos sa: "Herrens røst [kom] til mitt sinn."¹¹ Og Herren sa til Oliver Cowdery: "Se, jeg vil fortelle deg i ditt sinn og i ditt hjerte ved Den Hellige Ånd som skal komme over deg."¹²

Det er ikke å forvente at dere skal gå gjennom livet uten å gjøre feil, men dere vil ikke gjøre store feil uten først å bli advart av Åndens tilskyndelser. Dette løftet gjelder alle medlemmer av Kirken.

Noen vil gjøre alvorlige feil som er i strid med evangeliets lover. Her passer det å minne om forsoningen, omvendelse og fullstendig tilgivelse i den grad at dere kan bli rene igjen. Herren sa: "Se, den som har omvendt seg fra sine synder, er tilgitt, for jeg Herren, kommer dem ikke mer i hu."¹³

Dersom den onde skulle ta dere til fange på grunn av feilgrep, minner jeg om at dere har nøkkelen som vil låse opp fengselsdøren fra innsiden. Dere kan bli vasket rene ved vår Frelser, Jesu Kristi sonoffer.

I vanskelige stunder kan dere føle at dere ikke er verdt å redde fordi dere har gjort feil, store eller små, og dere tror dere nå er forlagt. Det er *aldri* sant! Bare omvendelse kan helbrede

det som gjør vondt. Og omvendelse *kan* faktisk helbrede det som gjør vondt, uansett hva det er.

Hvis dere kommer i befatning med ting dere ikke skulle, hvis dere omgås personer som trekker dere i feil retning, er tiden inne til å hevde deres uavhengighet, deres handlefrihet. Lytt til Åndens røst, og dere vil ikke bli ført vill.

Jeg gjentar at vår tids ungdom vokser opp bak fiendens linjer med en synkende moralnorm. Men som en Herrens tjener, lover jeg at dere vil bli beskyttet og skjermet mot djevelens angrep *hvis* dere vil følge de tilskyndelser som kommer fra Den hellige ånd.

Leicester, England

Kle dere sømmelig, snakk ærbødig, lytt til oppbyggende musikk. Unngå all umoral og personlig fornedrende praksis. Ta kontroll over livet og gi dere selv ordre om å være tapre. Ettersom vi er så avhengige av dere, vil dere bli usedvanlig velsignet. Dere er aldri langt unna deres kjærlige himmelske Faders åsyn.

Styrken i mitt vitnesbyrd har endret seg fra den gang jeg måtte støtte meg til mine Seminar-læreres vitnesbyrd. I dag må jeg støtte meg til andre når jeg går, på grunn av alder og polio i barndommen, men ikke på grunn av tvil i åndelige spørsmål. Jeg har lært å tro på, forstå og kjenne de dyrebare sannheter i evangeliet og om vår Frelser Jesus Kristus.

Som et av hans spesielle vitner, bærer jeg vitnesbyrd om at det ikke er noen tvil om utfallet av denne kampen som begynte i det førjordiske liv. Lucifer vil tape.

Vi snakket tidligere om kråker. Dere unge kråker trenger ikke fly formålsløst omkring, usikre på veien videre. Det finnes dem som vet veien. "For Herren Herren gjør ikke noe uten at han har åpenbaret sine skjulte råd for sine tjenere profetene."¹⁴ Herren organiserte sin kirke på prinsippet nøkler og råd.

I Kirkens ledelse sitter 15 menn som er oppholdt som profeter, seere og åpenbarere. Hvert medlem av Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum har alle prestedømsnøkler som trengs for å lede Kirken. Seniorapostelen er profet og president Thomas S. Monson, den eneste som har myndighet til å utøve alle disse nøklene.

Skriftene forutsetter at Det første presidentskap og De tolv quorum arbeider i råd, og at disse rådene beslutninger er enstemmige. Slik er det. Vi stoler på at Herren viser vei,

og vi ønsker kun å gjøre hans vilje. Vi vet at han har vist oss stor tillit, både enkeltvis og i fellesskap.

Dere må lære å "sette [deres] lit til Herren av hele [deres] hjerte, og [ikke stole på deres] forstand!"¹⁵ Dere må være pålitelige og omgi dere med venner som også ønsker å være det.

Iblant kan dere bli fristet til å tenke slik jeg av og til gjorde i min ungdom: "Sånn som det går nå, kommer verden til å gå under. Verdens ende vil komme før jeg kommer dit jeg ønsker." Slik er det ikke! Dere kan se frem til å gjøre det rette – gifte dere, stifte familie og se deres barn og barnebarn, kanskje til og med oldebarn.

Hvis dere vil følge disse prinsippene, vil dere bli våket over og beskyttet, og dere vil selv vite ved Den hellige ånds tilskyndelser hvilken vei dere skal gå, for "ved Den Hellige ånds kraft kan dere vite sannheten i alle ting".¹⁶ Jeg lover at det vil bli slik, og nedkaller en velsignelse over dere, vår dyrebare ungdom, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. John Ciardi, "Fast and Slow", *Fast and Slow: Poems for Advanced Children and Beginning Parents* (1975), 1. © 1975 av John L. Ciardi. Brukt med tillatelse fra Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company. Med enerett.
2. Johannes' åpenbaring 12:9; se også Lære og pakter 76:25–26.
3. Lære og pakter 52:14.
4. Lære og pakter 45:26.
5. Alma 42:8.
6. "Familien – En erklæring til verden", *Liahona*, nov. 2010, 129.
7. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 208.
8. Boyd K. Packers patriarkalske velsignelse, gitt av J. Roland Sandstrom, 15. jan. 1944.
9. 2 Nephi 32:3.
10. 1 Nephi 17:45; uthevelse tilføyd.
11. Enos 1:10.
12. Lære og pakter 8:2.
13. Lære og pakter 58:42.
14. Amos 3:7.
15. Ordspråkene 3:5.
16. Moroni 10:5.

Av president Dieter F. Uchtdorf

Annenrådgiver i Det første presidentskap

Du er betydningsfull for Ham

Herren bruker en helt annen vekt enn verden til å måle en sjels verdi.

Moses, en av de største profeter verden har sett, ble oppfostret av Faraos datter og tilbragte de første 40 årene av sitt liv blant kongelige i Egypt. Han hadde førstehåndskunnskap om dette oldtidsrikets herlighet og prakt.

Mange år senere, på et fjell langt borte, langt unna det mektige Egypts prakt og storhet, sto Moses i Guds nærhet og talte med ham ansikt til ansikt som en mann snakker med sin venn.¹ Under denne samtalen viste Gud Moses sine henders arbeid, og ga ham et glimt av sin gjerning og herlighet. Da synet var over, falt Moses til jorden og ble liggende i mange timer. Da han endelig fikk sin styrke tilbake, innså han noe som i alle hans år ved Faraos hoff, aldri hadde falt ham inn.

Jeg vet, sa han, "at mennesket er intet".²

Vi er mindre enn vi tror

Jo mer vi lærer om universet, jo mer forstår vi – iallfall til en viss grad – av det Moses visste. Universet er så stort, mystisk og praktfullt at det er ubegripelig for det menneskelige sinn. "Verdener uten tall har jeg skapt,"

sa Gud til Moses.³ Nattehimmelens undere er et vakkert vitnesbyrd om denne sannheten.

Det finnes ikke mye som har fylt meg med så åndeløs ærefrykt som å fly midt på svarte natten over hav og kontinenter og se ut av cockpitvinduet på den uendelige prakt av millioner av stjerner.

Astronomer har forsøkt å telle hvor mange stjerner det er i universet. En gruppe forskere anslår at antall stjerner innen rekkevidde av våre teleskoper er 10 ganger større enn alle sandkorn som utgjør verdens strender og ørkener.⁴

Denne konklusjonen har en slående likhet med oldtidsprofeten Enoks erklæring: "Var det mulig for mennesket å telle jordens partikler – ja, millioner av jordkloder som denne – ville det ikke utgjøre en begynnelse av dine skapelsers tall."⁵

Med tanke på omfanget av Guds skaperverk, er det ikke rart at den store kong Benjamin rådet sitt folk til å "alltid bevare i erindringen Guds storhet og deres egen ubetydelighet".⁶

Vi er større enn vi tror

Men selv om mennesket er intet, blir jeg full av undring og ærefrykt

med tanke på at "sjeler er av stor verdi i Guds øyne".⁷

Og selv om vi kan se på det enorme universet og si: "Hva er mennesket sammenlignet med skaperverkets prakt?" har Gud selv sagt at vi er grunnen til at han skapte universet! Hans gjerning og herlighet – hensikten med dette fantastiske univers – er å frelse og opphøye menneskene.⁸ Med andre ord er evighetens vide utstrekning, det uendelige rom og tidens herlighet og mysterier skapt for vanlige dødelige som dere og meg. Vår himmelske Fader skapte universet så vi kunne oppfylle våre muligheter som hans sønner og døtre.

Dette er menneskets paradoks: Sammenlignet med Gud er mennesket intet, men samtidig er vi alt for Gud. Selv om vi, sammenlignet med det uendelige skaperverk, kan virke som intet, har vi en gnist av den evige flamme brennende i vårt bryst. Vi har det ufattelige løfte om opphøyelse – verdener uten ende – innenfor vår rekkevidde. Og det er Guds største ønske å hjelpe oss å oppnå det.

Stolthetens dårskap

Den store bedrager vet at et av hans mest effektive redskaper for å lede Guds barn på villspor, er å appellere til ytterlighetene i menneskets paradoks. Overfor noen appellerer han til deres stolte tendenser, blåser dem opp og ansporer dem til å tro på fantasien av sin egen innbilskhet og uovervinnelighet. Han forteller dem at de har overgått det ordinære og at de, på grunn av sine evner, sin fødselsrett eller sosiale status, skiller seg ut fra alle de alminnelige menneskene rundt seg. Han leder dem til å konkludere med at de derfor ikke er underlagt noen andres regler og ikke kan være brydd med noen andres problemer.

Abraham Lincoln skal ha vært glad i følgende dikt:

*Hvorfor skulle den dødeliges ånd
være stolt?
Som en rasende meteor, en hurtig-
flygende sky,
et lynlimt, en bølge som bryter,
passerer mennesket fra livet til sin
hvile i graven.⁹*

Jesu Kristi disipler forstår at sammenlignet med evigheten er vårt liv i denne jordiske tilværelse bare "et lite øyeblikk" i tid og rom.¹⁰ De vet at en persons sanne verdi har lite å gjøre med det verden lovpriser. De vet at man kunne ha samlet alle penger som finnes i hele verden, og det ville fremdeles ikke vært nok til et brød i himmelens økonomi.

De som vil "arve Guds rike"¹¹, er de som blir "som et barn, lydig, saktmodig, ydmyk, tålmodig, full av kjærlighet".¹² "For hver den som opphører seg selv, skal fornedres, og den som fornedrer seg selv, skal opphøyes."¹³ Slike disipler forstår også "at når dere er i deres medmenneskers tjeneste, er dere jo i deres Guds tjeneste".¹⁴

Vi er ikke glemt

En annen måte Satan bedrar oss på er ved motløshet. Han prøver å få oss til å fokusere på vår egen ubetydelighet, helt til vi begynner å tvile på om vi har noen særlig verdi i det hele tatt. Han forteller oss at vi er for små til at noen skal legge merke til oss, at vi er glemt – særlig av Gud.

La meg fortelle om en personlig opplevelse som kan være til en viss hjelp for dem som føler seg ubetydelige, glemt eller alene.

For mange år siden gikk jeg på flyskole i det amerikanske Luftforsvaret. Jeg var langt hjemmefra, en ung vesttysk soldat, født i Tsjekkoslovakia

og oppvokst i Øst-Tyskland, og jeg hadde store vanskeligheter med å snakke engelsk. Jeg husker godt reisen til vår treningsbase i Texas. Jeg satt på et fly ved siden av en passasjer som snakket med bred sørstatsaksent. Jeg skjønnte knapt et ord av det han sa. Jeg lurte faktisk på om jeg hadde lært feil språk hele denne tiden. Jeg var skrekkslagen ved tanken på at jeg måtte konkurrere om de ettertraktede fremste plassene i pilotopplæringen mot elever som hadde engelsk som morsmål.

Da jeg kom frem til basen i den lille byen Big Spring i Texas, lette jeg etter og fant den lille grenen av siste-dagers-hellige, som besto av en håndfull flotte medlemmer som møttes i leide lokaler inne på selve basen. Medlemmene var i ferd med å bygge et lite møtehus som skulle bli et permanent tilholdssted for Kirken. Den gangen sto medlemmene selv for mye av arbeidet på nye bygninger.

Dag etter dag deltok jeg i pilotopplæringen og studerte så hardt jeg kunne, for så å tilbringe mesteparten av min fritid med å jobbe på det nye møtehuset. Der lærte jeg at en to-tom-fire ikke er et dansetrinn, men en planke av tre. Jeg lærte også den viktige overlevelseskunsten å ikke treffe tommelen når jeg slo i en spiker.

Jeg jobbet så mye på det nye møtehuset at grenspresidenten – som tilfeldigvis også var en av flyinstruktørene våre – uttrykte sin bekymring og sa at jeg kanskje heller skulle studere mer.

Mine venner og medflyelever deltok også i fritidsaktiviteter, men jeg tror det er trygt å si at noen av disse aktivitetene ikke ville ha vært i samsvar med dagens hefte *Til styrke for ungdom*. For min del likte jeg å være en aktiv del av denne lille grenen i Vest-Texas, praktisere mine nyfunne

snekkerferdigheter og forbedre min engelsk mens jeg utførte mine kall som lærer i eldstenes quorum og Søndagsskolen.

Den gangen var Big Spring, til tross for sitt navn, et lite, ubetydelig og ukjent sted. Ofte følte jeg meg også akkurat slik – ubetydelig, ukjent og ganske alene. Likevel lurte jeg aldri på om Herren hadde glemt meg eller om han ville finne meg der. Jeg visste det var uvesentlig for min himmelske Fader hvor jeg var, hvordan jeg lå an sammenlignet med de andre på flyskolen eller hvilket kall jeg hadde i Kirken. Det som betydde noe

for ham, var at jeg gjorde mitt beste, at mitt hjerte søkte hen til ham og at jeg var villig til å hjelpe menneskene rundt meg. Jeg visste at hvis jeg gjorde mitt beste, ville alt gå bra.

Og det gjorde det.¹⁵

De siste skal bli de første

Herren bryr seg ikke det minste om hvorvidt vi arbeider hele dagen i en marmorhall eller i en stall. Han vet hvor vi er, uansett hvor enkle våre kår måtte være. Han vil bruke – på sitt eget vis og i sine hellige hensikter – dem som i sitt hjerte søker ham.

Gud vet at noen av de største sjeler som noensinne har levd, er de som aldri vil bli nevnt i historiens krøniker. De er de velsignede, ydmyke sjeler som følger Frelserens eksempel og bruker sitt liv til å gjøre godt.¹⁶

Et slikt ektepar, foreldrene til en venn av meg, er eksempler på dette prinsippet for meg. Mannen arbeidet i et stålverk i Utah. I lunsjen fant han frem sine Skrifter eller et av Kirkens tidsskrifter og leste. Når de andre arbeiderne så dette, gjorde de narr av ham og kom med innsigelser mot hans tro. Hver gang de gjorde det, snakket han vennlig og frimodig til dem. Han lot ikke deres manglende respekt gjøre ham sint eller oppskaket.

Mange år senere ble en av de mer aktive mobberne svært syk. Før han døde, spurte han denne ydmyke mannen om han ville tale i begravelsen hans – noe han gjorde.

Dette trofaste medlemmet av Kirken hadde aldri mye av sosial status eller rikdom, men hans innflytelse stakk dypt i alle som kjente ham. Han døde i en arbeidsulykke mens han stoppet for å hjelpe en annen arbeider som satt fast i snøen.

Mindre enn et år senere ble enken hans hjerneoperert, og mistet evnen til å gå. Mange elsker imidlertid å være sammen med henne fordi hun lytter. Hun husker. Hun bryr seg. Hun kan ikke skrive, så hun lærer sine barn og barnebarns telefonnumre utenat. Kjærlig husker hun fødselsdager og årsdager.

De som besøker henne, ser lysere på sitt liv og seg selv når de går derfra. De føler hennes kjærlighet. De vet at hun bryr seg om dem. Hun klager aldri, men bruker all sin tid på å velsigne andre. En av hennes venner sa at denne kvinnen var en av de få hun hadde kjent som virkelig var

holder ut, tror på ham og trofast holder budene, vil dere en dag selv få oppleve de løfter som ble åpenbart til apostelen Paulus: “Det som intet øye har sett og intet øre hørt, og det som ikke oppkom i noe menneskes hjerte, det har Gud beredt for dem som elsker ham.”²²

Brødre og søstre, universets mektigste skapning er deres ånds Far. Han kjenner dere. Han elsker dere med fullkommen kjærlighet.

Gud ser deg ikke bare som et jordisk menneske på en liten planet som lever en kort stund – han ser deg som sitt barn. Han ser deg som den du er i stand til og ment å bli. Han vil du skal vite at du er betydningsfull for ham.

Måtte vi alltid tro, ha tillit og innrette vårt liv slik at vi vil forstå vår sanne, evige verdi og våre muligheter. Måtte vi være verdige til de store velsignelser vår himmelske Fader har i vente for oss. Dette er min bønn i hans Sønn Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Moses 1:2.
2. Moses 1:10.
3. Moses 1:33.
4. Se Andrew Craig, “Astronomers Count the Stars”, BBC News, 22. juli 2003, <http://news.bbc.co.uk/2/hi/science/nature/3085885.stm>.
5. Moses 7:30.
6. Mosiah 4:11.
7. Lære og pakter 18:10.
8. Se Moses 1:38–39.
9. William Knox, “Mortality”, i James Dalton Morrison, red., *Masterpieces of Religious Verse* (1948), 397.
10. Lære og pakter 121:7.
11. 3 Nephi 11:38.
12. Mosiah 3:19.
13. Lukas 18:14; se også vers 9–13.
14. Mosiah 2:17.
15. Dieter F. Uchtdorf fullførte som best i sitt kull.
16. Se Apostlenes gjerninger 10:38.
17. Matteus 18:4; se også vers 1–3.
18. Lære og pakter 1:23.
19. Lære og pakter 1:19.
20. 1 Korinterbrev 1:27.
21. Se Hebreerne 13:5.
22. 1 Korinterbrev 2:9.

et eksempel på Jesu Kristi kjærlighet og liv.

Dette ekteparet ville vært de første til å si at de ikke var av stor betydning i denne verden. Men Herren bruker en helt annen vekt enn verden til å måle en sjels verdi. Han kjenner dette trofaste ekteparet. Han er glad i dem. Deres handlinger er levende vitnesbyrd om deres sterke tro på ham.

Du er betydningsfull for Ham

Mine kjære brødre og søstre, det kan hende at mennesket er intet sammenlignet med universets storhet. Til tider kan vi til og med føle oss ubetydelige, usynlige, alene eller glemte. Men husk alltid at dere er betydningsfulle for ham! Hvis dere noensinne tviler på det, tenk på disse fire guddommelige prinsippene:

For det første: Gud elsker de ydmyke og saktmodige, for de er “[størst] i himlenes rike”.¹⁷

For det annet: Herren lar “fyllden av [sitt] evangelium ... bli forkynt av de svake og enfoldige til jordens ender”.¹⁸

Han har utvalgt “det som er svakt i verden [til å] komme frem og bryte ned de mektige og sterke”¹⁹ og til å gjøre “det sterke til skamme”.²⁰

For det tredje: Uansett hvor dere bor, uansett hvor enkle deres kår er, hvor beskjedent deres arbeid er, hvor begrensede deres evner er, hvor ordnært deres utseende er eller hvor lite deres kall i Kirken kan virke, er dere ikke usynlige for deres himmelske Fader. Han elsker dere. Han kjenner deres ydmyke hjerte og deres kjærlige og vennlige handlinger. Til sammen danner de et varig vitnesbyrd om deres lojalitet og tro.

For det fjerde og siste: Forstå at det dere ser og opplever nå, ikke er slik det vil være i evigheten. Dere vil ikke føle ensomhet, sorg, smerte eller motløshet for alltid. Vi har Guds trofaste løfte om at han hverken vil glemme eller svikte dem som søker ham.²¹ Ha håp og tro på dette løftet. Lær å elske deres himmelske Fader og bli hans disippel i ord og i gjerning.

Vær trygge på at om dere bare

Fremlagt av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Oppholdelse av Kirkens funksjonærer

Det er foreslått at vi oppholder Thomas Spencer Monson som profet, seer og åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Henry Bennion Eyring som førsterådgiver i Det første presidentskap og Dieter Friedrich Uchtdorf som annenrådgiver i Det første presidentskap.

De som er enige, kan vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder Boyd Kenneth Packer som president for De tolv apostlers quorum og de følgende som medlemmer av dette quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson og Neil L. Andersen.

De som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder rådgiverne i Det første presidentskap og De tolv apostler som profeter, seere og åpenbarere.

Alle som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, viser de det ved det samme tegn.

Eldste Claudio R. M. Costa har blitt avløst som medlem av presidentskapet

for De syttis quorumer.

De som vil være med og takke ham, kan vise det.

Det er foreslått at vi oppholder eldste Tad R. Callister som medlem av presidentskapet for De syttis quorumer.

Alle som er enige, bes vise det.

Noen imot?

Det er foreslått at vi avløser eldstene Gary J. Coleman, Richard G. Hinckley, Yoshihiko Kikuchi, Carl B. Pratt og Cecil O. Samuelson som medlemmer av De syttis første quorum og utnevner dem til emeritus-generalautoriteter.

Det er også foreslått at vi avløser eldstene Won Yong Ko, Lowell M. Snow og Paul K. Sybrowsky som medlemmer av De syttis annet quorum.

De som vil være med og takke disse brødre for deres fremragende tjeneste, bes vennligst vise det.

Eldstene Ralph W. Hardy jr., Jon M. Huntsman sen., Aleksandr N. Manzhos og J. Willard Marriott jr. har blitt avløst som områdesyttier.

Det er foreslått at vi viser vår takknemlighet for deres fremragende tjeneste.

Alle som er enige, bes vise det.

Det er foreslått at vi oppholder de øvrige generalautoriteter, områdesyttier og generalpresidentskaper for hjelpeorganisasjonene slik de nå er sammensatt.

De som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det på samme måte.

President Monson, så vidt jeg har kunnet observere, har stemmegivningen i Konferansesenteret vært enstemmig.

Takk, brødre og søstre, for deres oppholdelse, deres tro, hengivenhet og bønner. ■

Av eldste David A. Bednar
i De tolv apostlers quorum

Barnas hjerter skal vendes

Jeg vil be Kirkens unge lære om og oppleve Elijahs ånd.

Når vi studerer, lærer og etterlever Jesu Kristi evangelium, er ofte rekkefølgen lærerik. Tenk for eksempel på det vi lærer om åndelige prioriteringer ved å se på rekkefølgen på de viktigste hendelsene da fyllden av Frelserens evangelium ble gjengitt i disse siste dager.

I Den hellige lund så og samtalte Joseph Smith med Den evige Fader og Jesus Kristus. Joseph lærte blant annet om Guddommens sanne natur og om fortsatt åpenbaring. Dette storslagne syn innvarslet “en husholdning i tidenes fylde” (Efeserne 1:10) og er en av de mest bemerkelsesverdige hendelser i verdens historie.

Cirka tre år senere, etter oppriktig bønn om kvelden den 21. september 1823, ble Josephs soverom fylt med lys til det “var lysere enn det er ved middagstid” (Joseph Smith–Historie 1:30). En person kom til syne ved sengen hans, kalte den unge gutten ved navn og erklærte at “han var et sendebud sendt til meg fra Guds nærhet ... og at hans navn var Moroni” (vers 33). Han ga Joseph instruksjoner om Mormons boks fremkomst. Så siterte Moroni fra Malakias bok i Det gamle testamente, litt annerledes formulert enn i Kong Jakobs versjon:

“Se, jeg vil åpenbare prestedømmet for dere ved profeten Elijahs hånd før Herrens store og forferdelige dag kommer.

... Og han skal plante i barnas hjerter de løfter som ble gitt til fedrene, og barnas hjerter skal vendes til deres fedre. Var det ikke så, ville hele jorden bli lagt fullstendig øde ved hans komme” (vers 38, 39).

Moronis instruksjoner til den unge profeten dreide seg i all hovedsak om to temaer: (1) Mormons bok og (2) Malakias ord som forutsier Elijahs rolle i gjenopprettelsen “da alt det blir gjenopprettet som Gud har talt om ved sine hellige profeters munn fra eldgamle dager av” (Apostlenes gjerninger 3:21). Begivenhetene som innledet gjenopprettelsen, åpenbarte altså en korrekt forståelse av Guddommen, understreket Mormons boks viktighet og imøteså arbeidet med å frelse og opphøye både de levende og de døde. Denne inspirerende rekkefølgen lærer oss noe om de åndelige anliggender som Guddommen prioriterer høyest.

Mitt budskap fokuserer på Elijahs tjenestegjering og ånd, som ble forutsagt av Moroni i hans innledende instruksjoner til Joseph Smith. Jeg ber oppriktig om Den hellige ånds hjelp.

Elijahs tjenestegjering

Elijah var en profet i Det gamle testamente som utførte mektige mirakler. Han lukket himmelen, og det regnet ikke på tre og et halvt år i oldtidens Israel. Han mangfoldiggjorde en enkes mel og olje. Han oppreiste en ung gutt fra de døde, og han nedkalte ild fra himmelen som en utfordring til Baals profeter. (Se 1 Kongebok 17–18.) På slutten av Elijahs jordiske virke “før [han] i stormen opp til himmelen” (2 Kongebok 2:11) og ble forvandlet.

“Nyere åpenbaring lærer oss at Elijah hadde Det melkisedekske prestedømmes beseglingsmyndighet og var den siste profet som hadde denne før Jesus Kristus kom til jorden” (Bible Dictionary, “Elijah”). Profeten Joseph Smith forklarte: “Den ånd, den kraft og det kall Elijah hadde, består i at dere har makt til å inneha nøkkelen til ... *fylden av Det melkisedekske prestedømme* ... og ... til å motta ... alle ordinanser som hører hjemme i Guds rike” (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* [2007], 306; uthevelse tilføyd). Denne hellige beseglingsmyndighet er nødvendig for at prestedømmets ordinanser skal være gyldige og bindende både på jorden og i himmelen.

Elijah viste seg sammen med Moses på Forklarelsens berg (se Matteus 17:3) og overdro denne myndighet til Peter, Jakob og Johannes. Elijah viste seg igjen sammen med Moses og andre i Kirtland tempel 3. april 1836, og overdro de samme nøkler til Joseph Smith og Oliver Cowdery.

Skriftene forteller oss at profeten Elijah sto foran Joseph og Oliver og sa:

“Se, tiden er nå her som ble uttalt ved Malakias’ munn da han vitnet om at han (Elijah) skulle bli sendt før Herrens store og forferdelige dag kommer –

for å vende fedrenes hjerter til barna og barna til fedrene, for at ikke hele jorden skulle bli slått med en forbannelse –

derfor er nøklene til denne evangelieutdeling overgitt i deres hender, og ved dette kan dere vite at Herrens store og forferdelige dag er nær, ja, for døren” (L&p 110:14–16).

Beseglingsmyndighetens gjengivelse ved Elijah i 1836 var nødvendig for å forberede verden til Frelserens annet komme, og ga støtet til en betydelig voksende og verdensomspennende interesse for slektsforskning.

Elijahs ånd og verk

Profeten Joseph Smith erklærte: “Det største ansvar Gud har pålagt oss her i denne verden, er å søke etter våre døde... For det er nødvendig at vi skulle ha den beseglende kraft i våre hender for å kunne besegle våre barn og våre døde i evangelieutdelingen i tidenes fylde – en evangelieutdeling hvor de løfter Jesus Kristus ga om menneskets frelse før denne jords grunnvoll ble lagt, vil bli oppfylt. ... Og derfor sa Gud: ‘Se, jeg sender dere Elias, profeten’” (*Læresetninger – Joseph Smith*, 469).

Joseph forklarte videre:

“Men hva var hensikten med [Elijahs komme]? Eller hvordan skulle den oppfylles? Nøklene skal overleveres, Elijahs ånd skal komme, evangeliet skal opprettes, Guds hellige skal samles, Sion skal bygges og de hellige stå frem som frelsere på Sions berg [se Obadja 1:21].

Men hvordan skal de bli frelsere på Sions berg? Ved at de bygger sine templer ... og fortsetter med å motta alle ordinanser ... på vegne av alle sine forfedre som er døde ... Dette er den kjede som binder fedrenes hjerter til barna og barnas til fedrenes, og som oppfyller Elijahs misjon” (*Læresetninger – Joseph Smith*, 466–67).

Eldste Russell M. Nelson har sagt at Elijahs ånd er “en tilkjennegivelse av Den hellige ånd som bærer vitnesbyrd om familiens guddommelige natur” (“En ny innhøsting”, *Lys over Norge*, juli 1998, 34). Denne særegne innflytelsen fra Den hellige ånd får mennesker til å finne, dokumentere og verdsette sine forfedre og familiedømmer – både før og nå.

Elijahs ånd påvirker mennesker både i og utenfor Kirken. Som medlemmer av Kristi gjenopprettede kirke, er vi imidlertid forpliktet ved pakt til å søke etter våre forfedre og gjøre evangeliets frelsende ordinanser tilgjengelig for dem. “For at de ikke skulle nå fullendelsen uten oss” (Hebreerne 11:40; se også *Læresetninger – Joseph Smith*, 469). Og “ei heller kan vi bli fullkomne uten våre avdøde” (L&p 128:15).

Dette er grunnen til at vi driver slektsforskning, bygger templer og utfører stedfortredende ordinanser. Dette er grunnen til at Elijah ble sendt for å gjengi den beseglingsmyndighet som binder på jorden og i himmelen. Vi er Herrens representanter i det arbeidet med frelse og opphøyelse

som vil hindre “hele jorden [i å] bli slått med en forbannelse” (L&p 110:15) når han kommer tilbake. Dette er vår plikt og store velsignelse.

En oppfordring til den oppvoksende generasjon

Jeg vil nå be unge kvinner, unge menn og barn i den oppvoksende generasjon følge med når jeg understreker hvor viktig Elijahs ånd er i deres liv i dag. Mitt budskap er til hele Kirken generelt – men spesielt til dere.

Mange av dere tror kanskje at slektshistorisk arbeid først og fremst er for de eldre. Men jeg kjenner ikke til noen aldersgrense i Skriftene eller retningslinjene fra Kirkens ledere som begrenser denne viktige tjenesten til

eldre voksne. Dere er Guds sønner og døtre, paktens barn og rikets byggere. Dere trenger ikke vente til dere når en vilkårlig alder med å oppfylle deres ansvar for å delta i arbeidet med å frelse den menneskelige familie.

Herren har i vår tid gitt oss bemerkelsesverdige ressurser som gjør dere i stand til å lære om og elske dette arbeidet som motiveres av Elijahs ånd. FamilySearch er for eksempel en samling opptegetninger, ressurser og tjenester som er lett tilgjengelige ved hjelp av PC og en rekke håndholdte enheter, som hjelper folk å finne frem til og dokumentere sin slektshistorie. Disse ressursene er også tilgjengelige i slektshistoriske sentre i mange av våre kirkebygninger over hele verden.

Det er ingen tilfeldighet at FamilySearch og andre redskaper har kommet frem i en tid hvor unge mennesker er så kjent med et vidt spekter av informasjons- og kommunikasjons-teknologier. Deres fingre er trent til å tekste og twitre for å fremskynde og videreføre Herrens verk – ikke bare for å kommunisere raskt med deres venner. Ferdighetene og evnene som mange unge i dag er i besittelse av, er en forberedelse til å bidra til arbeidet med å frelse sjeler.

Jeg vil be Kirkens unge lære om og oppleve Elijahs ånd. Jeg oppfordrer dere til å studere, finne deres forfedre og forberede dere til å utføre stedfortredende dåp i Herrens hus for deres avdøde slektninger (se L&p 124:28–36). Jeg oppfordrer dere også til å hjelpe andre med sin slektshistorie.

Hvis dere tar imot denne oppfordringen med tro, vil deres hjerter vendes til fedrene. Løftene som ble gitt Abraham, Isak og Jakob, vil være innpodet i deres hjerter. Deres patriarkalske velsignelse,

med sin angivelse av slektslinje, vil knytte dere til disse forfedrene og bli mer meningsfylt for dere. Deres kjærlighet og takknemlighet til deres forfedre vil vokse. Deres vitnesbyrd om og omvendelse til Frelseren vil bli dyp og varig. Og jeg lover at dere vil bli beskyttet mot djevelens voksende innflytelse. Hvis dere deltar i og elsker dette hellige arbeidet, vil dere bli beskyttet i deres ungdom og resten av livet.

Foreldre og ledere, vær så snill å hjelpe deres barn og ungdom å lære om og oppleve Elijahs ånd. Dere må imidlertid ikke overplanlegge dette arbeidet eller gi for mye detaljert informasjon eller opplæring. Oppfordre de unge til å utforske, eksperimentere og lære på egen hånd (se Joseph Smith–Historie 1:20). Enhver ung person kan gjøre det jeg foreslår, ved hjelp av modulene som finnes på lds.org/familyhistoryyouth. Det aronske prestedømmes quorumspresidentskaper og Unge kvinners klassepresidentskaper kan gjøre mye for å hjelpe alle ungdommer å bli kjent med disse grunnleggende ressursene. De unge må i stadig større grad være lærevillige og handle for å motta ytterligere lys og kunnskap ved Den hellige ånds kraft – og ikke bare være passive mottakere som stort sett bare blir påvirket (se 2 Nephi 2:26).

Foreldre og ledere, dere vil bli forundret over hvor raskt deres barn og Kirkens ungdommer blir svært kyndige på disse hjelpemidlene. Dere vil kunne få verdifull lærdom av de unge om effektiv bruk av disse ressursene. Ungdommen kan gjøre mye for eldre som er ubekvemme med eller usikre når det gjelder teknologi, eller ikke er kjent med FamilySearch. Dere vil også telle deres mange velsignelser når de unge vier mer tid til slekts historie og tempelarbeid, og mindre tid til videospill, Internett-surfing og Facebook.

Troy Jackson, Jaren Hope og Andrew Allan er bærere av Det aronske prestedømme som ble kalt av en inspirert biskop til sammen å holde et slekts historiekurs i menigheten. Disse unge mennene er typiske for så mange av dere i sin iver etter å lære og i sitt ønske om å tjene.

Troy sier: “Før kom jeg til kirken og bare satt der, men nå forstår jeg at jeg må gå hjem og gjøre noe. Vi kan alle gjøre slekts historie.”

Jaren sier at etter hvert som han lærte mer om slekts historie, innså han “at dette ikke bare var navn, men virkelige mennesker. Jeg ble mer og mer ivrig etter å ta med meg navnene til templet.”

Og Andrew sier: “Jeg har begynt å drive slekts forskning med en kjærlighet og energi jeg ikke trodde var mulig. Da jeg forberedte meg til å undervise hver uke, ble jeg ofte tilskyndet av Den hellige ånd til å prøve

noen av metodene som leksjonene forklarte. Tidligere var slekts historie noe skremmende. Men med Åndens hjelp klarte jeg å utføre mitt kall og hjelpe mange i menigheten.”

Mine kjære unge brødre og søstre, slekts historie er ikke bare et interessant program eller en kirkeaktivitet. Det er en gjennomgripende del av arbeidet med frelse og opphøyelse. Dere har blitt forberedt for denne tiden og for å bygge opp Guds rike. Dere er her på jorden nå for å bidra til dette strålende arbeidet.

Jeg vitner om at Elijah kom tilbake til jorden og gjenga den hellige beseglingsmyndighet. Jeg vitner om at det som er bundet på jorden, kan bli bundet i himmelen. Og jeg vet at de unge i den oppvoksende generasjon har en avgjørende rolle å spille i dette store foretagendet. Dette vitner jeg om, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Av **eldste Neil L. Andersen**
i De tolv apostlers quorum

Barn

*Jeg vitner om den store velsignelse som barn er,
og den lykke de vil bringe oss i dette liv og i evigheten.*

Når vi ser et barn i øynene, ser vi enda en sønn eller datter av Gud som sto sammen med oss i det førjordske liv.

Det er det største privilegium for en mann og hustru som er i stand til å få barn, å sørge for jordiske legemer til disse Guds åndebarn. Vi tror på familier, og vi tror på barn.

Når et barn blir født til en mann og hustru, oppfyller de en del av vår himmelske Faders plan for å bringe barn til jorden. Herren sa: "Dette er min gjerning og min herlighet – å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv."¹ Før udødelighet må det være dødelighet.

Familien er forordnet av Gud. Familien står sentralt i vår himmelske Faders plan her på jorden og i evigheten. Etter at Adam og Eva ble viet som mann og hustru, lyder Skriftene: "Og Gud velsignet dem og sa til dem: Vær fruktbare og bli mange, fyll jorden."² I vår tid har profeter og apostler erklært: "Den første befaling Gud ga til Adam og Eva, gjaldt deres mulighet, som mann og hustru, til å bli foreldre. Vi erklærer at Guds befaling til sine barn om å bli mange og fylle jorden fortsatt står ved makt."³

Denne befalingen har ikke blitt glemt eller satt til side i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.⁴ Vi uttrykker

dyp takknemlighet for den enorme tro som vises av menn og hustruer (spesielt våre hustruer) ved sin villighet til å få barn. Tiden for å få barn og hvor mange barn man skal få, er personlige avgjørelser som tas av en mann og hustru i samråd med Herren. Dette er hellige avgjørelser – avgjørelser som skulle tas etter oppriktig bønn og iverksettes med stor tro.

For mange år siden fortalte eldste James O. Mason i De sytti meg denne historien: "Det var en uforglemmelig opplevelse da vårt sjette barn ble født. Da jeg betraktet denne vakre, nye datteren i barneværelset like etter fødselen, hørte jeg tydelig en røst som erklærte: 'Det vil komme enda et barn, og det vil bli en gutt.' Uforstandig løp jeg tilbake til sengen til min fullstendig utmattede hustru og fortalte henne den gode nyheten. Det var et svært dårlig valg av tidspunkt fra min side."⁵ I år etter år ventet familien Mason på at de skulle få sitt syvende barn. Tre, fire, fem, seks, syv år gikk. Endelig, etter åtte år ble deres syvende barn født – en liten gutt.

I april i år erklærte president Thomas S. Monson:

"Der Kirkens og samfunnets normer før stort sett var forenelige, er det nå en bred kløft mellom oss, og den blir stadig bredere ...

Menneskenes Frelser sa om seg selv at han var i verden, men ikke av verden. Vi kan også være i verden, men ikke av verden ved å forkaste falske ideer og læresetninger og ved å være trofaste mot det som Gud har befalt."⁶

Mange røster i dagens samfunn marginaliserer betydningen av å få barn, eller foreslår å utsette eller begrense antall barn i en familie. Mine døtre henviste meg nylig til en blogg skrevet av en kristen mor (fra et annet trossamfunn) med fem barn. Hun sa: "Når man vokser opp i denne kulturen, er det svært vanskelig å få et bibelsk perspektiv på morsrollen... Barn betyr langt mindre enn studier. Helt klart mindre enn reiser. Mindre enn muligheten til å gå ut når man vil om kvelden. Mindre enn å forme kroppen på helsestudio. Mindre enn noen jobb man måtte ha eller håpe å få." Så tilføyer hun: "Å være mor er ingen hobby, det er et kall. Man samler ikke på barn fordi man synes de er søtere en frimerker. Det er ikke noe man gjør hvis man får presset det inn i timeplanen. Det er dette Gud ga oss tiden til."⁷

Det er ikke lett å ha små barn. Mange dager er bare vanskelige. En ung mor gikk ombord på en buss med syv barn. Bussjåføren spurte: "Er alle disse dine? Eller er dere på utflukt?"

"De er alle mine," svarte hun. "Og det er ingen utflukt!"⁸

Etter hvert som verden stadig oftere spør: "Er alle disse dine?" takker vi dere for at dere skaper et tilfluktssted for familier i Kirken, hvor vi hedrer og hjelper mødre med barn.

For en rettfærdig far finnes det ikke ord som kan uttrykke den takknemlighet og kjærlighet han føler for sin hustrus uvurderlige gave i form av å føde og ta seg av deres barn.

Eldste Mason hadde en annen opplevelse bare noen uker etter at han

giftet seg, og denne hjalp ham å prioritere sitt familieansvar. Han sa:

“Marie og jeg hadde resonnert oss frem til at hvis jeg skulle fullføre legestudiene, ville hun måtte fortsette å jobbe. Selv om dette ikke var det vi [ønsket] å gjøre, ville barn måtte komme senere. [Mens jeg bladde i et av Kirkens tidsskrifter hjemme hos mine foreldre,] så jeg en artikkel av eldste Spencer W. Kimball, den gang i De tolv's quorum, som handlet om ansvaret forbundet med ekteskap. Ifølge eldste Kimball var ett hellig ansvar å bli mange og oppfylle jorden. Mine foreldres hjem lå [i nærheten av] Kirkens administrasjonsbygning. Jeg gikk straks til kontoret, og 30 minutter etter at jeg leste artikkelen, satt jeg foran skrivebordet til eldste Spencer W. Kimball.” (Dette ville ikke vært fullt så enkelt i dag.)

“Jeg forklarte at jeg ville bli lege. Det var ingen annen mulighet enn å utsette å få barn. Eldste Kimball lyttet tålmodig og svarte så med dempet stemme: ‘Bror Mason, tror du Herren vil at du skal bryte et av hans viktige

bud for at du skal bli lege? Med Herrens hjelp kan du få barn og likevel bli lege. Hvor er din tro?’”

Eldste Mason fortsatte: “Vårt første barn ble født mindre enn et år senere. Marie og jeg arbeidet hardt, og Herren åpnet himmelens sluser.” Bror og søster Mason ble velsignet med enda to barn før han fullførte legestudiene fire år senere.⁹

Over hele verden er vår tid preget av ustabilitet og økonomisk usikkerhet. Under generalkonferansen i april sa president Thomas S. Monson: “Hvis dere er bekymret for å skulle forsørge en hustru og en familie økonomisk, vil jeg forsikre dere om at det ikke er noen skam i at et ektepar må spinke og spare. Det er som regel i slike vanskelige tider at dere kommer nærmere hverandre ved å lære å ofre og ta vanskelige avgjørelser.”¹⁰

Eldste Kimballs gjennomtrengende spørsmål: “Hvor er din tro?” bringer oss til De hellige skrifter.

Det var ikke i Edens hage Adam og Eva fikk sitt første barn. Da de forlot hagen, begynte Adam og Eva “å dyrke

jorden... Adam holdt seg til sin hustru, og hun fødte ... sønner og døtre, og [i tro begynte de] å bli mange og fylle jorden.”¹¹

Det var ikke i sitt hjem i Jerusalem, med gull, sølv og kostbare ting, at Lehi og Sariah i tro fødte sine sønner Jakob og Josef. Det var i villmarken. Lehi omtalte sin sønn Jakob som “min førstefødte i mine motgangs dager i villmarken”.¹² Lehi sa om Josef: “Du ble født i [våre] lidelsers villmark, ja, i [vår] største sorgs dager fødte din mor deg.”¹³

I 2 Mosebok giftet en mann og en kvinne seg, og i tro fikk de en gutt. Det var ikke noe innbydende skilt på døren som kunngjorde hans fødsel. De gjemte ham fordi Faraos hadde befalt at alle nyfødte isrealittiske guttebarn skulle kastes i Nilen.¹⁴ Dere kjenner resten av historien: Barnet ble kjærlig lagt i en liten kurv laget av siv, satt på elven, våket over av sin søster, funnet av Faraos datter og tatt vare på av sin egen mor som sin amme. Gutten ble gitt tilbake til Faraos datter, som tok ham til seg

Davao, Filippinene

som sin sønn og kalte ham Moses.

I den mest avholdte fortellingen om en barnefødsel noensinne, var det intet pyntet barneværkelse, ingen designerseng – bare en stall for verdens Frelser.

I “de beste og verste av alle tider”¹⁵, har de sanne Guds hellige handlet i tro og aldri glemt, tilsidesatt eller forsømt “Guds befaling ... om å bli mange og fylle jorden”.¹⁶ Vi går fremad i tro, idet vi forstår at avgjørelsen om hvor mange og når man skal få barn, er opp til mann og hustru i samråd med Herren. Vi skulle ikke dømme hverandre på dette området.

Å føde barn er et følsomt emne som kan være svært sårt for rettferdige kvinner som ikke har anledning til å gifte seg og få barn. Dere edle kvinner, vår himmelske Fader kjenner deres bønner og ønsker. Hvor takknemlige vi er for deres enestående innflytelse, herunder at dere strekker ut kjærlige armer til barn som trenger deres tro og styrke.

Å føde barn kan også være et hjerteskjærende emne for rettferdige ektepar som gifter seg og finner ut at de ikke er i stand til å få de barna de hadde sett frem til, eller for en mann og en hustru som ønsker å ha en stor familie, men som blir velsignet med en mindre familie.

Vi kan ikke alltid forklare jordelivets vanskeligheter. Iblant kan livet virke svært urettferdig – særlig når vårt største ønske er å gjøre nøyaktig som Herren har befalt. Som Herrens tjener forsikrer jeg dere om at dette løftet er sikkert: “Trofaste medlemmer hvis omstendigheter ikke lar dem motta velsignelsene av evig ekteskap og å få barn i dette liv, vil motta alle lovede velsignelser i evigheten, så sant de holder de pakter de har inngått med Gud.”¹⁷

President J. Scott Dorius fra Peru Lima vest misjon fortalte sin historie. Han sa:

“Becky og jeg var gift i 25 år uten å kunne få [eller adoptere]

barn. Vi flyttet flere ganger. Å presentere oss på et nytt sted var pinlig og noen ganger smertefullt. Medlemmene lurte på hvorfor vi [ikke hadde] barn. De var ikke de eneste som lurte på dette.

Da jeg ble kalt som biskop, uttrykte medlemmene bekymring over at jeg ikke hadde erfaring med barn og tenåringer. Jeg takket dem for deres oppholdelse, og ba dem om lov til å få oppøve mine ferdigheter i barneoppdragelse på deres barn. Dette gikk de kjærlig med på.

Vi ventet, fikk et nytt perspektiv og lærte tålmodighet. Etter 25 års ekteskap kom et mirakelbarn inn i vårt liv. Vi adopterte to år gamle Nicole og deretter nyfødte Nikolai. Fremmede gir oss nå komplimenter for våre skjønne barnebarn. Vi ler og sier: ‘Det er våre barn. Vi har levd livet baklengs.’¹⁸

Brødre og søstre, vi skulle ikke dømme hverandre med hensyn til dette hellige og personlige ansvar.

“Så tok [Jesus] et lite barn ...
og sa ...

Den som tar imot ett slikt lite barn for mitt navns skyld, tar imot meg. Og den som tar imot meg, tar ... imot ... ham som sendte meg.”¹⁹

For en storartet velsignelse det er å kunne ta imot Guds sønner og døtre i vårt hjem.

La oss ydmykt og med bønn prøve å forstå og akseptere Guds befalinger, idet vi ærbødig lytter etter hans hellige Ånds røst.

Familien står sentralt i Guds evige plan. Jeg vitner om den store velsignelse som barn er, og den lykke de vil bringe oss i dette liv og i evigheten, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moses 1:39.
2. 1 Mosebok 1:28.
3. “Familien – En erklæring til verden”, *Liahona*, nov. 2010, 129.
4. Ifølge den årlige undersøkelsen som utføres av U.S. Census Bureau, “har Utah fremdeles landets største husstander, den høyeste fruktbarhetsraten, den laveste snittalderen, den yngste alderen for ekteskap og flest hjemmeverende husmødre” (“Who Are Utahns? Survey Shows We’re Highest, Lowest, Youngest”, *Salt Lake Tribune*, 22. sep. 2011, A1, A8).
5. E-post fra eldste James O. Mason 25. juni 2011.
6. Thomas S. Monson, “Prestedømmets kraft”, *Liahona*, mai 2011, 66, 67.
7. Rachel Jankovic, “Motherhood Is a Calling (and Where Your Children Rank)”, 14. juli 2011, desiringgod.org.
8. Se “Jokes and Funny Stories about Children”, thejokes.co.uk/jokes-about-children.php.
9. E-post fra eldste James O. Mason 29. juni 2011.
10. Thomas S. Monson, *Liahona*, mai 2011, 67.
11. Moses 5:1, 2.
12. 2 Nephi 2:1.
13. 2 Nephi 3:1.
14. 2 Mosebok 1:22.
15. Charles Dickens, *A Tale of Two Cities* (Signet Classic, 1997), 13.
16. *Liahona*, nov. 2010, 129.
17. *Håndbok 2 – Kirkens administrasjon* (2010), 1.3.3.
18. E-post fra president J. Scott Dorius, 28. aug. 2011.
19. Markus 9:36–37.

Av eldste Ian S. Ardern
i De sytti

En tid til å forberede seg

Vi må vie vår tid til det som betyr mest.

Kapittel åtte i *Forkynn mitt evangelium* retter vår oppmerksomhet mot klok bruk av tid. I dette kapitlet minner eldste M. Russell Ballard oss på at vi må sette oss mål og lære teknikker for å oppnå dem (se *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* [2004], 146). Teknikkene vi trenger for å nå våre mål, innbefatter å bli herre over vår tid.

Jeg er takknemlig for president Thomas S. Monsons eksempel. Med alt han gjør som Guds profet, sørger han for, slik Frelseren gjorde, at det likevel er nok tid til å besøke de syke (se Lukas 17:12–14), til å oppmuntre de fattige i ånden og til å være alles tjener. Jeg er også takknemlig for det eksempel mange andre viser, som gir av sin tid i tjeneste for sine medmennsker. Jeg vitner om at det behager Gud når vi gir av vår tid i tjeneste for andre, og at dette vil bringe oss nærmere ham. Vår Frelser vil være tro mot sitt ord om at “den som er trofast og klok i dette liv, blir aktet verdig til å arve de boliger som min Fader har beredt for ham” (L&P 72:4).

Tid er aldri til salgs. Dere kan prøve, men tid er en vare som ikke kan kjøpes i noen butikk for noen

pris. Men hvis tiden brukes klokt, er dens verdi umåtelig. Hver dag blir vi alle tildelt, kostnadsfritt, det samme antall minutter og timer å bruke, og vi lærer snart, slik den kjente salmen så omhyggelig lærer oss: “Tiden flyr på vinger; den holdes ei igjen” (“Benytt enhver anledning” *Salmer*; nr. 176). Den tid vi har, må brukes klokt. President Brigham Young sa: “Vi står alle i gjeld til Gud for evnen til å benytte oss av tiden, og han vil kreve av oss et fullstendig regnskap for hvordan vi bruker [den]” (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Brigham Young* [1997], 228).

Med alt som kreves av oss, må vi lære å prioritere våre valg så de er i samsvar med våre mål, eller risikere å bli utsatt for utsettelsens vinder og bli blåst fra den ene tidsødende aktiviteten til den andre. Vi lærer mye om prioriteringer av Mesterlæreren, da han i sin bergpreken sa: “Søk derfor ikke de ting som hører verden til, men søk først å bygge opp Guds rike, og å opprette hans rettferdighet” (Matteus 6:33, fotnote a; fra Joseph Smiths oversettelse, Matteus 6:38). (Se også Dallin H. Oaks, “Fokusering og prioritering”, *Liahona*, juli 2001, 99–102.)

Alma talte om prioriteringer da han sa at “dette liv [ble] en prøvetilstand, en tid til å forberede seg til å møte Gud” (Alma 12:24). Å gjøre best mulig bruk av den rike arv av tid til å forberede oss til å møte Gud kan kreve litt veiledning, men vi bør helt klart sette Herren og familien øverst på listen. President Dieter F. Uchtdorf minnet oss om at “i familieforhold staves egentlig *kjærlighet t-i-d*” (“Det som betyr mest”, *Liahona*, nov. 2010, 22). Jeg vitner om at når vi ydmykt og oppriktig søker hjelp, vil vår himmelske Fader hjelpe oss å legge vekt på det som fortjener vår tid mer enn noe annet.

Dårlig bruk av tid er nært beslektet med dovenskap. Hvis vi følger budet om å slutte med lediggang (se L&p 88:124), må vi sørge for at travelhet også innebærer produktivitet. Det er for eksempel flott å ha mulighet til øyeblikkelig kommunikasjon bokstavelig talt ved fingerspissene, men la oss passe oss så vi ikke blir tvangsmessige fingerspisskommunikatorer. Jeg føler at noen er fanget i en ny, tidkrevende avhengighet – en som slavebinder oss til stadig å sjekke og sende sosiale meldinger og derved gi et falskt inntrykk av at vi er travle og produktive.

Det er mye godt ved vår enkle tilgang til kommunikasjon og informasjon. Jeg har sett nytten i å finne forskningsartikler, konferansetaler, slektsoptegnelser og å motta e-post, Facebook-påminnelser, tweeter og tekstmeldinger. Uansett hvor gode disse tingene enn er, kan vi ikke la dem fortrenge det som betyr aller mest. Så synd det ville vært om telefonen og datamaskinen, med alt sitt sofisteri, overdøvet en enkel og oppriktig bønn til en kjærlig Fader i himmelen. La oss være like raske til å knele som vi er til å tekste.

Elektroniske spill og nettbekjentskaper er ingen varig erstatning for virkelige venner som kan gi en oppmuntrende klem, som kan be for oss og ønske vårt beste. Jeg er så takknemlig når jeg ser medlemmer av quorumer, klasser og Hjelpeforeningen komme sammen for å hjelpe hverandre. Ved slike anledninger har jeg bedre forstått hva apostelen Paulus mente da han sa: “[Dere er] ikke lenger fremmede og utlendinger, men dere er de helliges medborgere” (Efeserne 2:19).

Jeg vet at vi er aller lykkeligst når vi er på bølgelengde med Herren (se Alma 37:37) og det som gir evig belønning, istedenfor å være opptatt

med utallige timer med statusoppdateringer, Internett-landbruk og å sende sinte fugler inn i betongmurer. Jeg håper vi alle vil ta de tingene som stjeler verdifull tid fra oss, og bestemme oss for å være deres herre, istedenfor at de, på grunn av sin vanedannende natur, blir vår herre.

For å ha den fred Frelseren omtaler (se Johannes 14:27), må vi vie vår tid til det som betyr mest, og det som er av Gud, er det som betyr mest. Når vi kommer til Gud i oppriktig bønn, leser og studerer Skriftene hver dag, grunner på det vi har lest og følt, og så anvender og etterlever det vi lærer, kommer vi nærmere ham. Gud lover at hvis vi flittig søker kunnskap fra de beste bøker, “skal [han] ved sin Hellige Ånd ... gi [oss] kunnskap” (L&p 121:26; se også L&p 109:14–15).

Satan vil friste oss til å misbruke vår tid ved hjelp av kamuflerte distraksjoner. Selv om fristelser vil komme, har eldste Quentin L. Cook sagt at “Hellige

Salvador, Brasil

som etterkommer Frelserens budskap, vil ikke bli ledet på avveier av forvirrende og nedbrytende ting” (“Er du en hellig?” *Liahona*, nov. 2003, 96.) Hiram Page, et av de åtte vitner om Mormons bok, ga oss verdifull lærdom om distraksjoner. Han hadde en stein som hjalp ham å nedtegne det han trodde var åpenbaringer for Kirken (se L&P 28). Da Hiram ble irettesatt, sier en beretning at steinen ble tatt og malt til støv slik at den aldri igjen ville bli en distraksjon.¹ Jeg oppfordrer oss til å kartlegge tidsødende distraksjoner i vårt liv, som i billedlig forstand bør males til støv. Vi må utøve god dømmekraft for å forsikre oss om at tidsvekten er i balanse mellom Herren, familien, arbeid og sunne fritidsaktiviteter. Slik mange allerede har oppdaget, blir vi lykkeligere hvis vi bruker vår tid til å søke etter det som er “dydig, skjønt, prisverdig og godt” (13. trosartikkel).

Tiden går fort mens klokken tikker. I dag er en god dag, mens jordelivets klokke tikker, til å evaluere det vi gjør for å forberede oss til å møte Gud. Jeg vitner om at belønningen er stor for dem som tar seg tid i jordelivet til å forberede seg for udødelighet og evig liv. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTE

1. Se Provo Utah Central Stake general minutes, 6. april 1856, bind 10 (1855–60), Kirkehistorisk bibliotek, Salt Lake City, 273 (rettskrivning, tegnsetting og bruk av store bokstaver modernisert): “Fader [Emer] Harris sa at apostelen sa vi må kjempe mot makter og herredømmer. Bror Hiram Page gravde en svart stein opp av jorden og puttet den i lommen sin. Da han kom hjem, så han på den. Den viste en setning som han skrev på papir. Så snart han hadde skrevet én setning, kom en ny til syne på steinen, til han hadde skrevet 16 sider. Bror Joseph fikk høre om det. En eller annen spurte Joseph om dette var riktig. Han sa at han ikke visste det, men ba og fikk en åpenbaring om at steinen var av djevelen. Da ble den malt til støv, og skriftene fra den ble brent. Det var djevelens verk. Amen.”

Av eldste Carl B. Cook
i De sytti

Det er bedre å se opp

Hvis vi, i likhet med president Monson, utøver tro og søker Guds hjelp, vil heller ikke vi bli overveldet av livets byrder.

Etter en ekstra slitsom dag på slutten av min første uke som generalautoritet, var dokumentmappen proppfull og tankene låst på spørsmålet: “Hvordan i all verden skal jeg klare dette?” Jeg gikk fra De syttis kontor og inn i heisen i Kirkens administrasjonsbygning. Mens heisen var på vei ned, sto jeg med bøyd hode og stirret tomt i gulvet.

Døren gikk opp og noen kom inn, men jeg så ikke opp. Da døren lukket seg, hørte jeg en som spurte: “Hva ser du på der nede?” Jeg gjenkjente stemmen – det var president Thomas S. Monson.

Jeg kikket straks opp og svarte: “Å, ingenting.” (Jeg er sikker på at dette smarte svaret ga ham tillit til mine evner!)

Men han hadde sett mitt nedslåtte blikk og min tunge dokumentmappe. Han smilte og foreslo kjærlig, idet han pekte mot himmelen: “Det er bedre å se opp!” Mens heisen gikk ned en etasje til, forklarte han muntert at han var på vei til templet. Da han tok farvel, gjorde avskjedsblikket hans igjen inntrykk idet han sa: “Husk nå at det er bedre å se opp.”

Da vi skiltes, kom jeg til å tenke på et skriftsted: “Tro på Gud, tro at han er til ... Tro at han har all visdom og all makt både i himmel og på jord.”¹ Da

jeg tenkte på vår himmelske Faders og Jesu Kristi makt, fant jeg den trøst jeg forgjeves hadde søkt i gulvet i den nedadgående heisen.

Siden den gang har jeg grunnet på denne opplevelsen og profeters rolle. Jeg var nedtyngnet, og mitt hode var bøyd. Da profeten snakket, så jeg hen til ham. Han omdirigerte mitt fokus så jeg så opp til Gud, hvor jeg kunne få helbredelse og styrke ved Kristi forsoning. Det er det profeter gjør for oss. De leder oss til Gud.²

Jeg vitner om at president Monson ikke bare er profet, seer og åpenbarer. Han er også et strålende eksempel på en som følger prinsippet med å se opp. Av alle mennesker kunne han ha følt seg nedtyngnet av sitt ansvar. Isteden utøver han stor tro og er full av optimisme, visdom og kjærlighet til andre. Hans innstilling er “kan” og “vil”. Han stoler på Herren og søker styrke fra ham, og Herren velsigner ham.

Erfaring har vist meg at hvis vi, i likhet med president Monson, utøver tro og søker Guds hjelp, vil heller ikke vi bli overveldet av livets byrder. Vi vil ikke føle oss ute av stand til å gjøre det vi er kalt til å gjøre eller trenger å gjøre. Vi vil bli styrket, og vårt liv vil være fullt av fred og glede.³ Vi vil oppdage at det meste av det vi bekymrer

oss for, ikke er av evig betydning – og hvis det skulle være det, da vil Herren hjelpe oss. Vi må imidlertid ha tro til å se opp og mot til å følge hans veiledning.

Hvorfor er det en utfordring for oss å stadig se opp? Kanskje vi mangler tro på at en så enkel handling kan løse våre problemer. For eksempel, da Israels barn ble bitt av giftige slanger, ble Moses befalt å løfte opp en kobberslange på en stang. Kobberslangen symboliserte Kristus. De som så opp på slangen, slik profeten formante dem til, ble helbredet.⁴ Men mange andre valgte å ikke se opp, og de omkom.⁵

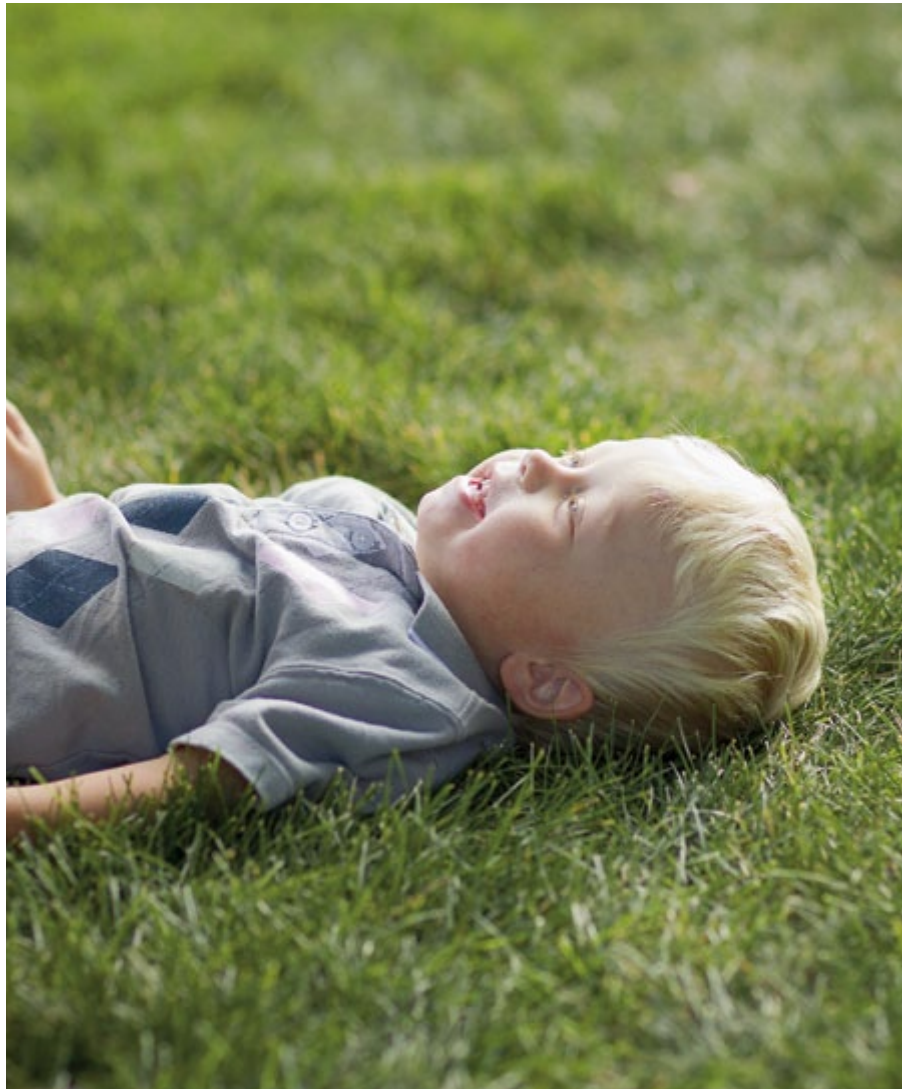
Alma bekreftet at grunnen til at israelittene ikke så opp på slangen var at de ikke trodde det kunne helbrede dem. Almas ord er relevante for oss i dag:

“Mine brødre, hvis dere kunne bli helbredet bare ved å løfte blikket og så bli helbredet, ville dere ikke da straks gjøre det, eller ville dere heller forherde deres hjerter i vantro og omkomme?”

Hvis det er slik, skal ve komme over dere, men hvis ikke, løft blikket og begynn å tro på Guds Sønn, at han vil komme for å forløse sitt folk og at han skal lide og dø for å sone for [våre] synder, og at han skal oppstå fra de døde.”⁶

President Monsons oppfordring om å se opp er et bilde på å huske Kristus. Hvis vi husker på ham og stoler på hans makt, mottar vi styrke ved hans forsoning. På denne måten kan vi få lindring for vår angst, våre byrder og vår lidelse. På denne måten kan vi få tilgivelse og helbredelse for den smerte vår synd forårsaker. På denne måten kan vi få tro og styrke til å utholde alt.⁷

Søster Cook og jeg deltok nylig på en kvinnekongress i Syd-Afrika.

Etter at vi hadde lyttet til inspirerende budskap om å anvende forsoningen i vårt liv, inviterte Hjelpeforeningens president på stavsplan alle med ut. Alle fikk en heliumballong. Hun forklarte at ballongen symboliserte en hvilken som helst byrde, prøvelse eller vanskelighet som holdt oss tilbake. Vi tallet til tre og slapp ballongene, eller “byrdene” våre. Idet vi kikket opp og så våre byrder sveve av sted, hørtes et tydelig “Oi”. Den enkle handling det var å slippe ballongene våre var en storartet påminnelse om den ubeskrivelige glede som kommer av å se opp og tenke på Kristus.

Til forskjell fra å slippe en heliumballong, er det å se opp i åndelig forstand ingen engangsforeteelse. Nadverdsbønnen lærer oss at vi alltid skulle minnes Ham og holde hans

bud, så vi hver dag kan ha hans Ånd hos oss til å veilede oss.⁸

Da Israels barn vandret i villmarken, ledet Herren deres reise hver dag så lenge de søkte hans veiledning. I 2 Mosebok leser vi: “Og Herren gikk foran dem, om dagen i en skystøtte for å lede dem på veien, og om natten i en ildstøtte for å lyse for dem.”⁹ Han ledet dem konstant, og jeg bærer mitt ydmyke vitnesbyrd om at Herren kan gjøre det samme for oss.

Hvordan vil han lede oss i dag? Gjennom profeter, apostler og presedømsledere, og gjennom følelser som kommer etter at vi har åpnet vårt hjerte og sjel for vår himmelske Fader i bønn. Han leder oss hvis vi forsaker det som hører verden til, omvender oss og forandrer oss. Han leder oss hvis vi holder hans bud og prøver

å bli mer lik ham. Og han leder oss gjennom Den hellige ånd.¹⁰

For å kunne bli ledet på livets reise og ha Den hellige ånds konstante veiledning, må vi ha “øret som hører” og “øyet som ser” – begge rettet oppover.¹¹ Vi må følge den veiledning vi mottar. Vi må se opp og handle.

Hvis vi gjør det, vet jeg at humøret vil stige, for Gud ønsker at vi skal være lykkelige.

Vi er vår himmelske Faders barn. Han ønsker å ha del i vårt liv, vel-signer oss og hjelpe oss. Han vil lege våre sår, tørke våre tårer og hjelpe oss videre på veien tilbake til hans nærhet. Hvis vi ser hen til ham, vil han lede oss.

*Min Gud er mitt lys, jeg frykter ei mer,
ved dag og ved natt han er meg jo nær ...*

*Han er min glede og min sang.
Ved dag og ved natt han leder meg til seg.¹²*

Jeg bærer vitnesbyrd om at synder blir tilgitt og byrder blir lettere hvis vi ser hen til Kristus. “La oss huske ham ... og ikke henge med hodet,”¹³ for, som president Monson sa: “Det er bedre å se opp.”

Jeg vitner om at Jesus er vår Frelser og Forløser, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Mosiah 4:9.
2. Se 2 Nephi 25:23, 26.
3. Se Mosiah 24:15.
4. Se 4 Mosebok 21:8–9.
5. Se 1 Nephi 17:41.
6. Alma 33:21–22; se også vers 19–20.
7. Se Alma 36:3, 17–21; 3 Nephi 9:13.
8. Se Lære og pakter 20:77.
9. 2 Mosebok 13:21.
10. Se 2 Nephi 9:52; 31:13; Lære og pakter 121:46.
11. Ordspråkene 20:12.
12. “Min Gud er mitt lys”, *Salmer og sanger*, nr. 46.
13. 2 Nephi 10:20.

Av eldste LeGrand R. Curtis jr.

i De sytti

Forløsning

*Ved Kristus kan og vil folk forandre sitt liv,
og dermed oppnå forløsning.*

Forskjellige navn blir brukt i omtale av vår Herre Jesus Kristus. Disse navnene gir oss innsikt i ulike sider av Herrens forsoningsmisjon. Ta for eksempel tittelen “Frelser”. Vi har alle en formening om hva det vil si å bli reddet, fordi vi alle en eller annen gang har blitt reddet fra noe. Som barn lekte min søster og jeg på en elv i en liten båt, da vi uforstandig forlot det sikre lekeområdet og oppdaget av vi drev med strømmet mot ukjente farer lenger nede i elven. Som følge av våre rop, kom far oss til unnsetning og reddet oss fra den farefulle elven. Når jeg tenker på å redde, tenker jeg på denne opplevelsen.

Tittelen “Forløser” gir lignende innsikt. “Å forløse” er å kjøpe eller kjøpe tilbake. I juridisk forstand blir eiendom frikjøpt ved å nedbetale lån eller andre pantekrav. På gammeltestamentlig tid fastsatte Moseloven ulike måter tjenere og eiendommer kunne bli frikjøpt, eller forløst på, ved betaling av penger (se 3 Mosebok 25:29–32, 48–55).

En fremtredende bruk av ordet *forløse* i Skriftene angår utfrielsen av Israels barn fra deres trelldom i Egypt. Etter denne utfrielsen fortalte Moses dem: “Fordi Herren elsket dere, ... førte [han] dere ut med sterk hånd og fridde deg ut av trellehuset, fra Faraos, egypterkongens hånd” (5 Mosebok 7:8).

Det temaet at Jehova forløser israels folk fra trelldom gjentas mange ganger i Skriftene. Dette blir ofte gjort for å minne folket på Herrens barmhjertighet da han utfridde Israels barn fra egypterne. Men det gjøres også for å lære dem at det skulle komme en annen, viktigere forløsning for Israel. Lehi sa: “Og Messias kommer i tidens fylde, så han kan forløse menneskenes barn fra fallet” (2 Nephi 2:26).

Salmisten skrev: “Men Gud skal forløse min sjel fra dødsrikets vold” (Salmene 49:15).

Herren erklærte gjennom Jesaja: “Jeg utsletter dine overtredelser som en tåke og dine synder som en sky. Vend om til meg, for jeg gjnløser deg” (Jesaja 44:22).

Den gjnløsning som omtales i disse tre skriftstedene, er naturligvis Jesu Kristi forsoning. Dette er den “fulle forløsning” som tilbys oss av vår kjærlige Gud (Salmene 130:7). Til forskjell fra forløsning under Moseloven eller i vår tids juss, kommer ikke denne forløsningen ved “forgjengelige ting, med sølv [og] gull” (1 Peter 1:18). “I [Kristus] har vi forløsningen ved hans blod, syndenes forlatelse, etter hans nådes rikdom” (Efeserne 1:7). President John Taylor sa at på grunn av Forløserens offer, er “gjelden ... betalt, forsoningen utført, pakten

oppfylt, rettferdigheten tilfredsstilt, Guds vilje utført, og all makt er ... lagt i Guds Sønnns hender" (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – John Taylor* [2001], 43).

Virkningene av denne forløsningen innbefatter at den fysiske død ble overvunnet for alle Guds barn. Med andre ord, timelig død er overvunnet, og alle vil oppstå fra de døde. En annen side ved denne forløsning ved Kristus, er seieren over åndelig død. Ved sin lidelse og død betalte Kristus for alle menneskers synder på betingelse av den enkeltes omvendelse.

Hvis vi derfor omvender oss, kan vi få tilgivelse for våre synder, etter som prisen ble betalt av vår Forløser. Dette er godt nytt for oss alle, for "alle har syndet og står uten ære for Gud" (Romerne 3:23). De som har kommet langt bort fra rettferdighetens stier, trenger desperat denne forløsning, og hvis de omvender seg fullt ut,

kan de gjøre krav på den. De som har anstrengt seg for å leve et godt liv, trenger imidlertid også denne forløsning, for ingen kan komme til Faderens nærhet uten Kristi hjelp. Ved denne kjærlige forløsning kan derfor både rettferdighet og barmhjertighet bli tilfredsstilt for alle som omvender seg og følger Kristus.

Hvor stor, hvor herlig, hvor fullendt, forløsningens store plan. Der rettferd, kjærlighet og nåde finnes i guddommelig harmoni! ("How Great the Wisdom and the Love", *Hymns*, nr. 195)

President Boyd K. Packer har sagt: "Det finnes en Forløser, en mellommann, som både er villig og i stand til å tilfredsstille rettferdighetens krav og vise barmhjertighet mot dem som er angerfulle" ("The Mediator", *Ensign*, mai 1977, 56).

Skriftene, litteraturen og livets erfaringer er fulle av historier om forløsning. Ved Kristus kan og vil folk forandre sitt liv, og dermed oppnå forløsning. Jeg elsker historier om forløsning.

Jeg har en venn som ikke fulgte Kirkens læresetninger i sin ungdom. Da han var ung voksen, innså han hva han hadde gått glipp av ved å ikke etterleve evangeliet. Han omvendte seg, forandret sitt liv og bestemte seg for å leve rettskaffent. En dag mange år etter vårt ungdomsvennskap, møtte jeg ham i templet. Evangeliets lys skinte i øynene hans, og jeg kunne føle at han var et trofast medlem av Kirken som prøvde å etterleve evangeliet fullt ut. Hans historie handler om forløsning.

Jeg intervjuet en gang en kvinne for dåp som hadde begått en svært alvorlig synd. Under intervjuet spurte jeg om hun forsto at hun aldri kunne gjenta denne synden. Med dype

følelser i øynene og røsten sa hun: “Å, president, jeg kan aldri begå den synden igjen. Det er derfor jeg vil bli døpt – for å bli rensket for virkningene av denne forferdelige synden.” Hennes historie handler om forløsning.

Når jeg har besøkt stavskonferanser og andre møter de senere år, har jeg formidlet president Thomas S. Monsons oppfordring om å redde Kirkens mindre aktive medlemmer. På én stavskonferanse fortalte jeg om et mindre aktivt medlem som kom tilbake til full aktivitet etter at biskopen og andre ledere besøkte ham hjemme, fortalte ham at han var ønsket og kalte ham til å tjene i menigheten. Mannen i historien tok ikke bare imot kallet, men forandret også sitt liv og sine vaner og ble fullstendig aktiv i Kirken.

En venn av meg var i forsamlingen som jeg fortalte denne historien til. Hans ansiktsuttrykk forandret seg tydelig mens jeg fortalte historien. Han sendte meg e-post dagen etter og fortalte meg at hans følelsesladde reaksjon på historien skyldtes at hans svigerfar hadde vendt tilbake til aktivitet i Kirken på svært lignende vis. Han fortalte at som følge av et tilsvarende besøk fra biskopen og en invitasjon til å tjene i Kirken, hadde hans svigerfar revurdert sitt liv og sitt vitnesbyrd, gjort betydelige endringer og tatt imot kallet. Denne reaktivererte mannen har nå 88 etterkommere som er aktive medlemmer av Kirken.

På et møte noen dager senere fortalte jeg begge historiene. Dagen etter fikk jeg en ny e-post som begynte: “Slik gikk det også til med min far.” Denne e-posten, fra en stavspresident, fortalte at hans far ble invitert til å tjene i Kirken, selv om han ikke hadde vært aktiv og hadde noen dårlige vaner han måtte kvitte seg med. Han tok imot invitasjonen, omvendte seg, ble til slutt stavspresident og deretter

misjonspresident, og la grunnlaget for sine etterkommere så de kunne være trofaste medlemmer av Kirken.

Noen få uker senere fortalte jeg alle tre historiene på en annen stavskonferanse. Etter møtet kom en mann bort til meg og sa at dette *ikke* var hans fars historie. Det var *hans* historie. Han fortalte meg om hendelsene som fikk ham til å omvende seg og komme tilbake til fullt engasjement i Kirken. Og slik fortsatte det. Når jeg formidlet oppfordringen om å redde de mindre aktive, så og hørte jeg historie på historie om personer som tok imot invitasjonen til å komme tilbake og forandre sitt liv. Jeg hørte historie på historie om forløsning.

Selv om vi aldri kan betale Forløseren tilbake det han betalte for oss, krever forløsningsplanen at vi gjør vårt beste for å omvende oss fullstendig og gjøre Guds vilje. Apostelen Orson F. Whitney skrev:

*Frelser, min sjels Forløser,
hvis mektige hånd har gjort meg hel,
hvis underfulle kraft har løftet meg opp
og fylt med søtt min bitre kopp!
Hvilken tunge kan uttale min glede,
du nådige Gud av Israel.*

*Aldri kan jeg betale deg, Herre,
men jeg kan elske deg. Ditt rene ord,
har ikke det vært min eneste glede,
min fryd om dagen, min drøm om
natten?*

*La så mine lepper det erklære,
og all min ferd din vilje bære.
("Savior, Redeemer of My Soul",
Hymns, nr. 112)*

Jeg bærer vitnesbyrd om kraften i Kristi forsoning. Når vi omvender oss og kommer til ham, kan vi motta alle det evige livs velsignelser. Måtte vi gjøre så og få vår egen forløsningshistorie. Det ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av **eldste D. Todd Christofferson**
i De tolv apostilers quorum

Den guddommelige gave omvendelse

Det er bare ved omvendelse vi får tilgang til Jesu Kristi forsonende nåde.

Mormons bok finner vi beretningen om en mann som het Nehor. Det er lett å forstå hvorfor Mormon, da han forkortet tusen år med nephittiske opptegnelser, fant det viktig å ta med noe om denne mannen og den varige innflytelse hans lære hadde. Mormon ønsket å advare oss, idet han visste at denne filosofien ville dukke opp igjen i vår tid.

Nehor kom på banen cirka 90 år før Kristi fødsel. Han sa “at hele menneskeheten skulle bli frelst på den siste dag, ... for Herren hadde skapt alle mennesker og hadde også forløst alle mennesker. Og til slutt skulle alle mennesker få evig liv” (Alma 1:4).

Cirka 15 år senere kom Korihor blant nephittene og forkynte og forsterket Nehors lære. Mormons bok forteller at “han var en antikrist, for han begynte å tale til folket mot profetiene ... om Kristi komme” (Alma 30:6). Korihors forkynnelse gikk ut på “at ingen forsoning kunne utføres for menneskenes synder, men at det gikk hvert menneske i dette liv i forhold til dets vandel. Derfor utviklet hvert menneske seg i forhold til sine evner, og hvert menneske seiret i forhold til sin styrke, og uansett hva

et menneske gjorde, så var det ingen forbrytelse” (Alma 30:17). Disse falske profetene og deres tilhengere “trodde ikke på omvendelse fra sine synder” (Alma 15:15).

Som på Nehors og Korihors tid, lever vi i en tid ikke lenge før Jesu Kristi komme – i vårt tilfelle i forberedelsestiden for hans annet komme. Og på lignende vis blir omvendelsens budskap ofte ikke mottatt. Noen hevder at om det finnes en Gud, stiller han ingen virkelige krav til oss (se Alma 18:5). Andre mener at en kjærlig Gud tilgir all synd basert på en enkel bekjennelse, eller hvis det faktisk finnes en straff for synd, “vil Gud gi oss noen få slag, og til slutt blir vi frelst i Guds rike” (2 Nephi 28:8). Andre, i likhet med Korihor, fornekter at det finnes en Kristus og noe slikt som synd. Deres lære er at verdier, normer og til og med sannhet – alt sammen er relativt. Derfor kan ikke det én mener er riktig for seg, vurderes av andre som galt eller syndig.

På overflaten virker slike filosofier tiltalende, fordi de gir oss adgang til å tilfredsstille enhver appetitt eller lyst uten tanke på konsekvensene. Ved å bruke Nehors og Korihors lære, kan

vi rasjonalisere bort og rettferdiggjøre hva som helst. Når profeter kommer og roper omvendelse, er det som “å helle vann på bålet”. Men egentlig skulle det profetiske kallet bli mottatt med glede. Uten omvendelse blir det ingen virkelig utvikling eller forbedring i livet. Å late som om synden ikke er der, reduserer ikke byrden og smerten. Lidelse for synd medfører i seg selv ingen forandring til det bedre. Bare omvendelse leder til et bedre livs solfylte høyland. Og det er naturligvis bare gjennom omvendelse vi får tilgang til Jesu Kristi forsonende nåde og frelse. Omvendelse er en guddommelig gave, og vi skulle ha et smil om munnen når vi snakker om den. Den leder oss til frihet, frimodighet og fred. Istedenfor å forstyrre feiringen, er omvendelsens gave grunn til sann feiring.

Omvendelse er bare mulig på grunn av Jesu Kristi forsoning. Det er hans altomfattende offer som “tilveiebringer et middel for menneskene så de kan ha tro til omvendelse” (Alma 34:15). Omvendelse er den nødvendige forutsetning, og Kristi nåde er kraften hvorved “barmhjertigheten [kan] tilfredsstille rettferdighetens krav” (Alma 34:16). Vårt vitnesbyrd er dette:

“Vi vet at rettferdiggjørelse [eller tilgivelse for synd] gjennom vår Herre og Frelzers, Jesu Kristi nåde, er rettferdig og sann.

Og vi vet også at helliggjørelse [eller å bli rensset for syndens virkning] gjennom vår Herre og Frelzers, Jesu Kristi nåde, er rettferdig og sann for alle som elsker Gud og tjener ham av all makt, sinn og styrke” (L&P 20:30–31).

Omvendelse er et vidtfavnende emne, men i dag vil jeg bare nevne fem sider ved dette grunnleggende prinsipp i evangeliet som jeg håper vil være til nytte.

For det første: En oppfordring til omvendelse er et uttrykk for kjærlighet. Da Frelseren begynte “å forkynne og si: Omvend dere, for himlenes rike er kommet nær” (Matteus 4:17), var det et kjærlighetsbudskap. Han inviterte alle som ville, til å kvalifisere seg til å bli med ham “og få del i det evige livs ord i denne verden og evig liv i den kommende verden” (Moses 6:59). Hvis vi ikke oppfordrer andre til å forandre seg, eller ikke forlanger omvendelse av oss selv, svikter vi i en grunnleggende plikt vi skylder hverandre og oss selv. En ettergivende mor eller far, en overbærende venn, en engstelig kirkeleder er i realiteten mer opptatt av seg selv enn av deres velferd og lykke som de kunne ha hjulpet. Ja, ropet om omvendelse blir iblant regnet som intolerant eller støtende, og kan til og med vekke harme, men med Åndens veiledning er det egentlig et tegn på oppriktig omsorg (se L&p 121:43–44).

For det annet: Omvendelse innebærer å strebe etter forandring. Det ville være et hån mot Frelserens lidelse i Getsemane og på korset å forvente at han skal forvandle oss til engleaktige personer uten betydelig innsats fra vår side. Nei, vi søker hans nåde for å supplere og belønne vår beste innsats (se 2 Nephi 25:23). Kanskje skulle vi be like mye om tid og anledning til å arbeide og streve for å overvinne, som å be om nåde. Herren smiler visselig til den som ønsker å komme verdig til dommen, som besluttsomt arbeider dag for dag for å erstatte svakhet med styrke. Virkelig omvendelse, virkelig forandring, kan kreve gjentatte forsøk, men det er noe foredlende og hellig ved slike anstrengelser. Guddommelig tilgivelse og helbredelse strømmer naturlig til en slik sjel, for “dyd elsker dyd, lys klynger seg til lys, barmhjertighet har medlidenhet med

barmhjertighet og gjør krav på alt som tilkommer den” (L&p 88:40).

Med omvendelse kan vi stadig forbedre vår evne til å etterleve den celestiale lov, for vi forstår at “den som ikke kan adlyde et celestialt rikets lov, kan ikke tåle en celestial herlighet” (L&p 88:22).

For det tredje: Omvendelse er ikke bare å oppgi synd, men også å forplikte seg til lydighet. Bible Dictionary erklærer: “Omvendelse innebærer å overgi sitt hjerte og sin vilje til Gud, [så vel som] å gi avkall på synder vi har en naturlig tilbøyelighet til.”¹ Et av flere eksempler på denne læren fra Mormons bok, finnes i Almas ord til en av sine sønner:

“Derfor befaler jeg deg, min sønn, med frykt for Gud at du avstår fra dine misgjerninger –

at du vender deg til Herren av all din hu, makt og styrke” (Alma

39:12–13; se også Mosiah 7:33; 3 Nephi 20:26; Mormon 9:6).

Hvis vi fullstendig skal vende oss til Herren, må det omfatte intet mindre enn en pakt om lydighet mot ham. Vi omtaler ofte denne pakten som dåpens pakt, ettersom vi vitner om den ved å bli døpt i vann (se Mosiah 18:10). Frelserens egen dåp, som er vårt eksempel, bekreftet hans pakt om lydighet mot Faderen. “Men selv om han er hellig, viser han menneskenes barn at han i kjødet ydmyker seg for Faderen og vitner for Faderen at han ville være lydig mot ham ved å holde hans bud” (2 Nephi 31:7). Uten denne pakten forblir omvendelsen ufullstendig, og syndsforlatelse oppnås ikke.² Jeg siterer professor Noel Reynolds’ minneverdige uttalelse: “Valget om å omvende seg er et valg om å brenne broer i alle retninger [etter en beslutning] om for alltid å følge bare *én* vei,

den *ene* vei som fører til evig liv.”³

For det fjerde: Omvendelse krever målbevissthet og vilje til å holde ut, selv om det gjør vondt. Forsøk på å lage en liste med trinn til omvendelse kan kanskje hjelpe noen, men det kan også føre til en mekanisk avkrysning av punkter uten ekte følelse eller forandring. Sann omvendelse er ikke overfladisk. Herren stiller to overordnede krav: “Ved dette kan dere vite om et menneske omvender seg fra sine synder – se, han vil bekjenne dem og avstå fra dem” (L&p 58:43).

Bekjenne og avstå er slagkraftige begreper. De er noe mye mer enn et lettsindig “Jeg innrømmer det. Unnskyld.” Bekjennelse er en dyp, noen ganger opprivende erkjennelse av feil og krenkelse mot Gud og mennesker. Sorg og anger og bitre tårer ledsager ofte en bekjennelse, særlig når vedkommendes handlinger har påført andre smerte, eller enda verre, ledet en annen ut i synd. I denne dype bedrøvelse er det når vi ser ting i sitt rette lys at vi, i likhet med Alma, roper: “O Jesus, du Guds Sønn, ha barmhjertighet med meg som er i bitterhets galle og er innhyllet i dødens evigvarende lenker” (Alma 36:18).

Med tro på den barmhjertige Forløser og hans makt, går mulig fortvilelse over til håp. Man forandrer

sitt hjerte og sine ønsker, og den tidligere taltende synden blir stadig mer motbydelig. En beslutning om å oppgi og forsake synden og reparere, i den grad det er mulig, den skade man har forårsaket, dannes nå i det nye hjertet. Denne beslutningen vil snart modnes til en pakt om lydighet mot Gud. Med en slik pakt på plass, vil Den hellige ånd, den guddommelige nådes budbringer, gi lindring og tilgivelse. Man føler igjen for å erklære med Alma: “Hvilken glede og hvilket strålende lys jeg [ser]! Ja, min sjel [er] fylt med glede, like stor som min smerte [var].” (Alma 36:20).

Enhver smerte som følger av omvendelse, vil alltid være langt mindre enn den lidelse som skal til for å tilfredsstillere rettferdigheten for uoppgjorte overtredelser. Frelseren sa lite om hva han utholdt for å tilfredsstillere rettferdighetens krav og sone for våre synder, men han ga følgende avslørende uttalelse:

“For se, jeg, Gud, har lidd dette for alle for at de ikke skulle lide, hvis de ville omvende seg.

Men hvis de ikke vil omvende seg, må de lide likesom jeg.

Hvilken lidelse fikk meg, ja, Gud, den største av alle, til å skjelve av smerte og til å blø fra hver pore og lide, både på legeme og ånd, og ønske

at jeg ikke måtte drikke den bitre kalk” (L&p 19:16–18).

For det femte: Uavhengig av omvendelsens pris, blir den oppslukt i tilgivelsens glede. I en generalkonferansetale med tittelen “Tilgivelsens lyse morgen”, ga president Boyd K. Packer følgende analogi:

“I april 1847 ledet Brigham Young det første pionerkompaniet ut fra Winter Quarters. Samtidig, rundt 2500 km lenger vest, slepte de ynkelige overlevende i Donner-kompaniet seg ned bakkene fra Sierra Nevada-fjellene og inn i Sacramento-dalen.

De hadde tilbragt den ugjestmilde vinteren fanget i snøfönnene ved foten av fjellet. At noen overlevde dagene, ukene og månedene med sult og ubeskrivelig lidelse, er nesten ufattelig.

Blant dem var femten år gamle John Breen. Om kvelden den 24. april kom han til Johnsons gård. Flere år senere skrev John:

‘Det hadde for lengst blitt mørkt da vi kom til Johnsons gård, så jeg så den først tidlig om morgenen. Været var fint, bakken var dekket av grønt gress, fuglene sang fra tretoppene og ferden var slutt. Jeg kunne knapt tro at jeg var i live.

Scenen som utspant seg for øynene mine den morgenen, synes å være fotografert i tankene mine. De fleste hendelsene er visket fra hukommelsen, men jeg kan alltid se for meg leiren nær Johnsons gård.’”

President Packer sa: “Først ble jeg forundret over hans utsagn om at ‘de fleste hendelsene er visket fra hukommelsen’. Hvordan kunne endeløse måneder med ufattelig lidelse og sorg noensinne viskes fra hukommelsen? Hvordan kunne den brutale, mørke vinteren erstattes av en eneste strålende morgen?”

Ved nærmere ettertanke forsto jeg imidlertid at det ikke var det minste

rart. Jeg har sett noe lignende skje med mennesker jeg har kjent. Jeg har sett noen som har tilbragt en lang vinter av skyld og åndelig sult, komme frem på tilgivelsens morgen. Da morgenen kom, lærte de dette:

‘Se, den som har omvendt seg fra sine synder, er tilgitt, for jeg, Herren, kommer dem ikke mer i hu’ [L&p 58:42].”⁴

Jeg bekrefter og vitner takknemlig om at ved vår Herres ufattelige lidelse, død og oppstandelse, “settes omvendelsens betingelser” (Helaman 14:18). Den guddommelige gave omvendelse er nøkkelen til lykke både her og siden. Med Frelserens ord og i dyp ydmykhet og kjærlighet, sier jeg til alle: “Omvend dere, for himlenes rike er kommet nær” (Matteus 4:17). Jeg vet at dere ved å ta imot denne oppfordringen, vil finne glede både nå og for evig. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Bible Dictionary, “Repentance”.
2. Mormons bok omtaler stadig å bli “døpt til omvendelse” (se Mosiah 26:22; Alma 5:62; 6:2; 7:14; 8:10; 9:27; 48:19; 49:30; Helaman 3:24; 5:17, 19; 3 Nephi 1:23; 7:24–26; Moroni 8:11). Døperen Johannes brukte de samme ordene (se Matteus 3:11), og Paulus omtalte “omvendelsens dåp” (Apostlenes gjerninger 19:4). Frasen finnes også i Lære og pakter (se Lære og pakter 35:5; 107:20). “Omvendelsens dåp eller dåp til omvendelse” viser ganske enkelt til det faktum at dåpen med sin lydighetspakt, er omvendelsens sluttsten. Ved fullstendig omvendelse blir man kvalifisert til håndspåleggelse for Den hellige ånds gave, og det er ved Den hellige ånd at man mottar Åndens dåp (se Johannes 3:5) og tilgivelse for synd: “For porten dere må gå inn gjennom, er omvendelse og dåp med vann, og så kommer en forlatelse for deres synder ved ild og ved Den Hellige Ånd” (2 Nephi 31:17).
3. Noel B. Reynolds, “The True Points of My Doctrine,” *Journal of Book of Mormon Studies*, bind 5, nr. 2, (1996): 35; uthevelse tilføyd.
4. Boyd K. Packer, i Conference Report, okt. 1995, 21; se også “Tilgivelsens lyse morgen,” *Lys over Norge*, jan. 1996, 19.

Av eldste L. Tom Perry
i De tolv apostlers quorum

Den fullkomne kjærlighet driver frykten ut

Hvis dere vil ta imot invitasjonen til å dele deres tro på og følelser for Jesu Kristi gjengitte evangelium, vil dere stadig bli ledsaget av en kjærlig og frimodig ånd.

President Monson, vi gleder oss over nyheten om nye templer.

Ikke minst var det gledelig for mine mange slektninger i delstaten Wyoming.

Kirken gjør noe over hele verden når et nytt tempel er bygget, noe som er en ganske utbredt tradisjon i USA og Canada – vi har åpent hus. I ukene før et nytt tempel innvies, åpner vi dørene og inviterer lokale politikere og religiøse ledere, lokale medlemmer av Kirken og personer fra andre trosamfunn på omvisning i vårt nybygde tempel.

Dette er storartede arrangementer som hjelper dem som er ukjent med Kirken, å lære litt mer om den. Nesten alle som besøker et nytt tempel, blir forundret over både dets ytre og indre skjønnhet. De blir imponert over den fagmessige utførelsen og øyet for detaljer i alle deler av et tempel. Dessuten føler mange av de besøkende noe unikt og spesielt mens de blir veiledet gjennom det uinnviede templet.

Dette er vanlige reaksjoner blant dem som besøker våre åpne hus, men likevel ikke den vanligste reaksjonen. Det som imponerer flere besøkende enn noe annet, er de medlemmer av Kirken som de møter under våre åpne hus. Når de går ut, har deres verter, de siste-dagers-hellige, gjort varig inntrykk.

Kirken får mer oppmerksomhet over hele verden enn noensinne før. Journalister skriver eller snakker om Kirken hver eneste dag, idet de rapporterer om dens mange aktiviteter. Mange av de mest fremtredende nyhetskanalene i USA omtaler regelmessig Kirken eller dens medlemmer. Denne omtalen sprer seg til resten av verden.

Kirken tiltrekker seg også oppmerksomhet på Internett, og som dere vet, har dette dramatisk forandret måten folk utveksler informasjon på. Til alle døgnets tider over hele verden blir Kirken og dens læresetninger omtalt på Internett, på blogger

og sosiale nettverk, av personer som aldri har skrevet for en avis eller et tidsskrift. De lager filmer og deler dem på Internett. Dette er vanlige mennesker – både medlemmer og ikke-medlemmer – som snakker om Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Endringer i måten vi kommuniserer på forklarer delvis hvorfor vi “mormoner” er mer synlige enn noen sinne. Men Kirken vokser alltid og går fremover. Mange har medlemmer av Kirken som naboer og venner, og det er fremtredende medlemmer av Kirken innen politikk, forretningsliv, underholdning, utdanning og nesten overalt, kan det virke som. Også de som ikke er medlem av Kirken, har lagt merke til dette, og de lurer på hva som foregår. Det er flott at så mange nå er oppmerksomme på Kirken og de siste-dagers-hellige.

Selv om Kirken blir stadig mer synlig, er det fremdeles mange som ikke forstår den. Noen har lært å være mistenksomme overfor Kirken, og tar utgangspunkt i negative stereotyper om Kirken uten å stille spørsmål ved deres kilde og holdbarhet. Det finnes også mye feilinformasjon og forvirring om hva Kirken er og hva den står for.

Slik har det vært helt siden profeten Joseph Smiths tid.

Joseph Smith skrev sin historie delvis “for å klargjøre for offentligheten og gi alle som søker etter sannheten, kunnskap om de faktiske forhold” (Joseph Smith–Historie 1:1). Det er sant at det alltid vil finnes dem som vil forvrengte sannheten og bevisst gi en gal fremstilling av Kirkens læresetninger. Men flertallet av dem som har spørsmål om Kirken, ønsker bare å forstå. Dette er rett-sindige mennesker som er oppriktig nysgjerrige på oss.

Kirkens voksende synlighet og omdømme gir oss medlemmer noen enestående muligheter. Vi kan bidra til “å klargjøre for offentligheten” og korrigere feilinformasjon når vi blir fremstilt som noe vi ikke er. Ikke minst kan vi fortelle hvem vi er.

Det er en rekke ting vi kan gjøre – som dere kan gjøre – for å fremme forståelse om Kirken. Hvis vi gjør det i den samme ånd og opptrer på samme måte som vi gjør når vi holder et åpent hus for et tempel, vil våre venner og naboer lære å forstå oss bedre. Deres mistanker og negative stereotyper vil forsvinne, og de vil begynne å forstå Kirken som den virkelig er.

La meg gi dere noen forslag til hva vi kan gjøre.

For det første: Vi må være frimodige i vår erklæring om Jesus Kristus. Vi vil at andre skal vite at vi tror han er den sentrale figur i hele menneskenes historie. Hans liv og læresetninger står sentralt i Bibelen og de andre bøkene vi regner som hellig skrift. Det gamle testamente danner opptakten til Kristi jordiske virke. Det nye testamente beskriver hans jordiske virke. Mormons bok gir oss et annet testamente

om hans jordiske virke. Han kom til jorden for å forkynne sitt evangelium som en grunnvoll for hele menneskeheten, så alle Guds barn kunne lære om ham og følge hans læresetninger. Så ga han sitt liv for å bli vår Frelser og Forløser. Bare i og gjennom Jesus Kristus er frelse mulig. Derfor tror vi at han er den sentrale figur i hele menneskenes historie. Vår evige fremtid er alltid i hans hender. Det er stort å tro på ham og akseptere ham som vår Frelser, vår Herre og vår Mester.

Vi tror også at bare gjennom Kristus er det mulig å finne maksimal tilfredshet, håp og lykke – både i dette liv og i evigheten. Vår lære, slik den fremlegges i Mormons bok, erklærer ettertrykkelig: “Derfor må dere streve fremover med standhaftighet i Kristus og ha et fullkomment, klart håp og kjærlighet til Gud og alle mennesker. Hvis dere derfor strever fremover, nyter Kristi ord og holder ut til enden, se, så sier Faderen: Dere skal få evig liv” (2 Nephi 31:20).

Vi erklærer vår tro på Jesus Kristus og aksepterer ham som vår Frelser. Han vil velsigne og veilede oss i alt vi gjør. Når vi arbeider her i jordelivet, vil han styrke oss og gi oss fred i våre prøvelser. Medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige vandrer i tro på ham hvis kirke det er.

For det annet: Vær gode eksempler for andre. Når vi har erklært vår tro, må vi følge rådet som gis oss i 1 Timoteus 4:12: “Men vær et forbilde for de troende i tale, i ferd, i kjærlighet, i tro, i renhet.”

Frelseren forklarte viktigheten av å være et godt eksempel på vår tro ved å si: “Slik skal dere la deres lys skinne for menneskene, så de kan se de gode gjerninger dere gjør og prise deres Far i himmelen” (Matteus 5:16).

Vårt liv skulle være et eksempel på godhet og dyd, idet vi prøver å

følge hans eksempel for verden. Gode gjerninger av hver av oss kan bringe anerkjennelse både til Frelseren og hans kirke. Hvis dere er opptatt med å gjøre godt, være hederlige og rett-skafne menn og kvinner, vil Kristi lys gjenspeiles i deres liv.

Dere skulle også forsvare Kirken. I vår hverdag blir vi velsignet med mange muligheter til å fortelle andre hva vi tror på. Når de vi omgås med både privat og på jobben, spør om vår religiøse tro, inviterer de oss til å fortelle hvem vi er og hva vi tror på. Kanskje de er interessert i Kirken, kanskje ikke, men de er interessert i å bli bedre kjent med oss.

Jeg anbefaler at dere tar imot slike invitasjoner. Deres omgangsfeller ber dere ikke undervise, forkynne, redegjøre eller formane. Engasjer dem i en toveissamtale – fortell noe om deres religiøse tro, men still dem også spørsmål om deres tro. Vurder interessen ut fra spørsmålene de stiller. Hvis de stiller mange spørsmål, fokuserer dere på å besvare disse spørsmålene. Husk alltid at det er bedre at de spør enn at dere forteller.

Noen medlemmer synes å ville holde sitt medlemskap i Kirken hemmelig. De har sine grunner. De kan for eksempel tro at det ikke er opp til dem å dele sin tro. De er kanskje redde for

å gjøre feil eller få spørsmål de ikke kan svare på. Hvis dere noensinne har slike tanker, har jeg noen råd til dere. Husk ganske enkelt Johannes' ord: “Frykt er ikke i kjærligheten, men den fullkomne kjærlighet driver frykten ut” (1 Johannes 4:18). Om vi bare elsker Gud og elsker vår neste, er vi lovet at vi vil overvinne vår frykt.

Hvis dere har besøkt www.mormon.org i det siste, Kirkens nettsted for dem som er interessert i å lære om Kirken, har dere sett medlemmer som har lastet opp informasjon om seg selv. De oppretter Internett-profiler som forklarer hvem de er og hvorfor deres religiøse tro er viktig for dem. De forsvarer sin tro.

Vi skulle sette pris på og tilnærme oss slike samtaler med Kristus-lignende kjærlighet. Vår tone, enten vi snakker eller skriver, skulle være respektfull og høflig, uansett hva andre svarer. Vi skulle være ærlige og åpne og prøve å være tydelige i det vi sier. Vi må unngå å krangle eller innta forsvarsposisjon på noe vis.

Apostelen Peter forklarte: “Men vær, etter Den Hellige som kalte dere, også dere hellige i all deres ferd” (1 Peter 1:15).

Dagens “ferd” synes å innbefatte Internett i stadig større grad. Vi oppfordrer alle, unge og gamle, til å bruke

Av **eldste Jeffrey R. Holland**
i De tolv apostlers quorum

Internett og sosiale medier til å strekke seg ut og dele sin religiøse tro.

Når dere bruker Internett, kan dere komme over pågående samtaler om Kirken. Når Ånden tilskynder dere, må dere ikke nøle med å delta i disse samtalen.

Jesu Kristi evangeliums budskap er forskjellig fra alt annet dere vil dele med andre. I informasjonsalderen er dette den mest verdifulle informasjon i hele verden. Det er ingen tvil om dens verdi. Det er en kostelig perle (se Matteus 13:46).

Når vi omtaler Kirken, prøver vi ikke å få den til å høres bedre ut enn den er. Vi behøver ikke pynte på vårt budskap. Vi må formidle budskapet ærlig og direkte. Hvis vi vil åpne kommunikasjonskanaler, vil Jesu Kristi gjengitte evangelium stadfeste seg selv for dem som er forberedt til å motta det.

Det er noen ganger stor forskjell – et gap i forståelsen – mellom hvordan vi opplever Kirken fra innsiden og hvordan andre ser den fra utsiden. Dette er hovedgrunnen til at vi arrangerer åpent hus for templer før de blir innviet. De frivillige medlemmene ved et åpent hus i et tempel prøver ganske enkelt å hjelpe andre å se Kirken slik de ser den fra innsiden. De vet at Kirken er et forunderlig verk og et under, og de vil at andre også skal vite det. Jeg ber dere gjøre det samme.

Jeg lover at hvis dere vil ta imot invitasjonen til å dele deres tro på og følelser for Jesu Kristi gjengitte evangelium, vil dere stadig bli ledsaget av en kjærlig og frimodig ånd, for “den fullkomne kjærlighet driver frykten ut” (1 Johannes 4:18).

I vår tid får vi stadig flere muligheter til å dele Jesu Kristi evangelium med andre. Måtte vi forberede oss så vi kan benytte oss av de muligheter vi alle får til å dele vår tro. Dette ber jeg ydmykt om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Vi er alle kalt

Av enhver mann, ung eller gammel, som bærer prestedømmet, ber jeg om en sterkere og mer entusiastisk røst, ... en røst for det gode, en røst for evangeliet, en røst for Gud.

Med den bemerkelsesverdige gripende salmen og eldste Richard G. Hinckleys veltalende innledningsbønn i mitt hjerte, vil jeg tale åpent, brødre, og min åpenhet gjelder også unge menn i Det aronske prestedømme.

Når vi snakker om Josephs Smiths storslagne første syn, glatter vi noen ganger over den skremmende konfrontasjonen som fant sted like før, en konfrontasjon som var ment å tilintetgjøre gutten om mulig, og i det minste blokkere åpenbaringen som skulle komme. Vi omtaler ikke djevelen mer enn vi må, og jeg liker ikke å snakke om ham i det hele tatt, men den unge Josephs opplevelse minner oss om noe enhver mann, også enhver ung mann, i dette publikum må huske på.

Nummer én, Satan, Lucifer, eller løgnens far – kall ham hva dere vil – finnes virkelig, selve ondskapen personliggjort. Hans motiver er i alle tilfeller ondssinnede, og han vrir seg ved synet av forløsende lys eller bare ved tanken på sannhet. Nummer to, han vil for evig motarbeide Guds kjærlighet, Jesu Kristi forsoning og arbeidet for fred og frelse. Han vil kjempe mot disse når som helst og hvor som

helst han kan. Han vet han til slutt vil tape og bli kastet ut, men han er fast bestemt på å ta med seg ned så mange han kan.

Hva er så noen av djevelens metoder i denne kampen hvor evig liv står på spill? Her er igjen opplevelsen i Den hellige lund lærerik. Joseph skrev at i et forsøk på å motarbeide alt som skulle komme, hadde Lucifer “en så forbløffende innvirkning på meg at den bandt min tunge så jeg ikke kunne tale”.¹

Som president Boyd K. Packer sa i formiddag, kan ikke Satan ta et liv direkte. Det er en av de mange ting han ikke kan gjøre. Men han vil åpenbart komme langt i sitt forsøk på å stanse verket om han bare kan binde de trofastes tunge. Brødre, hvis dette er tilfellet, søker jeg i kveld unge og gamle menn som bryr seg nok om denne kampen mellom godt og ondt til å verve seg og ta til orde. Vi er i strid, og i de neste minuttene vil jeg være en enmanns rekrutteringspost.

Må jeg nynne noen strofer av “Modig må vi kjempe”? [Her direkte oversatt fra engelsk.] Dere kan linjen “Vi venter nå på soldater, hvem vil verve seg?”² Det fine med dette

kampropet er imidlertid at vi *ikke* ber om frivillige til å fyre av et gevær eller kaste en håndgranat. Nei, vi ønsker bataljoner som vil ta som sine våpen “hvert ord som går ut av Guds munn”.³ Jeg søker altså i kveld misjonærer som ikke frivillig vil binde sin tunge, men som, med Herrens ånd og i kraft av sitt prestedømme, vil åpne sin munn og uttale mirakler. Slik tale, sa de tidlige brødre, ville være middelet hvorved troens “mektigste gjerninger [har] blitt og vil bli utført”.⁴

Jeg vil spesielt be unge menn i Det aronske prestedømme om å rette seg opp og følge med. For deres skyld vil jeg bruke en sportsanalogi. Dette er en kamp på liv og død vi deltar i, unge menn, så jeg vil stå ansikt til ansikt med dere, med akkurat nok glød i røsten til å svi øyenbrynene deres en tanke – slik trenere gjør når kampen nærmer seg og en seier betyr nesten alt. Og når alt dere har satsset på står på spill, forteller denne treneren dere at for å bli tatt ut til denne kampen, må noen av dere bli mer moralsk rene enn dere nå er. I denne kampen mellom godt og ondt kan dere ikke spille for motstanderen hver gang fristelsene kommer, for så å forvente

å ta på dere Frelserens drakt når det er tid for templet og misjon, som om ingenting hadde hendt. Det kan dere ikke gjøre, mine unge venner. Gud lar seg ikke spotte.

Dere og jeg har altså et dilemma i kveld. Nemlig at det finnes tusenvis av unge menn i alder for Det aronske prestedømme som allerede står i Kirkens opptegnelser, som utgjør våre kandidater til fremtidig misjonærtjeneste. Utfordringen er å få disse diakonene, lærerne og prestene til å holde seg aktive nok og verdige nok til å bli ordinert til eldster og reise på misjon. Vi trenger altså at de unge mennene som er på laget, *holder seg* på laget og slutter å drible ut av banen akkurat når vi vil at dere skal komme inn i kampen og spille for harde livet! I nesten alle idrettskonkurranser jeg kjenner til, er linjer trukket på gulvet eller banen som alle deltagere må holde seg innenfor for å konkurrere. Herren har også trukket linjer for verdighet for dem som kalles til å arbeide sammen med ham i dette verk. Ingen misjonær som ikke har omvendt seg fra alvorlig seksuell overtredelse, stygt språk eller bruk av pornografi, kan vente å utfordre andre til å omvende seg fra disse

tingene! Dere klarer det ikke. Ånden vil ikke være med dere, og dere vil sette ordene i halsen når dere prøver å uttale dem. Dere kan ikke gå på det Lehi kalte “forbudte stier”⁵, og forvente å lede andre til den “snevre og smale”⁶ sti – det lar seg ikke gjøre.

Det finnes imidlertid en løsning på denne utfordringen, like mye for dere som det finnes for undersøkeren dere vil gå til. Hvem dere enn er og hva dere enn har gjort, så kan dere få tilgivelse. Hver eneste en av dere unge menn kan legge bak dere enhver overtredelse som dere måtte streve med. Det er tilgivelsens mirakel. Det er vår Herre Jesu Kristi forsonings mirakel. Men dere klarer det ikke uten å være aktivt engasjert i evangeliet, og dere klarer det ikke uten omvendelse der det trengs. Jeg ber dere unge menn om å være aktive og rene. Om nødvendig, ber jeg dere *bli* aktive og *bli* rene.

Brødre, vi taler åpent til dere fordi det som er mer fordekt, ikke synes å virke. Vi taler åpent fordi Satan er en virkelig person som er fast bestemt på å ødelegge dere, og dere møter hans innflytelse i stadig yngre alder. Derfor griper vi dere i jakkeslagene og roper så høyt vi kan:

*Hør! Striden kommer nærmere for
hver dag som går;
Kom og bli med! Kom og bli med!*

Mine unge venner, vi trenger titusenvis flere misjonærer i månedene og årene som kommer. De må komme fra en stadig større andel av Det aronske prestedømme som vil bli ordinert og være aktive, rene og verdige til å tjene.

Dere som har tjent eller nå tjener, vi takker for det gode dere har gjort og for de liv dere har påvirket. Gud velsigne dere! Vi vet også at det finnes noen som har håpet hele sitt liv å kunne reise på misjon, men som på grunn av dårlig helse eller andre hindringer de ikke rår over, ikke kan gjøre det. Vi vil offentlig og med stolthet gjøre honnør til denne gruppen. Vi kjenner deres ønsker, og vi berømmer deres hengivenhet. Dere har vår kjærlighet og vår beundring. Dere er "på laget" og vil alltid være det, selv om dere er hederlig fritatt for heltidstjeneste. Men vi trenger dere andre!

Dere brødre i Det melkisedekske prestedømme, ikke smil og len dere komfortabelt tilbake i stolen. Jeg er ikke ferdig her. Vi trenger mange tusen flere ektepar i Kirkens misjoner. Enhver misjonspresident trygler om å få dem. Hvor de enn tjener, tilfører våre ektepar en modenhet til arbeidet som intet antall av 19-åringer kan oppnå, uansett hvor gode de er.

For å oppmuntre flere ektepar til å tjene, har Det første presidentskap og De tolv quorum gjort noe av det dristigste og mest storsinnede vi har sett i misjonærarbeidet de siste 50 årene. I mai i år fikk prestedomsledere ute på misjonsmarken meddelelse om at boligkostnadene for ektepar (og da snakker vi *bare* om boligkostnader) ville bli dekket av Kirkens misjonærfond dersom de overstiger et fastsatt beløp pr. måned.

Hvilken velsignelse! Dette er himmel-sendt hjelp med den absolutt største utgiften våre ektepar har på sin misjon. Brødrene har også bestemt at ekteparmisjoner kan vare i 6 eller 12 måneder, så vel som de tradisjonelle 18 eller 23. Som enda en fin gest, har ektepar nå tillatelse til, på egen bekostning, å reise hjem en kort periode i anledning viktige familiebegivenheter. Og slutt å bekymre dere for at dere vil måtte banke på dører eller følge samme timeplan som 19-åringene! Vi ber dere ikke om å gjøre det, men vi har en rekke andre ting dere kan gjøre, med ganske stort spillerom i måten dere gjør dem på.

Brødre, av gode grunner knyttet til helse, familie eller økonomi, forstår vi at noen av *dere* kan være ute av stand til å reise akkurat nå, eller kanskje i det hele tatt. Men med litt planlegging er det mange av dere som kan reise.

Biskoper og stavspresidenter, drøft dette behovet i deres råd og konferanser. Sitt på forhøyningen under deres møter, be og se ut over forsamlingen for å se om dere får tilskyndelser om hvem som skulle bli kalt. Snakk så med dem og hjelp dem å bestemme en dato når de kan tjene. Brødre, når det skjer, sier dere til deres hustru at hvis dere kan forlate godstolen og fjernkontrollen noen få korte måneder,

så kan de dra fra barnebarna. Disse små englebarna vil klare seg helt fint, og jeg lover at dere vil gjøre ting for dem i Herrens tjeneste som dere aldri, i verdener uten ende, kunne ha gjort om dere ble hjemme for å henge over dem. Hvilken større gave kan besteforeldre gi sine etterkommere enn å si både i gjerning og ord: "I denne familien reiser vi på misjon!"

Misjonærarbeid er ikke det eneste vi trenger å gjøre i denne store

Montreal, Quebec, Canada

og fantastiske kirken. Men nesten alt annet vi trenger å gjøre, avhenger av at folk først får høre Jesu Kristi evangelium og kommer inn i troen. Ganske sikkert var det derfor Jesu siste befaling til De tolv var så grunnleggende: "Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den hellige ånds navn."⁸ Da, og bare da, kan resten av evangeliets velsignelser komme – familiesolidaritet, ungdomsprogrammer, prestedømsløfter og ordinanser som bringer oss til templet. Men som Nephi vitnet om, kan ingenting av dette skje før man har gått inn gjennom porten.⁹ Med alt som må gjøres på veien til evig liv, trenger vi mange flere misjonærer som åpner porten og hjelper andre gjennom den.

Av enhver mann, ung eller gammel, som bærer prestedømmet, ber jeg om en sterkere og mer entusiastisk røst, ... en røst for det gode, en røst for evangeliet og en røst for Gud. Brødre i alle aldre, løs deres tunge og se deres ord utrette mirakler i deres liv "som holdes borte fra sannheten bare fordi de ikke vet hvor de kan finne den".¹⁰

*Mørke og ondskap kjemper mot oss, sannhet vårt våpen, Gud er med oss! Dyd er vårt banner her i vårt hjem, og målet vi streber mot, er et himmelsk hjem.*¹¹

I Jesu Kristi, vår Mesters navn.

Amen. ■

NOTER

1. Joseph Smith–Historie 1:15.
2. "Modig må vi kjempe", *Salmer*, nr. 160.
3. Lære og pakter 84:44; se også 5 Mosebok 8:3; Matteus 4:4.
4. *Lectures on Faith* (1985), 73.
5. 1 Nephi 8:28.
6. 2 Nephi 31:18.
7. *Salmer*, nr. 160.
8. Matteus 28:19.
9. 2 Nephi 33:9.
10. Lære og pakter 123:12.
11. *Salmer*, nr. 160.

Av biskop Keith B. McMullin

Annenrådgiver i Det presiderende biskopsråd

Det aronske prestedømmes kraft

Dere og det embede i Det aronske prestedømme dere innehar, er nødvendige for vår himmelske Faders arbeid overfor sine barn og forberedelsen av denne jord for det annet komme.

Under et opplæringsmøte for generalautoriteter nylig, understreket president Thomas S. Monson på nytt de plikter og muligheter som bærere av Det aronske prestedømme har.¹ Det er i denne ånd jeg taler til dere.

Vel utførte plikter avgjør menneskers og nasjoners fremtid. Pliktens prinsipp er så grunnleggende at prestedømsbærere formaner: "Derfor, la enhver lære sin plikt og med all flid virke i det embede han er kalt til."²

President Monson forklarer: "Pliktens kall kan komme i stillhet når vi som har prestedømmet, tar imot oppdrag vi får."³ President Monson siterte George Albert Smith: "Først og fremst er det deres plikt å lære hva Herren ønsker, og så ved hans hellige prestedømmes kraft og styrke foredle deres kall slik i deres medmenneskers nærvær at folk med glede vil følge dere."⁴

Herren sa følgende om sin plikt: "Jeg søker ikke min vilje, men hans vilje som har sendt meg."⁵ "Jeg er kommet ned fra himmelen, ikke for å gjøre min vilje, men for å gjøre hans vilje som har sendt meg."⁶ Fordi Jesus Kristus utførte sin plikt, kan "hele

menneskeheten [kan] bli frelst gjennom Kristi forsoning ved å adlyde evangeliets lover og ordinanser".⁷ Brødre, dette er den norm vi skulle følge.

Min erfaring er at dere diakoner, lærere og prester er så villige, pålitelige og dyktige til å utføre deres plikt som vi forventer. Vi beundrer dere. Deres vitalitet er smittende, deres evner forbløffende, deres selskap oppkvikkende. Dere og de embedene i Det aronske prestedømme dere innehar, er nødvendige for vår himmelske Faders arbeid overfor sine barn og forberedelsen av denne jord for hans hellige Sønnens annet komme. Vårt syn på dere og deres plikt er uavhengig av deres alder. Paulus sa følgende om dere: "La ingen forakte deg for din ungdoms skyld, men vær et forbilde for de troende i ord, i tale, i ferd, i kjærlighet, i tro, i renhet!"⁸

Til fordums menn det kom en gang, ja, Arons prestedømme.

Ved levitter, prester og profeter det velsignet har Guds barn.

Så kom vår verdens Frelser og søkte en Johannes,

*for å bli døpt ved samme kraft
og erklære frelsen åpen.*

*I endens dag den samme kraft
ble gjengitt til vår jord –
all sannhet ifra først til sist
kan fødes i en sjel.*

*Arons prestedømme, sannhet ren
kom for å forberede –
forløsningen enhver kan få
ved Guds så kjære Sønn!*

*Og den som forretter denne kraft –
er ingen vanlig gutt.
Med prestedømmets kappe fast
vi sier: “Se den mann!”⁹*

“Det ... aronske prestedømmes kraft og myndighet er å ha nøklene til englers betjening og til å forrette i ytre ordinanser, evangeliets bokstav, omvendelsens dåp til syndenes forlatelse, i overensstemmelse med pakter og bud.”¹⁰ President Boyd K. Packer har sagt: “Vi har gjort det svært bra med hensyn til å distribuere prestedømmets *myndighet*. Vi har etablert prestedømsmyndighet nesten overalt... Men jeg tror at fordelingen

av prestedøms*myndighet* har gått raskere enn utdeling av prestedømmets *kraft*.”¹¹ Av hensyn til Guds barns evige velferd må vi gjøre noe med dette.

Vår profet har sagt oss hvordan det kan gjøres. President Monson siterte George Q. Cannon og sa: “Jeg ønsker å se prestedømmets kraft styrket... Jeg ønsker å se denne styrke og kraft spredt ut over hele prestedømmet, så den når fra overhodet og ned til den minste og mest beskjedne diakon i Kirken. Hver mann skulle søke og glede seg over Guds åpenbaringer, og himmelens lys skulle skinne i hans sjel og gi ham kunnskap om hans plikter, om den del av Guds verk som er overdratt ham i hans prestedømme.”¹²

Hva kan en diakon, lærer eller prest gjøre for å motta åpenbaringens ånd og foredle sitt kall? Han kan leve slik at han kan nyte Den hellige ånds rensende, helliggjørende og opplysende kraft.

Viktigheten av dette forklares i disse ordene av Alma: “Nå sier jeg dere at dette er den orden jeg er kalt etter ... til å forkynne for ... den oppvoksende generasjon ... at de må

omvende seg og bli *født på ny*.”¹³ Når noen blir født på ny, blir hans hjerte forandret. Han har ingen trang til noe som er ondt eller urent. Han føler dyp og varig kjærlighet til Gud. Han ønsker å være god, tjene andre og holde budene.¹⁴

President Joseph F. Smith beskrev sin erfaring med denne mektige forandring: “Den følelse som kom over meg, var en følelse av ren fred, av kjærlighet og av lys. Jeg følte i min sjel at om jeg hadde syndet, ... var det blitt meg tilgitt; at jeg virkelig var rensert fra synd. Mitt hjerte var beveget, og jeg følte at jeg ikke ville kunne skade det minste insekt under min fot. Jeg følte som om jeg ville gjøre godt mot alt og alle overalt. Jeg følte at livet hadde fått et nytt preg, jeg hadde et nytt ønske om å gjøre det rette. Det fantes ikke den minste lyst til å gjøre noe ondt tilbake i min sjel. Sant nok var jeg kun en liten gutt ... , men dette var den innflytelse som kom over meg, og jeg vet at den var fra Gud, og var og har alltid vært et levende vitnesbyrd for meg om at jeg hadde tatt imot Herren.”¹⁵

Derfor kaller vi på dere flotte unge brødre til å streve flittig for å bli

“født på ny”.¹⁶ Be om denne mektige forandring i deres liv. Studer Skriftene. Ønsk mer enn noe annet å kjenne Gud og bli mer lik hans hellige Sønn. Nyt deres ungdomstid, men legg av “det barnslige”.¹⁷

Unngå vanhellig og grov ordbruk.
Flykt fra all ondskap.

Unngå krangel og strid.

Omvend dere der det trengs.¹⁸

Dette vil hjelpe dere å vokse til deres manndoms edle mål. Egenskapene mot, pålitelighet, ydmykhet, tro og godhet vil bli deres. Venner vil beundre dere, foreldre vil rose dere, brødre i prestedømmet vil regne med dere, og de unge kvinnene vil forgude dere og bli enda bedre på grunn av dere. Gud vil hedre dere og begave deres prestedømsstjeneste med *kraft fra det høye*.

Vi andre vil gjøre vår del. Som foreldre og besteforeldre vil vi forberede dere for mer tapper tjeneste i Guds rike. Som deres brødre vil vi være bedre eksempler for dere å følge. Vi vil øke styrken av deres quorumer. Vi vil oppholde deres quorumpresidentskaper idet de utøver sine nøkler til å presidere. Vi vil gi dere anledning til fullt ut å bære Det aronske prestedømmes plikter og foredle deres kall ved dette.

Gjennom deres tjenestegjerning vil store velsignelser komme til Kirken. “Engler taler ved Den hellige ånds kraft.”¹⁹ Det kan dere også gjøre. Når dere taler ved Den hellige ånds kraft og forretter nadverdens hellige symboler, vil menn og kvinner, gutter og jenter alltid ønske å omvende seg, øke sin tro på Kristus og alltid ha Den hellige ånd hos seg.

Når dere faster og samler inn fasteoffer, vil medlemmene bli motivert til å følge Frelserens eksempel. Herren hjalp de fattige og underkuede, og han kalte: “Kom så og følg meg.”²⁰

Deres tjeneste på vegne av de mindre heldigstilte engasjerer oss i hans hellige arbeid og hjelper oss å bevare tilgivelsen for våre tidligere synder.²¹

Når dere “[besøker] hvert enkelt medlems hjem”²², må dere ikke være redde eller blyge. Den hellige ånd vil i samme øyeblikk gi dere de ord dere skal si, de vitnesbyrd dere skal bære, den tjeneste dere skal yte.

Deres flittige anstrengelser for alltid å “våke over kirken”²³ vil være fruktbare. Deres uhøytidelige væremåte vil avvæpne det mest vantro hjerte og løsne djevelens grep. Deres invitasjon til andre om å bli med i kirken, ta del i nadverden sammen med dere og tjene sammen med dere, vil bli en innbydende balsam for dem som er forsvunnet i skyggen hvor evangeliets lys bare så vidt ulmer eller er helt borte.

Mine kjære unge brødre, “forsømt ikke den nådegaven som er i [dere],”²⁴ som dere mottok da dere fikk overdratt Det aronske prestedømme og dere ble ordinert.

“Gud gav oss ikke motløshets ånd, men krafts og kjærlighets og sindighets ånd.

Skam deg da ikke over vitnesbyrdet om vår Herre... Men lid ondt

sammen med meg for evangeliet, i Guds kraft!

Han er den som har ... kalt oss med et hellig kall, ... som han gav oss i Kristus Jesus fra evighet av.”²⁵

Vår kjære profet har “kalt dere til tjeneste”.²⁶ Vi gjør honnør til dere, ber for dere, tjener med glede sammen med dere og takker Gud for kraften i deres frelsende tjenestegjerning.

Jeg vitner om at Gud er vår evige Fader som bor i himmelen. Jesus Kristus er Guds hellige Sønn, verdens Forløser, og dere trofaste bærere av Det aronske prestedømme er hans utsendinger på jorden, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, opplæring for generalautoriteter, april 2010.
2. Lære og pakter 107:99.
3. Thomas S. Monson, “Et hellig kall til å tjene”, *Liahona*, mai 2005, 54.
4. George Albert Smith, i Conference Report, april 1942, 14; se også Thomas S. Monson, *Liahona*, mai 2005, 54.
5. Johannes 5:30.
6. Johannes 6:38.
7. 3. trosartikkel.
8. 1 Timoteus 4:12.
9. Dikt av Keith B. McMullin; se Keith B. McMullin, “Se det menneske”, *Lys over Norge*, jan. 1998, 42.
10. Lære og pakter 107:20.
11. Boyd K. Packer, “Prestedømmets kraft”, *Liahona*, mai 2010, 7.
12. George Q. Cannon, *Deseret Weekly*, 2. nov. 1889, 593; sitert av Thomas S. Monson på et opplæringsmøte for generalautoriteter, april 2010.
13. Alma 5:49; uthevelse tilføyd.
14. Se Marion G. Romney, “According to the Covenants”, *Ensign*, nov. 1975, 71–73.
15. Joseph F. Smith, i Conference Report, april 1898, 66.
16. Se Johannes 3:3–7; Alma 5:14–21, 49.
17. 1 Korinterbrev 13:11.
18. Se 2 Timoteus 2:16, 22–26.
19. 2 Nephi 32:3.
20. Lukas 18:22; se også Johannes 14:12–14.
21. Se Mosiah 4:26.
22. Lære og pakter 20:47.
23. Lære og pakter 20:53.
24. 1 Timoteus 4:14.
25. 2 Timoteus 1:7–9.
26. Thomas S. Monson, opplæringsmøte for generalautoriteter, april 2010.

Av **eldste W. Christopher Waddell**

i De sytti

En unik mulighet

På grunn av deres trofaste tjeneste og villige offer, vil deres misjon bli hellig grunn for dere.

En milepæl i en misjonærs liv er hans siste eller avsluttende intervju med misjonspresidenten. Sentralt i intervjuet vil være en samtale om det som synes som et helt livs minneverdige opplevelser og viktige lærdommer som har kommet i løpet av bare 18 til 24 måneder.

Selv om mange av disse erfaringene og lærdommene er felles for all misjonærtjeneste, er hver misjon unik, med utfordringer og muligheter som tøyser og prøver oss ifølge våre egne behov og vår egen personlighet.

Lenge før vi forlater vårt jordiske hjem for å reise på heltidsmisjon, forlot vi himmelske foreldre for å ta fatt på vår jordiske misjon. Vi har en Fader i himmelen som kjenner oss – vår styrke og svakhet, våre evner og muligheter. Han vet hvilken misjonspresident, hvilke ledsagere og hvilke medlemmer og undersøkere vi trenger for å bli den misjonær, den ektemann og far, og den prestedømsbærer vi er i stand til å bli.

Profeter, seere og åpenbarere gir misjonæroppdrag under Den hellige ånds veiledning og innflytelse. Inspirerte misjonspresidenter foretar forflytninger hver sjettede uke, og lærer snart at Herren vet nøyaktig hvor han vil at hver misjonær skal tjene.

For noen år siden var eldste Javier Misiego fra Madrid i Spania på

heltidsmisjon i Arizona. Den gang virket hans misjonskall til USA noe uvanlig, ettersom de fleste unge menn fra Spania ble kalt til å virke i sitt eget land.

Etter en temakveld på stavsplan hvor han og hans ledsager hadde blitt invitert til å delta, ble eldste Misiego kontaktet av et mindre aktivt medlem av Kirken som en venn hadde invitert med. Det var første gang denne mannen hadde vært i et møtelyd på mange år. Eldste Misiego ble spurt om han kjente en José Misiego i Madrid. Da eldste Misiego svarte at hans far het José Misiego, stilte mannen begeistret noen flere spørsmål for å få bekreftet at dette var *den rette* José Misiego. Da det ble bekreftet at de snakket om den samme mannen, begynte dette mindre aktive medlemmet å gråte. "Din far var den eneste jeg døpte på hele min misjon," forklarte han og beskrev hvordan hans misjon etter egen oppfatning hadde vært mislykket. Han tilskrev sine mange år med inaktivitet til en følelse av utilstrekkelighet og bekymring, ettersom han trodde at han hadde sviaktet Herren.

Eldste Misiego forklarte så hva denne angivelige fiaskoen som misjonær betydde for familien. Han sa at hans far, som ble døpt som ung enslig

voksen, hadde giftet seg i templet, at eldste Misiego var den fjerde av seks barn, at alle de tre guttene og en søster hadde vært på heltidsmisjon, at alle var aktive i Kirken og at alle som var gift, var besejlet i templet.

Den mindre aktive hjemvendte misjonæren begynte å hikste. På grunn av hans innsats, fikk han nå vite, hadde mange blitt velsignet, og Herren hadde sendt en eldste fra Madrid i Spania og helt til en temakveld i Arizona for å la ham vite at han ikke hadde mislykkes. Herren vet hvor han vil at hver misjonær skal virke.

Uansett hvordan Herren velger å velsigne oss i løpet av en misjon, er det ikke meningen at misjonærtjenestens velsignelser skal stoppe opp når vi blir avløst av vår stavsresident. Misjonen er en forberedelse for resten av livet. De erfaringer og lærdommer og det vitnesbyrd som kommer ved trofast tjeneste, skal danne en evangeliesentrert grunnvoll som vil vare resten av jordelivet og inn i evigheten. Men for at velsignelsene skal fortsette etter misjonen, må visse betingelser være oppfylt. I Lære og pakter leser vi: "For alle som ønsker en velsignelse fra mine hender, skal holde den lov som ble fastsatt for denne velsignelse og dens betingelser" (L&P 132:5). Dette prinsippet forklares i historien om utvandringen.

Etter å ha fått sitt oppdrag fra Herren, vendte Moses tilbake til Egypt for å lede Israels barn ut av fangenskap. Landeplage etter landeplage mislyktes med å sikre deres frihet, før den tiende og siste plagen: "For samme natt vil jeg gå igjennom hele landet Egypt og slå i hjel alt førstefødt i landet Egypt" (2 Mosebok 12:12).

Som beskyttelse mot "ødeleggeren" (vers 23) befalte Herren sitt folk å ofre et lam "uten lyte" (vers 5) og ta vare på blodet etter offeret. De skulle så "ta

av blodet” og stryke det på inngangen til hvert hjem – “på begge dørstolpene og ... den øverste dørbjelken” (vers 7) – med følgende løfte: “Når jeg ser blodet, vil jeg gå dere forbi. Intet dødelig slag skal ramme dere” (vers 13).

“Israels barn gikk da bort og gjorde dette som Herren hadde sagt” (vers 28). De ofret, samlet opp blodet og smurte det på sine hjem. “Så skjedde det ved midnattstid at Herren slo i hjel alle førstefødte i landet Egypt” (vers 29). Moses og hans folk ble beskyttet ifølge Herrens løfte.

Blodet israelittene brukte, et symbol på Frelserens fremtidige forsoning, var et produkt av deres offer. Offeret og blodet alene ville imidlertid ikke ha vært tilstrekkelig til å oppnå den lovede velsignelsen. *Uten at blodet ble påført dørstolpen, ville offeret ha vært til ingen nytte.*

President Thomas S. Monson har sagt: “Misjonærarbeid er vanskelig.

Det tapper oss for energi, bruker all vår kapasitet og krever at vi gjør vårt beste... Intet annet arbeid krever lengre dager, større hengivenhet og ofre, eller like inderligere bønner” (“Så alle kan høre”, *Lys over Norge*, juli 1995, 48).

På grunn av vårt offer kommer vi hjem fra misjon med våre egne gaver: Troens gave. Vitnesbyrdets gave. Den gave det er å forstå Åndens rolle. Den gave som daglig studium av evangeliet er. Den gave det er å ha tjent vår Frelser. Gaver som er omhyggelig innpakket i slitte Skrifter, fillete eksemplarer av *Forkynn mitt evangelium*, misjonærdagbøker og takknemlige hjerter. Men akkurat som med Israels barn, krever de vedvarende velsignelsene forbundet med misjonærtjeneste, anvendelse etter offeret.

For noen år siden, da søster Waddell og jeg presiderte over Spania Barcelona misjon, pleide jeg å gi et

siste oppdrag til hver misjonær under avslutningsintervjuet. Når de kom hjem, skulle de umiddelbart ta seg tid til å tenke gjennom lærdommene og gavene som var gitt dem av en stor-sinnet Fader i himmelen. Jeg ba dem ydmykt sette opp en liste og overveie hvordan de best kunne anvende lærdommene i livet etter misjonen – lærdommer som ville påvirke alle sider av deres liv: utdanning og karrierevalg, ekteskap og barn, fremtidig tjeneste i Kirken, og aller viktigst, hvem de ville fortsette å bli og deres fortsatte utvikling som Jesu Kristi disipler.

Det er aldri for sent for en hjemvendt misjonær å overveie det han eller hun lærte gjennom trofast tjeneste, og anvende det mer iherdig. Hvis vi gjør dette, vil vi føle Åndens innflytelse sterkere i vårt liv, våre familier vil bli styrket, og vi vil komme nærmere vår Frelser og vår Fader i himmelen. På en tidligere

generalkonferanse ga eldste L. Tom Perry følgende oppfordring: “Jeg kaller på dere hjemvendte misjonærer til å vie dere selv til oppgaven på nytt, til igjen å bli fylt med misjonsønsket og misjonsånden. Jeg kaller på dere til å se ut som, være og opptre som vår himmelske Faders tjenere. ... Jeg vil love dere at store velsignelser venter hvis dere fortsetter å gå fremover med den samme entusiasme som dere en gang hadde som heltidsmisjonærer” (“Den hjemvendte misjonær”, *Liahona*, jan. 2002, 88, 89; *Ensign*, nov. 2001, 77).

Til de unge mennene som ennå ikke har vært på heltidsmisjon, vil jeg gi president Monsons råd fra oktober i fjor: “Jeg gjentar det profeter lenge har sagt – at enhver verdig og skikket ung mann skulle forberede seg til å reise på misjon. Misjonærtjeneste er en prestedømsplikt – en forpliktelse Herren forventer av oss som er gitt så mye” (“Så møtes vi igjen”, *Liahona*, nov. 2010, 5–6).

Akkurat som med tidligere og nåværende misjonærer, kjenner Herren dere og har forberedt en misjonsopplevelse for dere. Han kjenner deres misjonspresident og hans fantastiske hustru, som vil elske dere som sine egne barn, og vil søke inspirasjon og veiledning på deres vegne. Han kjenner hver av deres ledsagere og hva dere vil lære av dem. Han kjenner hvert område dere vil arbeide i, medlemmene dere vil møte, menneskene dere vil undervise, og livene dere vil påvirke for evig.

På grunn av deres trofaste tjeneste og villige offer, vil deres misjon bli hellig grunn for dere. Dere vil se omvendelsens mirakel idet Ånden virker gjennom dere for å påvirke dem dere underviser.

Når dere forbereder dere til å tjene, er det mye å gjøre. Å bli en effektiv

Herrens tjener vil kreve mer enn å bli beskikket, ta på et navneskilt og dra til et opplæringscenter for misjonærer. Det er en prosess som begynner lenge før dere blir omtalt som “eldste”.

Kom på misjon med deres eget vitnesbyrd om Mormons bok, ervervet ved studium og bønn. “Mormons bok er et mektig vitnesbyrd om Kristi guddommelighet. Den er også et vitnesbyrd om gjenoprettelsen gjennom profeten Joseph Smith... Som misjonærer må dere først få et personlig vitnesbyrd om at Mormons bok er sann... Dette vitnesbyrde fra Den hellige ånd vil være avgjørende for deres undervisning” (*Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* [2004], 103).

Kom på misjon verdige til Den hellige ånds veiledning. President Ezra Taft Benson sa: “Ånden er det viktigste enkeltstående element i dette verk. Når Ånden foredler ditt kall, kan du utføre mirakler for Herren på misjonsmarken. Uten Ånden vil du aldri lykkes *uansett* hvilke talenter og evner du har” (i *Forkynn mitt evangelium*, 178).

Kom på misjon forberedt på å arbeide. Hvor godt dere lykkes som misjonærer, vil hovedsakelig måles ut fra deres iver etter å finne, undervise, døpe og bekrefte. Det vil forventes av dere at dere arbeider effektivt hver dag, og gjør deres beste for å bringe sjeler til Kristus (se *Forkynn mitt evangelium*, 10, 11).

Jeg gjentar eldste M. Russell Ballards oppfordring, gitt til en tidligere gruppe unge menn som forberedte seg til å tjene: “Vi vender oss til dere, mine unge brødre i Det aronske prestedømme. Vi trenger dere. I likhet med Helamans 2000 unge krigere er også dere Guds åndesønner, og også dere kan bli begavet med kraft til å bygge opp og forsvare hans rike. Vi

trenger at dere inngår hellige pakter, slik de gjorde. Vi trenger at dere er fullstendig lydige og trofaste, slik de var” (“Den beste generasjon misjonærer”, *Liahona*, nov. 2002, 47).

Hvis dere tar denne oppfordringen, vil dere lære en stor lærdom, i likhet med eldste Misiego og alle som trofast har tjent, vendt hjem og anvendt. Dere vil lære at ordene fra vår profet, president Thomas S. Monson, er sanne: “Dere har deres livs anledning til å være misjonærer. Evighetens velsignelser venter dere. Dere har anledning til å være ikke tilskuere, men deltagere på prestedømsstjenestens scene” (*Lys over Norge*, juli 1995, 48). Jeg bærer vitnesbyrd om at dette er sant, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av president Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det første presidentskap

Hjelp på Herrens måte

Kirkens velferdsprinsipper er ikke bare gode ideer; men åpenbarte sannheter fra Gud – de er hans måte å hjelpe de trengende på.

For 65 år siden, ikke lenge etter 2. verdenskrig, fikk jeg føle velsignelsene av Kirkens velferdsprogram på kroppen. Selv om jeg var et lite barn, husker jeg ennå den gode smaken av hermetisert fersken sammen med hvetegrøt, og den spesielle lukten av de donerte klærne som Kirkens medlemmer i USA sendte til de hellige i Tyskland etter krigen. Jeg vil aldri glemme, og jeg vil alltid sette pris på disse kjærlige og vennlige handlingene overfor oss som var i stor nød.

Denne personlige erfaringen og 75-årsjubileet for den inspirerte velferdsplanen, gir meg grunn til igjen å reflektere over grunnprinsippene for omsorg for de fattige og trengende, å bli selvhjulpne og å hjelpe våre medmennesker.

Det sentrale i vår tro

Iblant ser vi bare på velferd som et emne i evangeliet – en av de mange grenene på evangeliets tre. Jeg mener imidlertid at i Herrens plan skulle vårt engasjement for velferdsprinsipper stå helt sentralt i vår tro og vår hengivenhet til ham.

Siden tidenes begynnelse har vår himmelske Fader talt svært tydelig om dette emnet, fra den milde oppfordringen: “Dersom du elsker meg,

... vil [du] huske de fattige og innvie din eiendom ... til deres underhold”;¹ til den klare befalingen: “Kom i hu, i alle ting, de fattige og trengende, de syke og lidende”;² til den kraftfulle advarselen: “Hvis noen tar av den overflod som jeg har skapt, og ikke gir sin del ifølge evangeliets lov til de fattige og trengende, skal han med de ugudelige slå sine øyne opp i helvete og være i pine.”³

Det timelige og det åndelige er forbundet

De to store bud – å elske Gud og vår neste – er en sammenføyning av det timelige og det åndelige. Det er viktig å merke seg at disse to budene kalles “store” fordi alle andre bud hviler på dem.⁴ Med andre ord må våre prioriteringer for oss selv, familien og Kirken begynne her. Alle andre mål og handlinger skulle ha disse to store bud som kilde – vår kjærlighet til Gud og vår neste.

Som to sider av en mynt, er det timelige og det åndelige uadskillelig.

Han som gir alt liv, har erklært: “For meg er alle ting åndelige, og aldri har jeg noen gang gitt dere en lov som var timelig.”⁵ For meg betyr dette at “åndelig liv for det første er et *liv*. Det er ikke bare noe man kjenner til og studerer, det er noe man lever.”⁶

Dessverre finnes det dem som overser det timelige fordi de anser det som mindre viktig. De verdsetter det åndelige, mens de bagatelliserer det timelige. Selv om det er viktig at våre tanker er rettet mot himmelen, går vi glipp av kjernen i vår religion hvis ikke våre hender også er rettet mot våre medmennesker.

Enok bygget for eksempel et Sion-samfunn gjennom den åndelige prosess å utvikle et folk som var av ett hjerte og ett sinn, og det timelige arbeidet med å påse at det ikke var fattige blant dem.⁷

Som alltid kan vi bruke vårt fullkomne forbilde, Jesus Kristus, som eksempel. Som president J. Reuben Clark jr. sa: “Da Frelseren kom til jorden, hadde han to store oppgaver. Den ene var å oppfylle sin rolle som Messias, å sone for fallet og å oppfylle loven. Den andre var det arbeid han gjorde blant sine brødre og søstre i kjødet for å lindre deres lidelser.”⁸

På lignende vis er vår åndelige fremgang uløselig forbundet med den timelige tjeneste vi utfører for andre.

Det ene utfyller det andre. Det ene uten det andre er en forfalskning av Guds plan for lykke.

Herrens måte

Det finnes mange gode mennesker og organisasjoner i verden som prøver å dekke de presserende behovene til fattige og trengende overalt. Vi er takknemlige for dette, men Herrens måte å ta hånd om de trengende på er annerledes enn verdens måte. Herren har sagt: “Det er nødvendig at det skjer på min måte.”⁹ Han er ikke bare interessert i våre umiddelbare behov, han er også opptatt av vår evige fremgang. Av denne grunn har Herrens måte alltid innbefattet selvhjulpnehet og tjeneste for vår neste i tillegg til omsorg for de fattige.

I 1941 flommet elven Gila over og oversvømte Duncan-dalen i Arizona. Den unge stavsprezidenten Spencer W. Kimball hadde møte med sine rådgivere, vurderte skadene og sendte et telegram til Salt Lake City hvor han ba om en stor pengesum.

I stedet for å sende penger, sendte president Heber J. Grant tre menn: Henry D. Moyle, Marion G. Romney og Harold B. Lee. De snakket med president Kimball og ga ham en viktig lærdom: "Dette programmet handler ikke om 'gi meg'", sa de. "Dette er et program for 'selvhjelp'."

Mange år senere sa president Kimball: "Jeg tror det ville ha vært en enkel sak for Brødrene å sende oss pengene, og det ville ikke vært vanskelig for meg å sitte på kontoret mitt og fordele dem. Vi fikk imidlertid store goder fordi hundrevis av [våre egne folk] reiste til Duncan og bygget gjerder og fraktet høyet og jevnet ut jorden og gjorde alt som måtte gjøres. Det er selvhjelp."¹⁰

Ved å gjøre det på Herrens måte, fikk ikke bare medlemmene av president Kimballs stav dekket sine umiddelbare behov, de utviklet også selvhjelpenhet, lindret lidelse og vokste i kjærlighet og enhet fordi de tjente hverandre.

Vi er alle kalt

I denne stund er det mange medlemmer av Kirken som lider. De er sultne, økonomisk tynnslette, og de strever med all slags fysisk, følelsesmessig og åndelig nød. De ber av hele sin styrke om hjelp og lindring.

Brødre, dere må ikke tro at dette er noen andres ansvar. Det er mitt, og det er deres. Vi er alle kalt. "Alle" betyr *alle* – enhver bærer av Det aronske og Det melkisedekske prestedømme, rike og fattige, i alle land. I Herrens plan finnes det alltid noe enhver kan bidra med.¹¹

San Salvador, El Salvador

Det vi lærer i generasjon etter generasjon, er at rike og fattige *alle* har den samme hellige forpliktelse til å hjelpe sin neste. Vi må alle samarbeide for å lykkes med å anvende prinsippene for velferd og selvhjelpenhet.

Altfor ofte ser vi behovene rundt oss, men håper at en eller annen langt borte på magisk vis vil dukke opp og dekke disse behovene. Kanskje venter vi på eksperter med spesialkunnskap som kan løse bestemte problemer. Når vi gjør dette, nekter vi vår neste den tjeneste vi kunne ha utført, og vi nekter oss selv anledningen til å tjene. Selv om det ikke er noe galt med eksperter, må vi innse at det aldri vil bli nok av dem til å løse alle problemer. I stedet har Herren plassert sitt prestedømme og dets organisasjon midt iblant oss i enhver nasjon hvor Kirken er opprettet. Og rett ved siden av det har han satt Hjelpeforeningen. Som vi prestedømsbærere vet, er ingen velferdsinnsats vellykket hvis den ikke gjør bruk av våre søstres bemerkelsesverdige evner og talenter.

Herrens måte er ikke å sitte ved siden av elven og vente til vannet har passert før vi går over. Det er å komme sammen, brette opp ermene,

sette i gang og bygge en bro eller en båt for å krysse våre utfordrings vann. Dere menn i Sion, dere prestedømsbærere er de som kan lede an for å gi lindring til de hellige ved å anvende velferdsprogrammets inspirerte prinsipper! Det er deres misjon å åpne øynene, bruke deres prestedømme og arbeide på Herrens måte.

Den beste organisasjon i verden

Under den store depresjonen ble Harold B. Lee, som da var stavsprezident, bedt av Brødrene om å finne en løsning på den trykkende fattigdommen, sorgen og sulten som var så utbredt over hele verden den gang. Han strevde med å finne en løsning, fremla saken for Herren og spurte: "Hva slags organisasjon trenger vi for å få dette til?"

Og "det var som om Herren hadde sagt [til ham]: 'Hør her, min sønn. Du trenger ingen annen organisasjon. Jeg har gitt deg den beste organisasjon som finnes på jordens overflate. Ingenting er bedre enn prestedømmets organisasjon. Alt du trenger å gjøre, er å sette prestedømmet i arbeid. Det er alt.'¹²

Dette er utgangspunktet i vår tid også. Vi har allerede Herrens

organisasjon på plass. Utfordringen er å avgjøre hvordan den skal brukes.

Vi må begynne med å gjøre oss kjent med det Herren allerede har åpenbart. Vi skulle ikke anta at vi vet det. Vi må tilnærme oss emnet med et barns ydmykhet. Enhver generasjon må på nytt tilegne seg de læresetninger som ligger til grunn for Herrens måte å hjelpe de trengende på. Som mange profeter har sagt i årenes løp, er ikke Kirkens velferdsprinsipper bare gode ideer, men åpenbarte sannheter fra Gud – de er hans måte å hjelpe de trengende på.

Brødre, studer de åpenbarte prinsipper og læresetninger først. Les i håndbøkene om Kirkens velferd.¹³ Benytt dere av nettstedet provident-living.org. Les om igjen artikkelen i *Liahona* fra juni 2011 om Kirkens velferdsplan. Lær mer om Herrens måte å sørge for sine hellige på. Lær hvordan prinsippene for omsorg for de trengende, tjeneste for vår neste og selvhjulpenhet utfyller hverandre. Selvhjulpenhet på Herrens måte involverer flere sider av et balansert liv, bl.a. utdanning, helse, arbeid, familiens økonomi og åndelig styrke. Gjør dere kjent med Kirkens velferdsprogram i dag.¹⁴

Når dere har studert læresetningene og prinsippene for Kirkens velferdsplan, skulle dere prøve å anvende det dere har lært, på behovene til dem dere har ansvar for. Dette innebærer at dere i stor grad må finne ut av det selv. Enhver familie, enhver forsamling, ethvert område i verden er forskjellig. Det finnes ingen fasitløsning for Kirkens velferd. Det er et selvhjelpsprogram hvor den enkelte er ansvarlig for sin egen selvhjulpenhet. Våre ressurser innbefatter personlig bønn, våre gudgitte talenter og evner, de verdier som er tilgjengelige for oss gjennom vår nærmeste familie og

Leicester, England

andre familiemedlemmer, forskjellige offentlige ressurser og naturligvis omsorg og støtte fra prestedømsquorumer og Hjelpeforeningen. Dette vil lede oss gjennom selvhjulpenhetens inspirerte mønster.

Dere vil måtte stake ut en kurs som er i samsvar med Herrens lære og som står i stil til omstendighetene i deres geografiske område. For å gjennomføre guddommelige velferdsprinsipper, trenger dere ikke alltid se hen til Salt Lake City. Isteden må dere søke svar i håndbøkene, i deres hjerte og fra himmelen. Stol på Herrens inspirasjon, og følg hans måte.

Til syvende og sist må dere gjøre i deres område det Kristi disipler har gjort i enhver evangelieutdeling: rådføre dere med hverandre, bruke alle tilgjengelige ressurser, søke Den hellige ånds inspirasjon, be Herren om

bekreftelse og så brette opp ermene og sette i gang.

Jeg gir dere et løfte: Hvis dere vil følge dette mønsteret, vil dere motta konkret veiledning med hensyn til *hvem, hva, når* og *hvor* dere kan hjelpe på Herrens måte.

Velsignelsene av å hjelpe på Herrens måte

De profetiske løfter og velsignelser med hensyn til Kirkens velferd, å hjelpe på Herrens måte, er noen av de mest fantastiske og opphøyde som Herren har forkynt for sine barn. Han sa: "Når du tar frem til den sultne det som du selv har lyst til, og metter den lidende sjel, da skal ditt lys opprinne i mørket, og din natt skal bli som midt på dagen. Herren skal lede deg hele tiden."¹⁵

Enten vi er rike eller fattige, uansett hvor vi bor i denne verden, trenger vi alle hverandre, for det er ved å ofre av

vår tid, våre talenter og våre ressurser at vår ånd modnes og blir foredlet.

Dette arbeidet for å hjelpe på Herrens måte er ikke bare et punkt i katalogen over Kirkens programmer. Det kan ikke forsømmes eller feies til side. Det står sentralt i vår lære, det er kjernen i vår religion. Brødre, det er vårt store og spesielle privilegium som prestedømsbærere å sette prestedømmet i arbeid. Vi må ikke vende vårt hjerte eller vårt sinn bort fra å bli mer selvhjulpne, hjelpe de trengende bedre og yte barmhjertighetstjeneste.

Det timelige er sammenvevd med det åndelige. Gud har gitt oss denne jordiske erfaring og de timelige utfordringer som følger med, som et laboratorium hvor vi kan utvikle oss til den person vår himmelske Fader ønsker at vi skal bli. Måtte vi forstå den store plikt og velsignelse som kommer av å følge og hjelpe på Herrens måte. Det ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 42:29, 30.
2. Lære og pakter 52:40.
3. Lære og pakter 104:18.
4. Se Matteus 22:36–40.
5. Lære og pakter 29:34.
6. Thomas Merton, *Thoughts in Solitude* (1956), 46.
7. Moses 7:18.
8. J. Reuben Clark jr., i Conference Report, april 1937, 22.
9. Lære og pakter 104:16; se også vers 15.
10. Spencer W. Kimball, i Conference Report, april 1974, 183, 184.
11. Se Mosiah 4:26; 18:27.
12. Harold B. Lee, referat fra et velferds møte om jordbruk, 3. okt. 1970, 20.
13. Se *Håndbok 1: Stavspremier og biskoper* (2010), kapittel 5, "Forvaltning av Kirkens velferd"; *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), kapittel 6, "Velferdsprinsipper og lederskap"; *På Herrens måte: Sammendrag av Guide i velferdsspørsmål for ledere* (hefte, 2009).
14. Eldste Glen L. Rudds bok *Pure Religion: The Story of Church Welfare since 1930* (1995), tilgjengelig fra Kirkens distribusjonstjeneste, passer utmerket for et studium av læresetningene forbundet med Herrens velferdsprogram og historien bak.
15. Jesaja 58:10–11; se også vers 7–9.

Av president Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det første presidentskap

Forberedelse i prestedømmet: "Jeg trenger din hjelp"

Ikke tenk på hvor uerfarne dere er eller tror dere er, men tenk på hva dere, med Herrens hjelp, kan bli.

Mine kjære brødre, det er en glede for meg å være sammen med dere på dette verdensomspennende møtet for Guds prestedømme. I kveld skal jeg tale om prestedømsforberedelse, både vår egen og den som vi hjelper andre med.

De fleste av oss tenker sikkert noen ganger: "Er jeg forberedt til denne oppgaven i prestedømmet?" Mitt svar er: "Ja, dere har blitt forberedt." Mitt mål i dag er å hjelpe dere å bli klar over denne forberedelsen og hente mot fra den.

Som dere vet, kalles Det aronske prestedømme for et forberedende prestedømme. Det store flertall av bærere av Det aronske prestedømme er unge diakoner, lærere og prester mellom 12 og 19 år.

Vi tenker gjerne på prestedømsforberedelse som noe som foregår i årene i Det aronske prestedømme. Men vår himmelske Fader har forberedt oss siden vi ble undervist ved hans kne i hans rike før vi ble født. Han forbereder oss i kveld. Og han

vil fortsette å forberede oss så lenge vi vil la ham gjøre det.

Formålet med all prestedømsforberedelse, i det førjordiske liv og i dette liv, er å gjøre oss og dem vi tjener for ham, forberedt til evig liv. Noen av de første leksjonene i det førjordiske liv innbefattet ganske sikkert frelsesplanen, med Jesus Kristus og hans forsoning som det sentrale. Vi fikk ikke bare lære planen, men vi deltok i rådsforsamlinger hvor vi valgte den.

Ettersom et glemselens slør ble lagt over oss ved fødselen, må vi finne en måte å lære om igjen i dette liv det vi en gang visste og forsvarte. En del av vår forberedelse i dette liv har vært å finne denne verdifulle sannhet, slik at vi denne gang kan forplikte oss til den ved en pakt. Dette har krevd tro, ydmykhet og mot fra vår side, så vel som hjelp fra mennesker som hadde funnet sannheten og så delte den med oss.

Det kan ha vært foreldre, misjonærer eller venner. Men denne hjelpen var en del av vår forberedelse. Vår

prestedsforberedelse inkluderer alltid assistanse fra andre som allerede har blitt forberedt, så vi blir gitt muligheten til å ta imot evangeliet, og så velge å handle ved å holde pakter og bringe disse paktene inn i vårt hjerte. For at vi skal kvalifisere oss til evig liv, må vår tjeneste i dette liv innbefatte å arbeide av hele vårt hjerte, sinn og styrke for å forberede andre til å vende tilbake til Gud sammen med oss.

En del av den prestedsforberedelse vi vil få i dette liv, vil altså være anledninger til å tjene og undervise andre. Det kan innbefatte å være lærere i Kirken, kloke og kjærlige fedre, medlemmer av et quorum og vår Herre Jesu Kristi misjonærer. Herren vil gi oss anledningene, men det er opp til oss om vi er forberedt. Min hensikt i kveld er å peke på noen av de valg som er avgjørende for at prestedsforberedelsen skal lykkes.

Gode valg både av den som underviser og den som blir undervist, er avhengig av en viss forståelse

av hvordan Herren forbereder sine prestedsforberedere.

For det første kaller han mennesker, unge og gamle, som både i verdens og egne øyne kan virke svake og enkle. Herren kan vende disse åpenbare manglene til styrke. Dette vil forandre måten den kloke leder velger hvem han vil veilede og hvordan han vil gjøre det. Og det kan forandre prestedsforberedelsens reaksjon på de utviklingsmuligheter han blir tilbudt.

La oss se på noen eksempler: Jeg var en uerfaren prest i en stor menighet. Min biskop ringte meg en søndag ettermiddag. Da jeg svarte, sa han: "Har du tid til å bli med meg? Jeg trenger din hjelp." Han forklarte bare at han ønsket meg som sin ledsager til å besøke en kvinne jeg ikke kjente, men som manglet mat og trengte å lære å forvalte sin økonomi bedre.

Jeg visste at han hadde to erfarne rådgivere i biskopsrådet. Begge var modne menn med lang erfaring. En

rådgiver eide en stor bedrift, og han ble senere misjonspresident og generalautoritet. Den andre rådgiveren var en kjent dommer byen.

Jeg var biskopens nykalte førsteassistent i prestenes quorum. Han visste at jeg forsto lite om velferdsprinsipper. Jeg visste enda mindre om økonomistyring. Jeg hadde ennå ikke skrevet ut en sjekk. Jeg hadde ingen bankkonto, og jeg hadde ikke engang sett et personlig budsjett. Men til tross for min manglende erfaring, følte jeg at han mente det da han sa: "Jeg trenger din hjelp."

Jeg har senere forstått hva denne inspirerte biskopen mente. Han så i meg en gyllen anledning til å forberede en prestedsforbereder. Han forutså neppe at denne uerfarne gutten senere skulle bli medlem av Det presiderende biskopsråd. Men den dagen og alle dager jeg kjente ham i årenes løp, behandlet han meg som et svært lovende forberedelsesprosjekt.

Det virket som han likte det, men det var arbeid for ham. Da vi kom hjem til meg etter å ha besøkt den trengende enken, parkerte han bilen. Han åpnet sine velbrukte og betydelig merkede Skrifter. Og han ga meg en vennlig irettesettelse. Han sa at jeg måtte studere Skriftene og lære mer. Men han må ha sett at jeg var svak og enkel nok til å være lærevillig. Den dag i dag husker jeg det han sa den ettermiddagen. Men jeg husker enda bedre hvor sikker han var på at jeg kunne lære og bli bedre – og at det ville skje med meg.

Han så forbi den jeg var, og så mulighetene som ligger i en som føler seg svak og enkel nok til å ønske Herrens hjelp og tro at den vil komme.

Biskoper, misjonspresidenter og fedre kan velge å gjøre noe med disse mulighetene. Jeg så dette nylig på et fastemøte da en diakonenes quorums-president bar vitnesbyrd. Han skulle bli ordinert til lærer og forlate sine quorumsmedlemmer.

Han vitnet svært følelsesladet om den vekst i godhet og kraft som medlemmene av hans quorum hadde opplevd. Jeg har aldri hørt noen rose en organisasjon så vakkert som han gjorde. Han berømmet deres tjeneste. Og han sa han visste at han hadde kunnet hjelpe de nye diakonene når de følte seg overveldet, fordi han selv hadde følt seg overveldet da han kom inn i prestedømmet.

Hans følelser av svakhet hadde gjort ham mer tålmodig, mer medfølelse og derfor bedre rustet til å styrke og tjene andre. I løpet av de to årene i Det aronske prestedømme, syntes det for meg som han hadde blitt erfaren og klok. Han hadde lært at han fikk hjelp som quorumpresident av et klart og levende minne om sine egne behov da han var to år yngre. Hans og vår fremtidige utfordring vil komme når slike minner

falmer etter hvert som tiden går og vi opplever fremgang.

Paulus må ha sett denne faren da han ga råd til sin yngre ledsager i prestedømmet, Timoteus. Han oppmuntret og underviste ham i hans egen prestedømsforberedelse og ved at han skulle få hjelpe Herren å forberede andre.

Hør hva Paulus sa til Timoteus, sin yngre ledsager:

“La ingen forakte deg for din ungdoms skyld, men vær et forbilde for de troende i tale, i ferd, i kjærlighet, i tro, i renhet!

Legg vinn på opplesningen av Skriften, på formaningen og på læren, til jeg kommer.

Forsøm ikke den nådegaven som er i deg, som ble gitt deg ved profetiske ord med håndspåleggelse av de eldste ...

Gi akt på deg selv og læren!¹ Bli ved med dette. For når du det gjør, skal du frelse både deg selv og dem som hører deg.”²

Paulus ga gode råd til oss alle. Ikke tenk på hvor uerfarne dere er eller tror dere er, men tenk på hva dere med Herrens hjelp kan bli.

Den lære som Paulus oppfordrer oss til å nyte i vår prestedømsforberedelse, er Kristi ord for å kvalifisere oss til å motta Den hellige ånd. Da kan vi vite hva Herren vil at vi skal gjøre i vår tjeneste og få mot til å gjøre det, uansett hvilke vanskeligheter vi måtte møte i fremtiden.

Vi forberedes til en prestedøms tjeneste som vil bli stadig mer krevende. For eksempel blir både våre muskler og vår hjerne eldre. Vår evne til å lære og huske det vi har lest, vil avta. Å yte den prestedøms tjeneste som Herren forventer av oss, vil kreve stadig mer selvdisiplin for hver dag som går. Vi kan forberede oss på denne prøven ved å utvikle tro gjennom vår tjeneste underveis.

Herren har gitt oss anledning til å forberede oss ved noe han har kalt “prestedomms ed og pakt”.³

Det er en pakt vi inngår med Gud om å holde alle hans bud og utføre tjeneste slik han ville ha gjort det om han selv var her. Når vi lever opp til denne normen så godt vi kan, utvikler vi den styrke vi vil trenge for å holde ut til enden.

Gode prestedømsveiledere har vist meg hvordan jeg kan utvikle denne styrken. Det gjelder å utvikle vanen med å fortsette på tross av den utmattelse og frykt som kan få oss til å vurdere å gi opp. Herrens store veiledere har vist meg at åndelig utholdenhet kommer av å arbeide forbi punktet hvor andre ville ha tatt en pause.

Dere store prestedømsledere som har utviklet denne åndelige styrken i deres ungdom, har den fremdeles når den fysiske styrken avtar.

Min yngre bror var i en liten by i Utah i jobbsammenheng. Han ble oppringt på hotellet av president Spencer W. Kimball. Det var sent om kvelden etter en krevende arbeidsdag for min bror, og helt sikkert også for president Kimball, som innledet samtalen slik: “Jeg hørte du var i byen. Jeg vet at det er sent og at du kanskje har lagt deg, men kan du hjelpe meg? Jeg trenger din hjelp til å inspisere alle våre møtehus i denne byen.” Min bror ble med ham den kvelden, uten å vite noe om vedlikehold eller noe som helst om møtehus, eller hvorfor president Kimball gjorde noe slikt etter sin lange dag, eller hvorfor han trengte hjelp.

Mange år senere fikk jeg en lignende telefon sent en kveld på et hotell i Japan. Den gang var jeg Kirkens skolesjef. Jeg visste at president Gordon B. Hinckley bodde på samme hotell under sitt eget oppdrag i Japan. Jeg tok telefonen like etter at jeg

Davao, Filippinene

hadde lagt meg til å sove, utslitt etter å ha gjort alt jeg trodde jeg hadde styrke til å gjøre.

President Hinckley spurte med sin behagelige stemme: "Hvorfor sover du når jeg er her og leser et manuskript som vi har blitt bedt om å gjennomgå?" Så jeg sto opp og satte i gang, selv om jeg visste at president Hinckley kunne gjøre en bedre evaluering av et manuskript enn jeg noensinne kunne. Men han fikk meg til å føle at han trengte min hjelp.

Etter nesten hvert eneste møte spør president Thomas S. Monson Det første presidentskaps sekretær: "Er jeg å jour med arbeidet mitt?" Og han smiler alltid når han hører svaret: "Ja visst, president, det er du." President Monsons tilfredse smil sier meg noe. Det får meg til å tenke: "Er det noe mer jeg kan gjøre i mine oppgaver?" Og så går jeg tilbake til kontoret mitt for å arbeide.

Gode lærere har lært meg å forberede meg til å holde eden og pakten når tiden og alderen vil gjøre det vanskeligere. De har vist og lært meg å disiplinere meg til å arbeide hardere enn jeg trodde var mulig, mens jeg fremdeles har helse og styrke.

Jeg kan ikke være en fullkommen tjener til enhver tid, men jeg kan prøve å gjøre mer enn jeg trodde jeg kunne. Ved at jeg tidlig har utviklet denne vanen, er jeg forberedt på prøvelser

senere. Dere og jeg kan være forberedt med styrke til å holde vår ed og pakt gjennom de prøvelser som visselig vil komme når vi nærmer oss slutten av livet.

Jeg så bevis på dette under et møte i Kirkens skolestyre. President Spencer W. Kimball hadde da virket i mange år på tross av en rekke helseproblemer som bare Job ville ha forstått. Han ledet møtet den morgenen.

Plutselig sluttet han å snakke. Han sank sammen i stolen. Han lukket øynene. Hodet hans falt ned mot brystet. Jeg satt i nærheten av ham. Eldste Holland satt ved siden av oss. Vi reiste oss begge for å hjelpe ham. Uerfarne som vi var i akutt situasjoner, bestemte vi oss for å bære ham, sittende i stolen, til kontoret hans like ved.

Han ble vår lærer i denne prekære situasjonen. Vi løftet stolen på hver vår side, forlot møterommet og gikk ut i gangen i Kirkens administrasjonsbygning. Han åpnet så vidt øynene, fremdeles fortumlet, og sa: "Dere må være forsiktige. Pass på ryggen." Da vi nærmet oss kontordøren hans, sa han: "Beklager at jeg avbrøt møtet." Kort tid etter at vi fikk ham inn på kontoret hans, fremdeles uten at vi visste noe om hva som feilte ham, så han på oss og sa: "Burde dere ikke gå tilbake til møtet?"

Vi skyndte oss tilbake, i visshet om at det måtte bety noe for Herren at vi

var der. President Kimball hadde siden barndommen presset seg forbi sine grenser for å tjene og vise sin kjærlighet til Herren. Vanen var så inngrodd at den var der da han trengte den. Han var forberedt. Slik lærte og viste han oss hvordan vi skulle være beredt til å holde vår ed og pakt ved stadig forberedelse i årenes løp, og ved å bruke all vår styrke på det som kan virke som små oppgaver av liten betydning.

Jeg ber om at vi må holde våre prestedømspakter, kvalifisere oss til evig liv og hjelpe dem vi er kalt til å lære opp. Jeg lover at hvis dere gjør alt dere kan, vil Gud forøke deres styrke og deres visdom. Han vil forberede dere. Jeg lover at de dere veileder og setter et eksempel for, vil prise dere slik jeg i dag har priset dem som har veiledet meg.

Jeg vitner om at Gud Faderen lever og elsker dere. Han kjenner dere. Han og hans oppstandne og herliggjorte Sønn, Jesus Kristus, viste seg for en uerfaren gutt, Joseph Smith. De betrodde ham gjengivelsen av evangeliets fylde og gjenopprettelsen av den sanne kirke. De oppmuntret ham når han trengte det. De lot ham føle kjærlig irettesettelse når det ville bringe ham ned for så å løfte ham opp. De forberedte ham, og de forbereder oss til å få styrke til å fortsette å arbeide mot den celestiale herlighet som er målet med og grunnen til all prestedømsstjeneste.

Jeg velsigner dere med evnen til å se de strålende muligheter Gud har gitt dere ved å kalle og forberede dere til sin tjeneste og til å tjene andre. I vår kjærlige leder og lærer Jesu Kristi navn. Amen ■

NOTER

1. Se 2 Nephi 32:3–6.
2. 1 Timoteus 4:12–14, 16.
3. Lære og pakter 84:39.

Av president Thomas S. Monson

Våg å stå alene

Måtte vi alltid være tapre og beredt til å stå for det vi tror på.

Mine kjære brødre, det er et fantastisk privilegium å være sammen med dere i kveld. Vi som bærer Guds prestedømme, dan-ner et stort bånd og brorskap.

Vi leser i Lære og pakter 121:36 “at prestedømmets rettigheter er uadskillelig forbundet med himmelens krefter”. For en storartet gave vi har fått – å få bære prestedømmet, som er “uadskillelig forbundet med himmelens krefter”. Denne dyrebare gaven medfører imidlertid ikke bare spesielle velsignelser, men også et høytidelig ansvar. Vi må leve slik at vi alltid er verdige til det prestedømme vi bærer. Vi lever i en tid hvor vi er omgitt av mye som har til hensikt å lokke oss ut på veier som kan føre til vår fortapelse. For å unngå disse veiene kreves det beslutsomhet og mot.

Jeg husker en tid – og det gjør kanskje også noen av dere her i kveld – da de flestes normer lignet mye på våre egne. Slik er det ikke lenger. Jeg leste nylig en artikkel i *New York Times* om en studie som ble gjennomført sommeren 2008. En høyt anerkjent sosiolog ved Notre Dame ledet et forskningsteam som foretok grundige intervjuer av 230 unge voksne over hele Amerika. Jeg tror det er trygt å anta at resultatene ville ha blitt noe lignende i de fleste deler av verden.

Jeg deler med dere bare en del av denne svært treffende artikkelen:

“Intervjuerne stilte åpne spørsmål om rett og galt, moralske dilemmaer og meningen med livet. I de usammenhengende svarene ... ser man de unge streve med å si noe som helst fornuftig om disse spørsmålene. De har hverken kategorier eller ordforråd til å gjøre det.

Da de ble bedt om å beskrive et moralsk dilemma de hadde møtt, var det to tredjedeler av de unge som enten ikke kunne svare, eller som beskrev problemer som slett ikke handlet om moral, som om de hadde råd til å leie en bestemt leilighet eller om de hadde nok mynter til parkometeret.”

Artikkelen fortsetter:

“Standardholdningen som de fleste av dem stadig kom tilbake til, er at moralske valg bare handler om individuell smak. ‘Det er personlig,’ sa ofte respondentene. ‘Det er opp til den enkelte. Det kan ikke jeg uttale meg om.’

Etter å ha forkastet blind aktelse for autoriteter, har mange av de unge gått til den andre ytterlighet, [og sier]: ‘Jeg ville gjort det som ville gjøre meg lykkelig, eller det jeg følte for. Det er bare det jeg føler som kan avgjøre hva jeg skal gjøre.’”

De som gjennomførte intervjuene, understreket at flertallet av de unge de

hadde snakket med, ikke hadde “fått ressursene – av skoler, institusjoner eller familier – til å utvikle sin moralske intuisjon”.¹

Brødre, ingen som kan høre min røst, skulle være i tvil om hva som er moralsk og hva som ikke er det. Heller ikke skulle noen være i tvil om hva som forventes av oss som bærere av Guds prestedømme. Vi har lært og lærer stadig Guds lover. Til tross for hva dere ser eller hører andre steder, er disse lovene uforanderlige.

I vårt daglige liv er det nesten ikke til å unngå at vår tro vil bli trukket i tvil. Vi kan til tider være omgitt av andre, men likevel være i mindre-tall eller til og med stå helt alene når det gjelder hva som er akseptabelt eller ikke. Har vi moralsk mot til å stå fast ved vår tro, selv om det innebærer at vi må stå alene? Som bærere av Guds prestedømme er det nødvendig at vi kan møte – med mot – enhver utfordring som måtte komme. Husk Tennysons ord: “Min styrke er som styrken av ti, fordi mitt hjerte er rent.”²

Stadig oftere har kjendiser og andre som – av en eller annen grunn – er i rampelyset, en tendens til å gjøre narr av religion generelt, og iblant av Kirken spesielt. Hvis ikke vårt vitnesbyrd er godt nok forankret, kan den slags kritikk få oss til å tvile på vår egen tro eller til å vakle i våre beslutninger.

I Lehis syn om livets tre, som finnes i 1 Nephi 8, ser Lehi blant annet dem som holder fast i jernstangen til de kommer frem og spiser av frukten på treet, som vi vet er et symbol på Guds kjærlighet. Men så er det dessverre noen som, etter å ha spist av frukten, skammer seg på grunn av menneskene i “den store og rommelige bygning”, symbolet på menneskenes stolthet, som peker på dem og

gjør narr av dem, og de går inn på forbudte stier og blir borte.³ For et effektivt redskap djevelen har i spott og hån! Igjen, brødre, har vi mot til å stå sterkt og urokkelig i møte med så vanskelig motstand?

Jeg tror min første opplevelse med mot i min overbevisning fant sted da jeg tjenestegjorde i Sjøforsvaret nær slutten av 2. verdenskrig.

Rekruttskolen var ingen lett erfaring for meg, og heller ikke for noen som gjennomgikk den. De første tre ukene

var jeg overbevist om at mitt liv sto i fare. Sjøforsvaret ville ikke trene meg opp, de ville drepe meg.

Jeg vil alltid huske da søndagen kom etter den første uken. Vi fikk kjærkomne nyheter av den ledende kvartermesteren. Vi sto i givakt på ekserserplassen i en frisk California-bris og hørte ordren: "I dag skal alle gå i kirken – det vil si alle unntatt meg. Jeg skal slappe av!" Så ropte han: "Alle dere katolikker møtes i Camp Decatur – og ikke kom tilbake før klokken tre.

Fremad marsj!" En ganske stor gruppe forsvant. Så bjeffet han sin neste ordre: "De av dere som er jøder, møtes i Camp Henry – og ikke kom tilbake før klokken tre. Fremad marsj!" En litt mindre gruppe marsjerte av sted. Så sa han: "Resten av dere protestanter møtes i kinosalene i Camp Farragut – og ikke kom tilbake før klokken tre. Fremad marsj!"

Øyeblikkelig tenkte jeg: "Monson, du er ikke katolikk, du er ikke jøde og du er ikke protestant. Du er siste-dagers-hellig, så du blir stående her!" Jeg kan love dere at jeg følte meg helt alene. Modig og bestemt, ja – men alene.

Og så fikk jeg høre de skjønneste ordene jeg noensinne hørte den kvartermesteren uttale. Han kikket i min retning og spurte: "Og hva er det dere kaller dere?" Før dette hadde jeg ikke ant at det var noen ved siden av meg eller bak meg på ekserserplassen. Nesten unisont svarte vi alle: "Siste-dagers-hellige!" Det er vanskelig å beskrive gleden jeg følte da jeg snudde meg og fikk se en håndfull andre matroser.

Kvartermesteren klødde seg i hodet og så rådvill ut, men så sa han til slutt: "Gå og finn dere et sted å møtes. Og kom ikke tilbake før klokken tre. Fremad marsj!"

Idet vi marsjerte av sted, tenkte jeg på et rim jeg hadde lært i Primær mange år tidligere:

Våg å være siste-dagers-hellig.

Våg å stå alene.

Våg å ha et fast standpunkt.

Og våg å gjøre det kjent.

Selv om utfallet ble et annet enn jeg hadde forventet, hadde jeg vært villig til å stå alene om det var nødvendig.

Siden den dagen har det noen ganger hendt at ingen har stått bak meg,

og jeg virkelig *har* stått alene. Jeg er så takknemlig for at jeg tok avgjørelsen for lenge siden om å stå sterk og trofast, alltid beredt til å forsvare min religion om behovet skulle oppstå.

For at vi ikke skal føle oss usikkert i møte med oppgavene foran oss, brødre, la meg dele med dere en uttalelse fra 1987 av president Ezra Taft Benson, da han talte til en stor gruppe medlemmer i California. President Benson sa:

“Gjennom alle tider har profeter sett frem til vår tid. Milliarder av de avdøde og de som ennå ikke er født, har blikket festet på oss. La det ikke være noen tvil – dere er en utvalgt generasjon ...

I nesten 6000 år har Gud holdt dere i reserve så dere kunne komme frem i de siste dager før Herrens annet komme. Noen vil falle fra, men Guds rike vil forbli intakt for å ta imot sitt overhode – Jesus Kristus.

Selv om denne generasjon vil være like ugudelig som menneskene på Noahs tid, da Herren rensket jorden ved flommen, er det en viktig forskjell denne gangen. Det er at Gud har spart

til siste omgang noen av sine sterkeste barn, som vil være med på å gi hans rike seier.”⁴

Ja, brødre, vi er noen av hans sterkeste barn. Det er vårt ansvar å være verdige til alle de strålende velsignelser vår himmelske Fader har i vente for oss. Hvor vi enn befinner oss, har vi prestedømmet med oss. Står vi på hellege steder? Vær så snill, før dere setter dere selv og deres prestedømme i fare ved å driste dere inn på steder eller delta i aktiviteter som ikke er verdige dere eller dette prestedømmet, stopp opp og tenk over konsekvensene. Vi har alle fått overdratt Det aronske prestedømme. I den forbindelse mottok vi alle den myndighet som har nøklene til englers betjening. President Gordon B. Hinckley har sagt:

“Dere har ikke råd til å gjøre noe som kan plassere et stengsel mellom dere og englenes betjening.

Dere kan ikke være umoralske på noen måte. Dere kan ikke være uærlige. Dere kan ikke jukse eller lyve. Dere kan ikke misbruke Guds navn eller bruke grovt språk og fremdeles ha rett til englers betjening.”⁵

Hvis noen av dere har snublet på deres vei, vil jeg at dere skal forstå uten skygge av tvil at det finnes en vei tilbake. Prosessen kalles omvendelse. Vår Frelser ga sitt liv for å gi dere og meg denne velsignede gave. Til tross for at veien til omvendelse ikke er lett, er løftene sanne. Vi har blitt fortalt: “Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø.”⁶ “For jeg ... kommer dem ikke mer i hu.”⁷ Hvilken erklæring. Hvilken velsignelse. Hvilket løfte.

Kanskje noen av dere tenker: “Jeg holder ikke alle budene, og jeg gjør ikke alt jeg skulle, men livet mitt går helt fint for det. Jeg tror jeg kan få både i pose og sekk.” Brødre, jeg lover dere at dette ikke vil fungere i lengden.

For noen måneder siden fikk jeg et brev fra en mann som en gang trodde han kunne få både i pose og sekk. Han har nå omvendt seg og bragt sitt liv i samsvar med evangeliets prinsipper og befalinger. Jeg vil dele med dere et avsnitt av brevet hans, for det viser hvor feil man kan ta: “Jeg har selv måttet lære (i livets harde skole) at Frelseren hadde helt rett da han sa: ‘Ingen kan tjene to herrer. For enten vil han hate den ene og elske den andre, eller han vil holde seg til den ene og forakte den andre. Dere kan ikke tjene Gud og mammon.’”⁸ Jeg prøvde så godt jeg kunne å gjøre begge deler. Til syvende og sist,” sa han, “satt jeg igjen med all den tomhet, det mørke og den ensomhet som Satan gir dem som tror på hans bedrag, villfarelser og løgner.”

For at vi skal være sterke og motstå alle kreftene som trekker oss i feil retning, eller alle røstene som lokker oss til å velge feil vei, må vi ha vårt eget vitnesbyrd. Enten dere er 12 eller 112 – eller et sted derimellom – kan dere selv få vite at Jesu Kristi

Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige

Oktober 2011

DET FØRSTE PRESIDENTSKAP

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Annerådgiver

DE TOLV APOSTLERS QUORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

Todd Christofferson

Neil L. Andersen

DE SYTTIS PRESIDENTSKAP

Ronald A. Rasband

Steven E. Snow

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Joy E. Jensen

Donald L. Hallstrom

Tad R. Callister

DE SYTTIS FØRSTE QVORUM

(i alfabetisk rekkefølge)

Marcos A. Adunkanits

Jose L. Alonso

Carlos H. Amado

Ian S. Adern

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Gerald Causse

Yoon Hwan Choi

Craig C. Christensen

Don K. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Conihage

Claudio R. M. Costa

LeGrand R. Curtis jr.

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Duncan

David F. Evans

Enrique R. Falabella

Eduardo Gavaret

Carlos A. Goady

Christoffer Goehlen jr.

Gerrit W. Gong

C. Scott Gow

James J. Hamala

Keith K. Hilbig

Martin K. Jensen

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Kearon

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschicke

Richard J. Moynnes

Marcus B. Nash

Brent H. Nielson

Allan F. Pucker

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

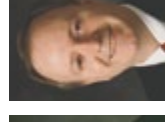
Bruce D. Porter

Dale G. Renlund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Sitari

Ulisses Soares

Gary E. Stevenson

Michael John U. Teh

Jose A. Tavaria

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Craig A. Cardon

Bruce A. Carlson

J. Deen Connish

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

Bradley D. Foster

Larry W. Gibbons

O. Vincent Haleck

Larry R. Lawrence

Per G. Molin

James B. Martino

Jairo Marzagrandi

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Kent D. Watson

Larry Y. Wilson

DET PRESIDERENDE BISKOPSRÅD

Richard C. Eggleay
Førstestjerner

H. David Burton
Presiderende Biskop

Keith B. McMullin
Annenstjerner

Siste-dagers-hellige samles over hele verden for å lytte til generalkonferansen "i sitt eget tungemål og på sitt eget språk" (L&p 90:11). Avbildet med klokken fra øvre venstre hjørne, ser vi medlemmer av Kirken i Johannesburg, Syd-Afrika; Salvador, Brasil; San Salvador, El Salvador; Montreal, Quebec, Canada; Montalban, Filipinene; Gómez Palacio, Mexico og Tokyo, Japan.

evangelium er sant. Les Mormons bok. Grunn på dens læresetninger. Spør vår himmelske Fader om den er sann. Vi har blitt lovet at “hvis dere spør av et oppriktig hjerte, med ærlig hensikt og har tro på Kristus, vil han åpenbare sannheten av det for dere ved Den Hellige Ånds kraft”.⁹

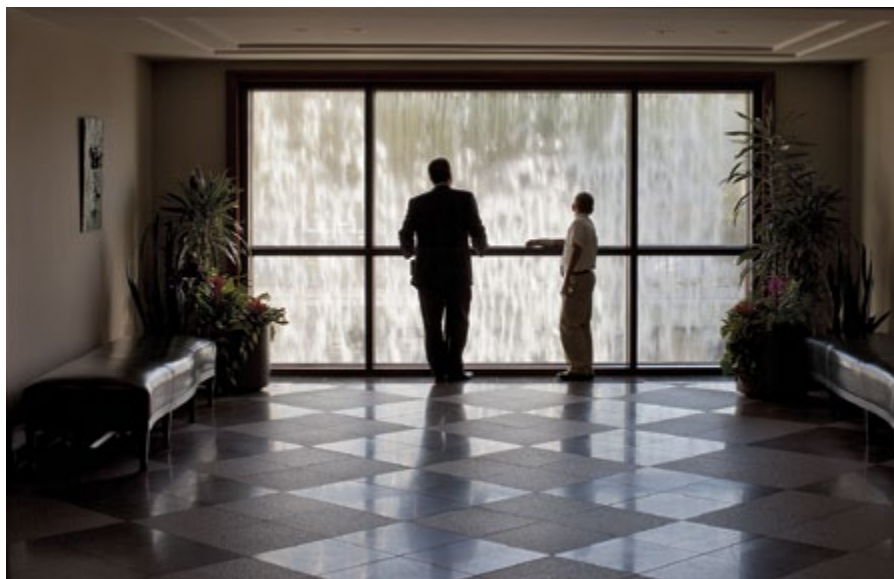
Hvis vi vet at Mormons bok er sann, vet vi også at Joseph Smith var en profet og at han så Gud den evige Fader og hans Sønn Jesus Kristus. Da vet vi også at evangeliet ble gjengitt i disse siste dager gjennom Joseph Smith – herunder gjengivelsen av både Det aronske og Det melkisedekske prestedømme.

Når vi først har fått et vitnesbyrd, er det vår plikt å dele dette vitnesbyrdet med andre. Mange av dere brødre har virket som misjonærer over hele verden. Mange av dere unge menn kommer til å reise ut. Forbered dere nå for denne muligheten. Forviss dere om at dere er verdige til å tjene.

Hvis vi er rede til å dele evangeliet, er vi rede til å følge apostelen Peters råd, han som formante: “Vær alltid beredt til å forsvare dere for enhver som krever dere til regnskap for det håp som bor i dere.”¹⁰

Vi vil få anledninger gjennom hele vårt liv til å fortelle om vår tro, selv om vi ikke alltid vet når vi vil bli kalt på til å gjøre det. Jeg fikk en slik anledning i 1957, da jeg arbeidet i forlagsbransjen og ble bedt om å reise til Dallas i Texas, iblant kalt “kirkenes by”, for å tale på en forretningskonferanse. Etter konferansen deltok jeg på en sightseeingtur med buss gjennom byens forsteder. Idet vi passerte de forskjellige kirkene, sa sjåføren: “Til venstre ser dere metodistkirken,” eller: “På høyre side ligger den katolske katedralen.”

Da vi passerte en vakker rød mursteinsbygning på en bakketopp, utbrøt

sjåføren: “I den bygningen møtes mormonene.” En dame bak i bussen ropte: “Sjåfør, kan du fortelle oss noe mer om mormonene?”

Sjåføren stanset bussen i veikanten, snudde seg i setet sitt og svarte: “Alt jeg vet om mormonene er at de møtes i den røde mursteinsbygningen. Er det noen i denne bussen som vet noe mer om mormonene?”

Jeg ventet på at noen skulle svare. Jeg studerte ansiktsuttrykket til alle i bussen i håp om å se et tegn til gjenkjennelse eller et ønske om å kommentere. Ingenting. Jeg innså at det var opp til meg å gjøre som apostelen Paulus sa: “Vær alltid beredt til å forsvare dere for enhver som krever dere til regnskap for det håp som bor i dere.” Jeg skjønnte også at munnhellets stemte: “Når avgjørelsens time kommer, er forberedelsens time forbi.”

I 15 minutter fikk jeg det privilegium å bære vitnesbyrd for de andre på bussen om Kirken og vår tro. Jeg var takknemlig for mitt vitnesbyrd og takknemlig for at jeg var beredt til å bære det.

Jeg ber av hele mitt hjerte og min sjel om at enhver mann som bærer prestedømmet, vil hedre dette prestedømme og være tro mot den tillit han fikk da det ble overdratt. Måtte alle vi som bærer Guds prestedømme, vite hva vi tror på. Måtte vi alltid være tapre og beredt til å stå for det vi tror på, og om vi må stå alene,

måtte vi gjøre det tappert, styrket ved kunnskapen om at vi aldri er alene når vi står sammen med vår Fader i himmelen.

Når vi overveier den store gave vi har mottatt – “prestedømmets rettigheter ... uadskillelig forbundet med himmelens krefter” – måtte vi alltid være fast bestemt på å vokte og forsvare det og være verdige til dets store løfter. Brødre, måtte vi følge Frelserens instruksjoner til oss i 3 Nephi: “Løft deres lys opp så det kan skinne for verden. Se, jeg er det lys som dere skal løfte opp – det dere har sett meg gjøre.”¹¹

Måtte vi alltid følge dette lys og løfte det opp så hele verden kan se det. Dette er min bønn og min velsignelse over alle som kan høre min røst, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. David Brooks, “If It Feels Right ...”, *New York Times*, 12. sep. 2011, nytimes.com.
2. Alfred, Lord Tennyson, “Sir Galahad”, i *Poems of the English Race*, red. Raymond Macdonald Alden (1921), 296.
3. Se 1 Nephi 8:26–28.
4. Ezra Taft Benson, “In His Steps” (Kirkens skoleverks temakveld, 8. feb. 1987); se også “In His Steps”, i *1979 Devotional Speeches of the Year: BYU Devotional and Fireside Addresses* (1980), 59.
5. Gordon B. Hinckley, “Personlig verdighet til å utøve prestedømmet”, *Liahona*, juli 2002, 59.
6. Jesaja 1:18.
7. Jeremia 31:34.
8. Matteus 6:24.
9. Moroni 10:4.
10. 1 Peter 3:15.
11. 3 Nephi 18:24.

Av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Et vitne

Mormons bok er den beste rettesnor for å finne ut hvordan vi gjør det og hvordan vi kan bli bedre.

Jeg er takknemlig for anledningen til å tale til dere på denne sabbaten under en generalkonferanse i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Alle medlemmer av Kirken har det samme hellige ansvar. Vi godtok det og lovet å overholde det da vi bli døpt. Alma, den store profet i Mormons bok, forteller oss hva vi lovet Gud at vi ville bli: "Villige til å sørge med dem som sørger, ja, og trøste dem som trenger trøst, og stå som Guds vitner til alle tider og i alle ting og på alle steder dere måtte være, like til døden, så dere kan bli forløst av Gud og bli regnet blant dem som får del i den første oppstandelse, så dere kan få evig liv."¹

Dette er et stort ansvar og et strålende løfte fra Gud. Mitt budskap i dag er ment som oppmuntring. Akkurat som Mormons bok gjør ansvaret klart for oss, leder den oss også på veien opp til evig liv.

For det første lovet vi å bli neste-kjærlige. For det annet lovet vi å bli Guds vitner. Og for det tredje lovet vi å holde ut. Mormons bok er den beste rettesnor for å finne ut hvordan vi gjør det og hvordan vi kan bli bedre.

La oss begynne med å bli neste-kjærlige. Jeg vil minne dere på noe dere har opplevd i det siste. Mange

av dere deltok i en dag med tjeneste. Tusenvis av dem ble organisert over hele verden.

En rådsforsamling ba for å avgjøre hvilken tjeneste de skulle planlegge. De ba Gud om å få vite hvem vi skulle tjene, hvilken tjeneste vi skulle utføre og hvem vi skulle invitere til å delta. Kanskje ba de til og med om at de ikke måtte glemme spader eller drikkevann. Fremfor alt ba de om at alle som deltok og alle som fikk hjelp, måtte føle Guds kjærlighet.

Jeg vet at disse bønnene ble besvart i minst én menighet. Over 120 medlemmer meldte seg frivillig til å hjelpe. På tre timer forvandlet de området rundt en kirke i vårt lokalsamfunn. Det var tungt, men gledesfylt arbeid. Pres-tene i kirken uttrykte takknemlighet. Alle som arbeidet sammen den dagen, følte samhold og større kjærlighet. Noen sa til og med at de følte glede da de luket og fjernet kratt.

Ord fra Mormons bok hjalp dem å skjønne hvorfor de følte denne gleden. Det var kong Benjamin som sa til sitt folk: "[Lær] at når dere er i deres medmenneskers tjeneste, er dere ... i deres Guds tjeneste."² Og det var Mor-mon som sa i Mormons bok: "Kjærlig-heten er Kristi rene kjærlighet, og den

varer evig, og den som er i besittelse av den på den siste dag, ham skal det bli vel med."³

Herren holder sitt løfte til dere hvis dere holder deres. Når dere tjener andre på hans vegne, lar han dere føle hans kjærlighet. Og etter hvert blir kjærligheten en del av deres natur. Dere vil få en bekreftelse på Mormons løfte om at hvis dere vedva-rer i tjeneste for andre, vil alt bli vel med dere.

Akkurat slik dere lovet Gud å bli nestekjærlige, lovet dere å være hans vitne hvor dere enn måtte være resten av deres liv. Igjen er Mormons bok den beste rettesnor jeg vet om, til å hjelpe oss å holde dette løftet.

Jeg ble en gang invitert til å tale under avslutningshøytidelighetene ved et universitet. Universitetsdirektøren hadde ønsket president Gordon B. Hinckley, men fant ut at han ikke var tilgjengelig. Dermed gikk invitasjonen automatisk til meg. Jeg var da et nytt medlem av De tolv apostlers quorum.

Vedkommende som inviterte meg til å tale, ble engstelig da hun fikk vite mer om mine forpliktelser som apostel. Hun ringte meg og sa at hun nå forsto at min plikt var å vitne om Jesus Kristus.

Svært bestemt fortalte hun meg at jeg ikke kunne gjøre det i min tale der. Hun forklarte at universitetet respek-terte mennesker med alle livssyn, også dem som benektet at det finnes en Gud. Hun gjentok: "Du kan ikke utføre din plikt her."

Da jeg la på, svirret alvorlige spørsmål rundt i hodet mitt. Skulle jeg si til universitetet at jeg ikke ville holde min avtale om å tale? Det var bare to uker til arrangementet. Det var bekjentgjort at jeg skulle være der. Hvilken innfly-telse ville det ha på Kirkens gode navn om jeg ikke holdt avtalen?

Jeg ba om å få vite hva Herren

ønsket at jeg skulle gjøre. Svaret kom til meg på overraskende vis. Det gikk opp for meg at Nephis, Abinadis, Almas, Amuleks og Mosiahs sønners eksempel var relevant for meg. De var tapre vitner om Jesus Kristus i møte med dødelige farer.

Så spørsmålet var nå bare hvordan jeg skulle forberede meg. Jeg leste alt jeg kom over for å lære mer om universitetet. Etter hvert som dagen for talen nærmet seg, ble jeg mer engstelig og ba enda mer intenst.

I et mirakel omtrent som da Rødehavet delte seg, fant jeg en nyhetsartikkel. Universitetet hadde blitt hedret for å ha gjort det Kirken har lært å gjøre i vår humanitærinnsats over hele verden. Dermed talte jeg om hva vi og de hadde gjort for å hjelpe mennesker i stor nød. Jeg sa jeg visste at Jesus Kristus var kilden til de velsignelser som hadde blitt dem til del som vi og de hadde hjulpet.

Etter møtet fikk jeg stående applaus, noe som virket ganske uvanlig for meg. Jeg ble forbløffet, men var fremdeles litt engstelig. Jeg husket jo hva som skjedde med Abinadi. Bare Alma hadde tatt imot hans vitnesbyrd. Men under en stor offisiell middag den kvelden, hørte jeg universitetsdirektøren si at han hadde hørt Guds ord i min tale.

En så mirakuløs utfrielse er sjelden i min erfaring som vitne om Kristus. Men Mormons boks innflytelse på deres karakter, styrke og mot til å være et Guds vitne, er sikker. Læresetningene og de tapre eksemplene i denne boken vil oppmuntre, veilede og gi dere mot.

Enhver misjonær som forkynner Jesus Kristi navn og evangelium, vil bli velsignet ved daglig å nyte av Mormons bok. Foreldre som strever med å få et barn til å få et vitnesbyrd om Frelseren, vil få hjelp hvis

de prøver å finne en måte å bringe Mormons boks ord og ånd inn i sitt hjem og sin familie. Slik har det vært for oss.

Jeg kan se at dette miraklet skjer på hvert eneste nadverdsmøte og i hver eneste klasse i Kirken jeg deltar i. Talere og lærere viser kjærlighet til og moden forståelse av Skriftene, spesielt Mormons bok. Og personlige vitnesbyrd kommer helt klart fra dypet av deres hjerte. De underviser med stadig større overbevisning og bærer kraftfulle vitnesbyrd.

Jeg ser også tegn til at vi blir flinkere med hensyn til den tredje delen av løftet vi alle ga ved dåpen.

Vi inngikk pakt om å holde ut, om å holde Guds bud så lenge vi lever.

Jeg besøkte en gammel venn på sykehus, som hadde fått diagnosen uhelbredelig kreft. Jeg hadde med meg mine to små døtre. Jeg trodde ikke engang hun ville kjenne dem igjen. Hennes egen familie sto rundt sengen hennes da vi kom inn.

Hun kikket opp og smilte. Jeg vil for alltid huske uttrykket hennes da hun så at vi hadde med oss døtrene våre. Hun gjorde tegn til at de skulle komme nærmere. Hun satte seg opp, holdt rundt dem og presenterte dem for familien sin. Hun snakket om hvor flotte disse to små jentene var. Det var

som om hun presenterte prinsesser for et kongelig hoff.

Jeg trodde besøket vårt ville bli kortvarig. Jeg trodde helt sikkert at hun måtte være sliten. Men det var som om årene smeltet bort. Hun strålte og var tydelig full av kjærlighet til oss alle.

Hun syntes å nyte øyeblikket som om tiden hadde stoppet. Mesteparten av sitt liv hadde hun hjulpet barn for Herren. Hun var kjent med beretningen i Mormons bok om da den oppstandne Frelser hadde tatt små barn, ett for ett, velsignet dem og så grått av glede.⁴ Hun hadde også opplevd denne gleden lenge nok til å holde ut i kjærlig tjeneste for Ham til enden.

Jeg så et lignende mirakel på soverommet til en mann som hadde utført tilstrekkelig trofast tjeneste til å føle at han hadde gjort nok til å hvile.

Jeg visste at han hadde gjennomgått langvarig og smertefull behandling for en sykdom som legene hadde sagt var uhelbredelig. De tilbød hverken behandling eller håp.

Hans hustru fulgte meg til soverommet hans i deres hjem. Der lå han på ryggen på en omhyggelig oppreidd seng. Han hadde på seg en nypresset skjorte, slips og nye sko.

Han så min forbauselse, lo litt og forklarte: "Når du har salvet meg, vil jeg være rede når jeg får beskjed om å ta min seng og begynne å arbeide." Det viste seg at han var klar for samtalen han snart ville ha med Mesteren, som han hadde arbeidet så trofast for.

Han var et eksempel på de fullstendig omvendte siste-dagers-hellige jeg ofte møter etter at de har utført trofast tjeneste hele sitt liv. De står på videre.

President Marion G. Romney beskrev det slik: "I en som er fullstendig omvendt, er ønsket om noe som er i strid med Jesu Kristi evangelium faktisk dødt og erstattet med

kjærlighet til Gud med en fast og styrende beslutning om å holde hans bud."⁵

Jeg ser denne faste beslutning stadig oftere i Jesu Kristi garvede disipler. I likhet med søsteren som tok imot mine døtre og mannen med de nye skoene, klar til å stå opp og marsjere, følger de Frelserens befaling til enden. Dere har alle sett det.

Dere kan se det igjen hvis dere leser i Mormons bok. Jeg føler ennå beundring i mitt hjerte når jeg leser disse ordene av en aldrende og målbevisst Guds tjener: "For hele mitt legeme skjelver meget sterkt når jeg nå forsøker å tale til dere, men Gud Herren ... støtter meg og har latt meg tale til dere."⁶

Dere kan fatte mot slik jeg gjør, ved det eksempel på utholdenhet som Moroni ga oss. Han var alene i sin tjenestegjerning. Han visste at hans liv nærmet seg slutten. Men hør på hva

han skrev til mennesker som ennå ikke var født, og til etterkommere av hans dødelige fiender: "Ja, kom til Kristus og bli fullkommengjort i ham, og nekt dere all ugudelighet. Og hvis dere nekter dere all ugudelighet og elsker Gud av hele deres makt, sinn og styrke, da er hans nåde tilstrekkelig for dere, så dere ved hans nåde kan bli fullkomne i Kristus."⁷

Moroni bar dette vitnesbyrdet som avskjedsord for sitt liv og sin tjenestegjerning. Han la vekt på kjærlighet, slik profeter i hele Mormons bok gjør. Han tilføyde sitt vitnesbyrd om Frelseren idet døden nærmet seg. Han var et virkelig omvendt Guds barn, slik vi også kan være: fulle av kjærlighet, urokkelige og fryktløse som vitner om Frelseren og hans evangelium, fast bestemt å på holde ut til enden.

Moroni lærte oss hva dette krever av oss. Han sa at første skritt mot

fullstendig omvendelse er tro. Bønn og studium av Mormons bok vil bygge opp tro på Gud Faderen, hans elskede Sønn og hans evangelium. Det vil bygge opp deres tro på Guds profeter, både før og nå.

Den kan bringe dere nærmere Gud enn noen annen bok. Den kan forandre et liv til det bedre. Jeg oppfordrer dere til å gjøre det en av mine misjonærledsagere gjorde. Han hadde rømt hjemmefra som tenåring, og noen hadde lagt en Mormons bok i en eske han tok med seg på sin jakt etter mer lykke.

Årene gikk. Han flyttet fra sted til sted over hele verden. Han var ensom og ulykkelig en dag da han så esken. Esken var full av ting han hadde hatt med seg. I bunnen av esken fant han Mormons bok. Han leste løftet i den og prøvde det. Han visste at den var sann. Dette vitnesbyrdet forandret livet hans. Han fant en lykke han aldri hadde drømt om.

Deres Mormons bok er kanskje gjemt bak bekymringer og alt som har hopet seg opp på reisen. Jeg ber dere innstendig om å drikke dypt og lenge fra dens sider. Den inneholder fyllden av Jesu Kristi evangelium, som er den eneste veien hjem til Gud.

Jeg gir dere mitt sikre vitnesbyrd om at Gud lever og vil besvare deres bønner. Jesus Kristus er verdens Frelser. Mormons bok er et sant og sikkert vitne om at han lever og at han er vår oppstandne og levende Frelser.

Mormons bok er et dyrebart vitne. Jeg gir dere dette vitnesbyrd i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Mosiah 18:9.
2. Mosiah 2:17.
3. Moroni 7:47.
4. Se 3 Nephi 17:21–22.
5. Marion G. Romney, i Conference Report, okt. 1963, 23.
6. Mosiah 2:30.
7. Moroni 10:32.

Av eldste Robert D. Hales

i De tolv apostlers quorum

Å vente på Herren: Din vilje skje

Hensikten med vårt liv på jorden er å vokse, utvikle oss og bli styrket ved våre egne erfaringer.

Denne sabbats morgen takker vi for og vitner om at vår Frelser virkelig lever. Hans evangelium har blitt gjengitt gjennom profeten Joseph Smith. Mormons bok er sann. Vi blir ledet av en levende profet i dag, president Thomas S. Monson. Fremfor alt bærer vi høytidelig vitnesbyrd om Jesu Kristi forsoning og de evige velsignelser som kommer av den.

De siste månedene har jeg hatt anledning til å studere og lære mer om Frelserens sonoffer og hvordan han forberedte seg til å gjøre dette evige offer for hver av oss.

Hans forberedelse begynte i det førjordiske liv idet han ventet (stolte) på sin Fader og sa: "Din vilje skje, og herligheten være din evindelig."¹ Fra og med dette øyeblikk og den dag i dag utøver han sin handlefrihet ved å godta og gjennomføre vår himmelske Faders plan. Skriftene lærer oss at i hans ungdom gikk han til sin "fars hus"² og "så hen til Herren, til tiden for hans gjerning skulle komme."³ I en alder av 30 ble han utsatt for store fristelser, men sto imot og sa: "Vik bak meg, Satan."⁴ I Getsemane stolte han på sin Fader, og erklærte: "Men la ikke min vilje skje, bare din,"⁵ og

så utøvet han sin handlefrihet ved å lide for våre synder. Gjennom den ydmykende offentlige rettssaken og den smertefulle korsfestelsen, ventet han på sin Fader, villig til å bli "såret for våre overtredelser ... [og] knust for våre misgjerninger".⁶ Selv da han ropte: "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg?"⁷ ventet (stolte) han på sin Fader – han utøvet sin handlefrihet ved å tilgi sine fiender,⁸ se til at hans mor ble tatt hånd om⁹ og holde ut til enden, til hans liv og jordiske misjon var fullført.¹⁰

Jeg har ofte grunnet på hvorfor Guds Sønn og hans hellige profeter og alle de trofaste hellige har prøvelser og motgang, selv om de forsøker å gjøre vår himmelske Faders vilje. Hvorfor er det så vanskelig, spesielt for dem?

Jeg tenker på Joseph Smith, som gjennomgikk sykdom som ung gutt og forfølgelse hele sitt liv. I likhet med Frelseren utbrøt han: "O Gud, hvor er du?"¹¹ Men også når han tilsynelatende var alene, utøvet han sin handlefrihet ved å vente (stole) på Herren og utføre sin himmelske Faders vilje.

Jeg tenker på våre pionerforfedre, som ble drevet ut fra Nauvoo og

krysset slettene. De utøvet sin handlefrihet ved å følge en profet, selv om de gjennomgikk sykdom, forsakelse og noen til og med død. Hvorfor slike fryktelige prøvelser? I hvilken hensikt? Hva er meningen?

Når vi stiller disse spørsmålene, innser vi at hensikten med vårt liv på jorden er å vokse, utvikle oss og bli styrket ved våre egne erfaringer. Hvordan gjør vi det? Skriftene gir oss svar i én enkel frase: Vi “venter på Herren”.¹² Vi opplever alle prøvelser. Disse jordiske utfordringene hjelper oss og vår himmelske Fader å se om vi

vil utøve vår handlefrihet ved å følge hans Sønn. Han vet allerede, og vi har mulighet til å lære, at uansett hvor vanskelige våre omstendigheter er, skal “alle disse ting ... gi [oss] erfaring og være til [vårt] gode”.¹³

Betyr dette at vi alltid vil forstå våre utfordringer? Vil vi ikke alle nå og da ha grunn til å spørre: “O Gud, hvor er du?”¹⁴ Jo! Når en ektefelle dør, vil den andre undre seg. Når økonomiske vanskeligheter rammer en familie, vil en far spørre. Når barn forlater stien, vil mor og far rope ut i sorg. Ja, “om kvelden kommer gråt

som gjest, om morgenen er det frydesang.”¹⁵ Da, når vi begynner å få økt tro og forståelse, står vi opp og velger å vente på Herren, idet vi sier: “Skje din vilje.”¹⁶

Hva vil det da si å vente på Herren? I Skriftene betyr ordet *vente* å håpe, å regne med og å stole på. Å håpe og stole på Herren krever tro, tålmodighet, ydmykhet, saktmodighet, langmodighet, at vi holder budene og at vi holder ut til enden.

Å vente på Herren innebærer å så troens frø og gi det næring “med stor flid og tålmodighet”.¹⁷

Det innebærer å be slik Frelseren gjorde – til Gud, vår himmelske Fader – og si: “Komme ditt rike. Skje din vilje.”¹⁸ Det er en bønn vi holder av hele vår sjel, i vår Frelser Jesu Kristi navn.

Å vente på Herren innebærer å grunne i vårt hjerte og “motta Den hellige ånd”, så vi kan vite “alt [vi] skal gjøre”.¹⁹

Når vi følger Åndens tilskyndelser, oppdager vi at “trengselen virker tålmodighet”²⁰, og vi lærer å “fortsett[e] i tålmodighet inntil [vi] blir fullkommengjort”.²¹

Å vente på Herren innebærer å “stå fast”²² og “[strevel] fremover” i tro, “og ha et fullkomment, klart håp”.²³

Det betyr å “stole på det Kristus [har] gjort”²⁴, og “med hans nåde og hjelp, [si]: Din vilje skje, O Herre, og ikke vår.”²⁵

Når vi venter på Herren, er vi “urokkelige i å holde Guds bud”²⁶, i visshet om at vi “en dag skal hvile fra alle lidelser”.²⁷

Og vi kaster “derfor ikke bort [vårt] frimodighet”²⁸, for “alle ting som [vi] har vært plaget med, skal være til [vårt] gode”.²⁹

Slike plager vil komme i alle former og størrelser. Jobs opplevelse minner oss på hva vi kan bli nødt til å

utholde. Job mistet alle sine eiendeler, herunder sin landeiendom, sitt hus og sine dyr, sine familiemedlemmer, sitt omdømme, sin fysiske helse og til og med sitt psykiske velvære. Likevel ventet han på Herren og bar et mektig personlig vitnesbyrd. Han sa:

“Men jeg, jeg vet at min gjenløser lever, og som den siste skal han stå fram på støvet.

Og etter at denne min hud er blitt ødelagt, skal jeg ut fra mitt kjød skue Gud.”³⁰

“Selv om han slår meg, vil jeg stole på ham.”³¹

Selv med de strålende eksemplene som Job, profetene og Frelseren har vist oss, vil vi likevel finne det krevende å vente på Herren, særlig når vi ikke fullt ut forstår hans plan og hensikter med oss. Denne forståelsen gis oss som regel “linje på linje [og] bud på bud”.³²

Jeg har lært at jeg noen ganger ikke mottar svar på en bønn fordi Herren vet at jeg ikke er klar. Når han svarer, er det ofte “litt nå og litt da”³³, fordi det er alt jeg kan tåle eller er villig til å gjøre.

Altfor ofte ber vi om tålmodighet, men vi vil ha den med en gang! Som ung mann ba president David O. McKay om å få et vitnesbyrd om evangeliets sannhet. Mange år senere, mens han var på misjon i Skottland, kom endelig dette vitnesbyrdet. Han skrev senere: “Det var en forsikring til meg om at oppriktig bønn blir besvart ‘en gang, et sted’.”³⁴

Vi vet kanskje ikke når eller hvordan Herren vil gi sine svar, men jeg vitner om at svarene vil komme i hans tid og på hans måte. Noen svar må vi kanskje vente på til livet etter dette. Dette kan gjelde noen av løftene i vår patriarkalske velsignelse og i noen velsignelser til familiemedlemmer. La oss

ikke gi opp Herren. Hans velsignelser er evige, ikke midlertidige.

Når vi venter på Herren, får vi en uvurderlig mulighet til å oppdage at det er mange som venter på oss. Våre barn venter på at vi skal vise dem tålmodighet, kjærlighet og forståelse. Våre foreldre venter på at vi skal vise dem takknemlighet og medfølelse. Våre brødre og søstre venter på at vi skal være tolerante, barmhjertige og tilgivende. Våre ektefeller venter på at vi skal elske dem slik Frelseren har elsket hver av oss.

Når vi utholder fysisk lidelse, blir vi stadig mer klar over hvor mange som venter på oss. Overfor alle Mariaer og Martaer, alle barmhjertige samaritaner som pleier de syke, styrker de svake og tar seg av de fysiske og psykiske, føler jeg en kjærlig himmelsk Faders og hans elskede Sønns takknemlighet. I deres daglige Kristus-lignende tjenestegjerning venter dere på Herren og gjør deres himmelske Faders vilje. Hans løfte

til dere er klart: “Alt dere gjorde mot én av disse mine minste brødre, det gjorde dere mot meg.”³⁵ Han kjenner deres ofre og deres sorger. Han hører deres bønner. Hans fred og hvile vil være deres hvis dere fortsetter å vente på ham i tro.

Hver eneste en av oss er mer avholdt av Herren enn vi kan forstå eller forestille oss. La oss derfor være snillere mot hverandre og snillere mot oss selv. La oss huske at hvis vi venter på Herren, blir vi “hellig[e] gjennom [hans] forsoning, ... lydig[e], saktmodig[e], tålmodig[e] og full[e] av kjærlighet, [villige] til å bøye [oss] for alt som Herren finner gavnlige å pålegge [oss], likesom et barn bøyer seg for sin far”.³⁶

Slik var vår Frelasers underkastelse for sin Fader i Getsemane. Han tryglet sine disipler: “Våk med meg,” og likevel kom han tilbake tre ganger og fant deres øyne tynget av søvn.³⁷ Uten disse disiplenes selskap og til slutt uten sin Faders nærhet, valgte Frelseren å lide våre “smerter og lidelser og fristelser av alle slag”.³⁸ En engel ble sendt for å styrke ham,³⁹ og han “vek ikke tilbake for å drikke den bitre kalk”.⁴⁰ Han ventet på sin Fader idet han sa: “Skje din vilje,”⁴¹ og han tråkket ydmykt vinpressen alene.⁴² Som en av hans tolv apostler i disse siste dager, ber jeg om at vi vil bli styrket så vi kan våke med ham og vente på ham alle våre dager.

Denne sabbatsmorgen uttrykker jeg takknemlighet for at vi ikke er alene i mitt og deres Getsemane⁴³. Han som våker over oss, “slumrer ikke og sover ikke”.⁴⁴ Hans engler her og på den andre siden av sløret er “rundt om [oss] og støtter [oss]”.⁴⁵ Jeg bærer mitt spesielle vitnesbyrd om at vår Frelasers løfte er sant, for Han sier: “De som venter på Herren, får ny kraft. De løfter vingene som ørner. De løper

og blir ikke utmattet, de går og blir ikke trette.”⁴⁶ Måtte vi vente på ham ved å streve fremover i tro, så vi kan si i våre bønner: “Skje din vilje,”⁴⁷ og vende tilbake til ham med heder. I vår Frelser og Forløser, Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Moses 4:2.
2. Lukas 2:49.
3. Joseph Smiths oversettelse, Matteus 3:24.
4. Lukas 4:8.
5. Lukas 22:42.
6. Jesaja 53:5; Mosiah 14:5.
7. Matteus 27:46; Markus 15:34.
8. Se Lukas 23:34.
9. Se Johannes 19:27.
10. Se Johannes 19:30.
11. Lære og pakter 121:1.
12. Salmene 37:9; 123:2; Jesaja 8:17; 40:31; 2 Nephi 18:17.
13. Lære og pakter 122:7.
14. Lære og pakter 121:1.
15. Salmene 30:5.
16. Matteus 6:10; 3 Nephi 13:10; se også Matteus 26:39.
17. Alma 32:41.
18. Matteus 6:10; Lukas 11:2.
19. 2 Nephi 32:5.
20. Romerne 5:3.
21. Lære og pakter 67:13.
22. Alma 45:17.
23. 2 Nephi 31:20.
24. Moroni 6:4.
25. Lære og pakter 109:44.
26. Alma 1:25.
27. Alma 34:41.
28. Hebreerne 10:35.
29. Lære og pakter 98:3.
30. Job 19:25–26.
31. Job 13:15.
32. 2 Nephi 28:30.
33. 2 Nephi 28:30.
34. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – David O. McKay* (2003), xviii.
35. Matteus 25:40.
36. Mosiah 3:19.
37. Matteus 26:38; se også vers 39–45.
38. Alma 7:11.
39. Se Lukas 22:43.
40. “Vi minnes den korsfestede”, *Salmer*, nr. 190; se også 3 Nephi 11:11; Lære og pakter 19:18–19.
41. Matteus 26:42.
42. Se Lære og pakter 76:107; 88:106; 133:50.
43. “Hvor kan jeg finne fred?” *Salmer*, nr. 92.
44. Salmene 121:4.
45. Lære og pakter 84:88.
46. Jesaja 40:31.
47. Matteus 26:42.

Av eldste Tad R. Callister
i De syttis presidentskap

Mormons bok – en bok fra Gud

Sammen med Bibelen er Mormons bok et ufravikelig vitne om Kristi lære og hans guddommelighet.

For mange år siden fikk min tippoldefar tak i en Mormons bok for første gang. Han åpnet den i midten og leste noen få sider. Så erklærte han: “Denne boken ble enten skrevet av Gud eller av djevelen, og jeg skal finne ut hvem som skrev den.” Han leste gjennom den to ganger i løpet av de neste 10 dagene og sa så: “Djevelen kunne ikke ha skrevet den – den må være fra Gud.”¹

Det er det geniale med Mormons bok – det finnes ingen mellomting. Den er enten Guds ord slik den hevder, eller så er den det reneste bedrag. Denne boken hevder ikke bare å være en moralsk avhandling, en teologisk kommentar eller en samling innsiktsfulle skrifter. Den hevder å være Guds ord – hver eneste setning, hvert eneste vers, hver eneste side. Joseph Smith erklærte at en Guds engel viste ham gullplatene, som inneholdt skrifter av profeter i oldtidens Amerika, og at han oversatte disse platene ved guddommelig kraft. Hvis denne historien er sann, da er Mormons bok hellig skrift, akkurat slik den hevder å være. Hvis ikke er den en sofistisert, men likevel djevelsk svindel.

C. S. Lewis omtalte et lignende dilemma som møter en som må velge å godta eller forkaste Frelserens guddommelighet – hvor det heller ikke finnes noen mellomting: “Jeg forsøker her å forhindre noen i å si det virkelig tåpelige som folk ofte sier om ham: ‘Jeg kan akseptere Jesus som en stor morallærer, men jeg aksepterer ikke hans påstand om at han er Gud.’ Dette er noe vi virkelig ikke må si. En mann som bare var en mann, og sa de tingene Jesus sa, ville ikke ha vært en stor morallærer... Man må ta et valg. Enten var og er denne mannen Guds Sønn, eller så var han gal eller noe verre... Men la oss ikke komme med slikt nedlatende tøv som at han var et stort menneske og lærer. Han har ikke gitt oss den muligheten. Det var aldri meningen.”²

På lignende måte må vi gjøre et enkelt valgt med hensyn til Mormons bok – den er enten av Gud eller av djevelen. Det finnes ikke noe annet alternativ. Jeg vil be dere foreta en prøve som vil hjelpe dere å finne ut av denne bokens sanne natur. Spør dere selv om dere kommer nærmere Gud eller djevelen ved å følge disse skriftstedene i Mormons bok:

“Nyt Kristi ord, for se, Kristi ord vil fortelle dere alt dere skal gjøre” (2 Nephi 32:3).

Eller disse ordene fra en kjærlig far til sine sønner: “Og nå, mine sønner, husk, ja, husk at det er på vår Forløseres klippe som er Kristus, Guds Sønn, at dere må bygge deres grunnvoll” (Helaman 5:12).

Eller disse ordene fra en profet: “Kom til Kristus og bli fullkommen-gjort i ham” (Moroni 10:32).

Er det mulig at disse uttalelsene fra Mormons bok kan være forfattet av den onde? Etter at Frelseren hadde drevet ut noen onde ånder, hevdet fariseerne at han gjorde det “ved Be’elsebub, de onde ånders fyrste”. Frelseren svarte at en slik konklusjon var meningsløs: “Hvert rike,” sa han, “som ligger i strid med seg selv, blir lagt øde, og ... ikke noe hjem som ligger i strid med seg selv, vil bli stående.” Og så hans overbevisende høydepunkt: *“Dersom nå Satan driver Satan ut, da er han kommet i strid med seg selv. Hvordan kan da riket hans bli stående?”* (Matteus 12:24–26; uthevelse tilføyd).

Hvis de ovenstående skriftstedene fra Mormons bok lærer oss å tilbe,

elske og tjene Frelseren (hvilket de gjør), hvordan kan de være av djevelen? I så fall ville han være i strid med seg selv og derfor ødelegge sitt eget rike, nettopp den tilstand Frelseren sa ikke kunne finnes. En ærlig og objektiv lesning av Mormons bok vil bringe enhver til samme konklusjon som min tippoldefar, nemlig: “Djevelen kan ikke ha skrevet den – den må være fra Gud.”

Men hvorfor er Mormons bok så viktig hvis vi allerede har Bibelen som lærer oss om Jesus Kristus? Har dere noensinne lurt på hvorfor det finnes så mange kristne kirkesamfunn i verden i dag, når de i alt vesentlig får sin lære fra den samme Bibel? Det er fordi de tolker Bibelen forskjellig. Hvis de tolket den likt, ville de ha vært den samme kirke. Dette er ingen tilstand Herren ønsker, for apostelen Paulus erklærte at det finnes “én Herre, én tro, én dåp” (Efeserne 4:5). For å bidra til denne enheten, fastsatte Herren en guddommelig lov om vitner. Paulus sa: “På to eller tre vitners ord skal enhver sak stå fast” (2 Korinterbrev 13:1).

Bibelen er ett vitne om Jesus Kristus, Mormons bok et annet. Hvorfor er dette andre vitnet så viktig? Følgende

illustrasjon kan være til hjelp: Hvor mange rette linjer kan man trekke gjennom ett punkt på et papir? Svaret er uendelig. Tenk dere at dette ene punktet symboliserer Bibelen, at hundrevis av rette linjer trukket gjennom dette punktet symboliserer ulike tolkninger av Bibelen og at hver av disse tolkningene symboliserer et kirkesamfunn.

Men hva skjer om det på samme papir er et annet punkt som symboliserer Mormons bok? Hvor mange rette linjer kan man trekke mellom disse to referansepunktene – Bibelen og Mormons bok? Bare én. Bare én tolkning av Kristi læresetninger overlever disse to vitners vitnesbyrd.

Gang på gang fungerer Mormons bok som et bekræftende, forklarende og sammenføyende vitne om Bibelens læresetninger, slik at det bare er “én Herre, én tro, én dåp”. Noen er for eksempel forvirret med hensyn til om dåp er nødvendig for frelse, selv om Frelseren erklærte til Nikodemus: “Uten at en blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike” (Johannes 3:5). Mormons bok etterlater imidlertid ingen tvil om dette spørsmålet: “Og han befaler alle mennesker at de må omvende seg og bli døpt i hans

Jundiaí, Brasil

navn, ... ellers kan de ikke bli frelst i Guds rike" (2 Nephi 9:23).

Det finnes forskjellige måter å døpe på i verden i dag, selv om Bibelen forteller oss hvordan Frelseren, vårt største Forbilde, ble døpt: "[Han] steg ... straks opp av vannet" (Matteus 3:16). Kunne han ha steget opp av vannet om han ikke først hadde gått ned i vannet? For at det ikke skulle være noen splid om dette spørsmålet, fordriver Mormons bok den med denne enkle erklæring om den rette måten å døpe på: "Og så skal dere senke dem ned i vannet" (3 Nephi 11:26).

Mange tror at åpenbaring tok slutt med Bibelen, selv om Bibelen i seg selv er et vitnesbyrd om Guds mønster for åpenbaring gjennom 4000 år av menneskets eksistens. Men én uriktig læresetning som denne er som en dominobrikke som er satt i bevegelse og får de andre dominobrikkene, eller i dette tilfellet korrekte læresetninger, til å falle. Tro på at åpenbaring har opphørt fører til at læren om at "Gud er den samme i går, i dag og for evig" (Mormon 9:9), faller. Den velter læren som Amos forkynte, om at "Herren gjør ikke noe uten at han har åpenbaret sine skjulte råd for sine tjenere profetene" (Amos 3:7). Den velter også læren

om at "Gud ikke gjør forskjell på folk" (Apostlenes gjerninger 10:34) og derfor taler til alle mennesker i alle tidsaldre. Men Mormons bok gjeninnsetter heldigvis den sannhet som finnes i Bibelen om fortsatt åpenbaring:

"Og videre taler jeg til dere som fornekter Guds åpenbaringer og sier at de er avskaffet, at det ikke er noen åpenbaringer ...

For leser vi ikke at Gud er den samme i går, i dag og for evig ...?" (Mormon 9:7, 9).

Med andre ord, hvis Gud, som er uforanderlig, talte i oldtiden, vil han også tale i vår tid.

Listen over doktrinære bekreftelser og forklaringer fortsetter, men ingen er sterkere eller mer gripende enn de prekener om Jesu Kristi forsoning som finnes i Mormons bok. Ønsker dere å få deres sjel prydet med et ubestridelig vitnesbyrd om at Frelseren steg ned under deres synder, og at det ikke finnes noen synd, noen jordisk forfatning utenfor rekkevidde av hans barmhjertige forsoning – at han har et botemiddel av overlegen helbredelseskraft for alt dere strever med? Da må dere lese Mormons bok. Den vil lære dere og vitne for dere at Kristi forsoning er altomfattende fordi den omslutter, omfatter og overvinner enhver tenkelig

jordisk svakhet. Derfor sa profeten Mormon: "Dere skal ha håp, gjennom Kristi forsoning" (Moroni 7:41).

Ikke rart at Mormons bok frimodig erklærer: "Og hvis dere tror på Kristus, vil dere tro disse ord, for de er Kristi ord" (2 Nephi 33:10). Sammen med Bibelen er Mormons bok et ufravikelig vitne om Kristi lære og hans guddommelighet. Sammen med Bibelen "lærer [den] alle mennesker at de skulle gjøre godt" (2 Nephi 33:10). Og sammen med Bibelen bringer den oss til "én Herre, én tro, én dåp". Derfor er Mormons bok så viktig for oss.

For noen år siden deltok jeg på et av Kirkens møter i Toronto, Canada. En 14 år gammel pike holdt tale. Hun sa at hun hadde snakket med en av sine venninner på skolen om religion. Venninnen sa til henne: "Hvilken religion tilhører du?"

Hun svarte: "Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, eller mormonene."

Venninnen svarte: "Jeg kjenner til den kirken, og jeg vet at den ikke er sann."

"Hvordan vet du det?" var svaret.

"Fordi," sa venninnen, "jeg har undersøkt den."

"Har du lest Mormons bok?"

"Nei," var svaret. "Det har jeg ikke."

Da svarte denne flotte unge kvinnen: "Da har du ikke undersøkt min kirke, for jeg har lest hver eneste side av Mormons bok, og jeg vet at den er sann."

Jeg har også lest hver eneste side av Mormons bok, om og om igjen, og jeg bærer høytidelig vitnesbyrd, i likhet med min tippoldefar, om at den er fra Gud. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Willard Richards, i LeGrand Richards, *Et underlig og forunderlig verk*, rev. utg. (1972), 57.
2. C. S. Lewis, *Mere Christianity* (1952), 40–41.

Av Elaine S. Dalton
Unge kvinners generalpresident

Elsk hennes mor

Hvordan kan en far oppdra en lykkelig, veltilpasset datter i dagens stadig mer farefulle verden? Svaret er gitt av Herrens profeter.

Ingen ord kan beskrive det hellige øyeblikk når en nybakt far holder en nyfødt datter i armene for første gang. I år har tre av våre sønner fått døtre. Da vår robuste, sterke, rugby-spillende sønn Jon holdt sin første nyfødte datter i armene sine, så han på henne med ærbødig kjærlighet, og så kikket han på meg med et uttrykk som syntes å si: "Hvordan oppdrar jeg en pike?"

I dag vil jeg tale til våre sønner og til alle fedre. Hvordan kan en far oppdra en lykkelig, veltilpasset datter i dagens stadig mer farefulle verden? Svaret er gitt av Herrens profeter. Det er et enkelt svar, og det er sant: "Det viktigste en far kan gjøre for sin [datter] er å elske [hennes] mor."¹ Ved måten dere elsker hennes mor på, vil dere lære deres datter om kjærlighet, lojalitet, respekt, medlidenhet og hengivenhet. Hun vil lære av deres eksempel hva hun kan forvente av unge menn og hvilke egenskaper hun bør søke i en fremtidig ektefelle. Dere kan vise deres datter ved måten dere elsker og respekterer deres hustru på, at hun aldri skulle ta til takke med noe mindre. Deres eksempel vil lære deres datter å verdsette kvinnens rolle. Dere viser henne at hun er en datter av vår himmelske Fader, som elsker henne.

Elsk hennes mor så høyt at deres ekteskap er celestialt. Et tempelekteskap for tid og all evighet er verdt deres største anstrengelser og høyeste prioritering. Det var først etter at Nephi hadde bygget templet i villmarken at han sa: "Og ... vi levde på en måte som bragte lykke."² Den måte som bringer lykke, er å finne i templet. Den finnes ved å holde pakter. La ingen innflytelse komme inn i deres liv eller hjem som kan påvirke dere til å sette deres pakter eller deres lojalitet til deres hustru og familie på spill.

I Unge kvinner hjelper vi deres datter å forstå sin identitet som en Guds datter og viktigheten av å holde seg dydig og verdig til å motta

templets og tempelekteskapets velsignelser. Vi lærer deres datter viktigheten av å inngå og holde hellige pakter. Vi lærer henne å bestemme seg nå for å leve slik at hun alltid kan være verdig til å komme inn i templet og ikke la noe utsette, forlede eller diskvalifisere henne fra dette målet. Deres eksempel som hennes far, taler høyere enn våre viktige ord. Unge kvinner bekymrer seg for sine fedre. Mange sier at deres største ønske er å få være sammen som familie for evig. De vil at dere skal være der når de går i templet eller gifter seg i templet. Hold dere nær deres datter, og hjelp henne å forberede seg og holde seg verdig til templet. Når hun blir 12, må dere ta henne med dere til templet ofte for å utføre dåp for deres forfedre og andre. Hun vil verdsette disse minnene for evig.

Dagens populærkultur forsøker å underminere og fornedre deres evige rolle som patriark og far, og bagatellisere deres viktigste ansvarsoppgaver. Disse er gitt dere "etter guddommelig forordning", og som fedre skulle dere "presidere over [deres] familie i kjærlighet og rettferdighet, og [dere] er ansvarlige for å sørge for livets nødvendigheter og beskyttelse for [deres] familie".³

Fedre, dere er voktere av deres hjem, deres hustru og deres barn. I dag "er det ingen enkel sak å beskytte sin familie mot den ondes inngrep i [deres] tanker og deres ånd... Slike innflytelser kan og vil strømme fritt inn i hjemmet. Satan [er veldig lur]. Han behøver ikke sprengte døren."⁴

Dere må være dydens voktere. "En prestedømsbærer er *dydig*. Dydig oppførsel innebærer at [dere] har rene tanker og rene handlinger. ... Dyd er ... en guddommelig egenskap." Den "er beslektet med hellighet".⁵ Unge kvinners verdinormer

er Kristus-lignende egenskaper som innbefatter verdinormen dyd. Vi ber dere nå bli med oss så vi sammen kan hjelpe verden å vende tilbake til dyd. For å få det til, må dere “vandreg i dyd og hellighet”⁶ ved å fjerne fra deres liv alt som er ondt og uforenelig med en som bærer Guds hellige prestedømme. “La alltid dine tanker være prydet med dyd, da skal du ha større frimodighet for Guds åsyn [og] ... Den Hellige Ånd skal stadig være din ledsager.”⁷ Vær forsiktig med hva dere ser på i underholdningsmedier eller på trykk. Deres personlige dyd vil vise deres døtre og deres sønner hva virkelig styrke og moralsk mot er. Ved å være en dydens vokter i deres eget liv, i deres hjem og i deres barns liv, viser dere deres hustru og døtre hva sann kjærlighet er. Deres personlige renhet vil gi dere kraft.

Dere er deres datters vokter i mer enn juridisk forstand. Vær tilstede i deres datters liv. La henne få vite om deres normer, deres forventninger, deres håp og drømmer for hennes fremgang og lykke. Snakk fortrolig med henne, bli kjent med hennes venner, og når den tiden kommer, hennes kjærester. Hjelp henne å forstå at utdannelse er viktig. Hjelp henne

å forstå at prinsippet sømmelighet er en beskyttelse. Hjelp henne å velge musikk og medier som innbyr Ånden og er forenelig med hennes guddommelige identitet. Vær en aktiv del av hennes liv. Og hvis hun i tenårene ikke kommer hjem til rett tid etter et stevnemøte, hent henne. Hun vil protestere og fortelle dere at dere har ødelagt hennes sosiale liv, men inni seg vil hun vite at dere elsker henne og bryr dere nok om henne til å være hennes vokter.

Dere er ikke alminnelige menn. På grunn av deres tapperhet i den førjordiske tilværelse, ble dere kvalifisert til å være ledere og inneha prestedømmets kraft. Der viste dere overmåte stor tro og gode gjerninger, og dere er her nå for å gjøre det samme.⁸ Deres prestedømme skiller dere ut.

I løpet av noen uker vil våre tre sønner ha gitt sine nyfødte døtre et navn og en velsignelse. Jeg håper dette vil bli den første av mange prestedømsvelsignelser de mottar av sine fedre, for i den verden de vokser opp i, vil de trenge disse velsignelsene. Deres datter vil verdsette prestedømmet og beslutte i sitt hjerte at dette er det hun ønsker i sitt hjem og sin familie i fremtiden. Husk alltid

at “prestedommetts rettigheter er uadskillelig forbundet med himmelens krefter”, og ikke kan kontrolleres “uten at det skjer ifølge rettferdighetsens prinsipper”.⁹

Fedre, dere er deres datters helt. Min far var min helt. Jeg pleide å vente på trappen utenfor huset vårt på at han skulle komme hjem hver kveld. Han pleide å løfte meg opp og snurre meg rundt, og så lot han meg sette føttene mine på de store skoene sine, og så danset vi inn i huset. Jeg elsket utfordringen det var å følge i hans fotspor. Det gjør jeg fortsatt.

Visste dere at deres vitnesbyrd har stor innflytelse på deres døtre? Jeg visste at far hadde et vitnesbyrd. Jeg visste at han elsket Herren. Og fordi min far elsket Herren, gjorde jeg det samme. Jeg visste at han brydde seg om enkene, fordi han brukte ferien sin til å male huset til enken som bodde ved siden av oss. Jeg syntes det var den beste ferien familien vår noensinne hadde hatt, fordi han lærte meg å male! Dere vil velsigne deres datters liv i mange år fremover hvis dere vil prøve å finne måter å tilbringe tid sammen med henne og dele deres vitnebyrd med henne.

I Mormons bok ble Abish omvendt etter at hennes far fortalte henne om sitt bemerkelsesverdige syn. I mange år etter dette hadde hun vitnesbyrdet i sitt hjerte og levde rettskaffent i et svært ugudelig samfunn. Så kom tiden da hun ikke lenger kunne holde det inne, og hun løp fra hus til hus for å bære sitt vitnesbyrd og fortelle om miraklene hun hadde sett ved kongens hoff. Kraften i Abish' omvendelse og vitnesbyrd medvirket til å forandre et helt samfunn. De som hørte henne vitne, ble et folk som “ble omvendt til Herren [og] falt aldri fra”, og deres sønner ble de unge krigerne!¹⁰

Som salmen sier: "Reis dere, o Guds menn!"¹¹ Dette er et opprop til dere menn som bærer Guds hellige prestedømme. Måtte det bli sagt om dere slik det ble sagt om kaptein Moroni:

"[Han] var en sterk og mektig mann, ... en mann med fullkommen forstand, ... en mann som var fast i troen på Kristus ...

... Hvis alle mennesker hadde vært, var og alltid ville være som Moroni, se da ville helvetes krefter ha blitt rystet for evig, [og] djevelen aldri ha makt over menneskenes barns hjerter."¹²

Brødre, fedre, unge menn: "Vær lojale mot det kongelige som bor i dere."¹³

Hvordan oppdrar dere en pike? Elsk hennes mor. Led deres familie til templet, vær dydens voktere og foredle deres prestedømme. Fedre, dere har blitt betrodd vår himmelske Faders kongelige døtre. De er dydige og utvalgte. Det er min bønn at dere vil våke over dem, styrke dem, være et eksempel på dydig adferd og lære dem å følge i Frelserens fotspor – for han lever! I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. President David O. McKay siterte ofte denne uttalelsen av Theodore Hesburgh, i "Quotable Quotes", *Reader's Digest*, jan. 1963, 25; se også *Richard Evans' Quote Book* (1971), 11.
2. 2 Nephi 5:27.
3. "Familien – En erklæring til verden", *Liahona*, nov. 2010, 129.
4. A. Theodore Tuttle, "The Role of Fathers", *Ensign*, jan. 1974, 67.
5. Ezra Taft Benson, "Mesterens guddommelige karakteregenskaper", *Lys over Norge*, jan. 1987, 37.
6. Lære og pakter 46:33.
7. Lære og pakter 121:45, 46.
8. Alma 13:3; se også vers 2.
9. Lære og pakter 121:36.
10. Alma 23:6; se også Alma 19:16–17; 53:10–22.
11. "Rise Up, O Men of God", *Hymns*, nr. 323.
12. Alma 48:11, 13, 17.
13. I Harold B. Lee, "Be Loyal to the Royal within You", i *Speeches of the Year: BYU Devotional and Ten-Stake Fireside Addresses 1973* (1974), 100.

Av eldste M. Russell Ballard

i De tolv apostlers quorum

Et navns betydning

La oss utvikle vanen ... med å gjøre det klart at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er det navn som Herren selv har sagt at vi skulle være kjent ved.

Eldste Hales, på vegne av oss alle uttrykker jeg vår dypeste kjærlighet. Vi er så takknemlige for at du er her i dag.

Siden generalkonferansen i april har jeg stadig tenkt på hva et navn kan bety. De siste månedene har flere oldebarn kommet inn i vår familie. Selv om de synes å komme fortere enn jeg kan holde tritt med, er hvert barn et kjærkomment tilskudd til vår familie. Alle har fått et spesielt navn valgt av deres foreldre, et navn de skal kjennes ved resten av sitt liv, som skiller hver av dem ut fra alle andre. Slik er det i alle familier, og slik er det også i verdens religioner.

Vår Herre Jesus Kristus visste hvor viktig det var å gi sin kirke i disse siste dager et tydelig navn. I Lære og pakter kapittel 115 navnga han selv Kirken: "For slik skal min kirke kalles i de siste dager, ja, Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige" (vers 4).

Kong Benjamin lærte sitt folk følgende på Mormons boks tid:

"Derfor vil jeg dere skal påta dere Kristi navn, alle dere som har inngått den pakt med Gud at dere skal være lydige til deres liv er slutt ...

Og jeg vil dere også skal huske at dette er det navn jeg sa jeg skulle gi dere, som aldri skulle slettes uten ved

overtredelse. Ta dere derfor i vare for overtredelser, så navnet ikke blir strøket ut av deres hjerter" (Mosiah 5:8, 11).

Vi påtar oss Kristi navn i dåpens vann. Vi fornyer virkningen av denne dåpen hver uke når vi tar del i nadverden og viser vår villighet til å påta oss hans navn og lover å alltid minnes ham (se L&p 20:77, 79).

Forstår vi hvor velsignet vi er som kan påta oss navnet til Guds elskede og enbårne Sønn? Forstår vi hvor viktig dette er? Frelserens navn er det eneste navn under himmelen som vi kan bli frelst ved (se 2 Nephi 31:21).

Dere husker sikkert at president Boyd K. Packer drøftet betydningen av Kirkens navn på generalkonferansen i april. Han forklarte at "lydige mot åpenbaring kaller vi oss Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, ikke Mormonkirken" ("Veiledet av Den hellige ånd", *Liahona*, mai 2011, 30).

Ettersom Kirkens fullstendige navn er så viktig, understreker jeg på nytt åpenbaringer i Skriftene, Det første presidentskaps instruksjoner i brev fra 1982 og 2001 og andre apostlers ord, som har oppfordret Kirkens medlemmer til å forsvare og forklare for verden at Kirken er kjent ved vår Herre Jesu Kristi navn. Dette er det

navn Herren vil kalle oss ved på den ytterste dag. Det er det navn som vil skille hans Kirke ut fra alle andre.

Jeg har tenkt mye på hvorfor Frelseren ga dette navnet på syv ord til sin gjenopprettede kirke. Det kan virke langt, men hvis vi ser på det som en beskrivende oversikt over hva Kirken er, blir det plutselig fantastisk kortfattet, åpent og direkte. Hvordan kan noen beskrivelse bli mer direkte og tydelig, og likevel uttrykkes med så få ord?

Hvert eneste ord er klargjørende og uunnværlig. Ordet *The* [i det engelske navnet] viser den gjenopprettede kirkes unike stilling blant verdens religioner.

Ordene *Jesu Kristi Kirke* erklærer at den er Hans kirke. I Mormons bok sa Jesus: “Og hvordan kan det være min kirke hvis den ikke kalles ved mitt navn? For hvis en kirke kalles ved Mose navn, da er den Mose kirke, eller hvis den kalles ved et menneskes navn [for eksempel Mormon], da er den et menneskes kirke. Men hvis den kalles ved mitt navn, da er den

min kirke hvis den er bygget på mitt evangelium” (3 Nephi 27:8).

Av Siste Dagers forklarer at det er den samme kirke som den Jesus Kristus opprettet under sitt jordiske virke, men som er gjenopprettet i disse siste dager. Vi vet at et frafall fant sted, og dette gjorde det nødvendig at hans sanne og fullendte kirke skulle gjenopprettes i vår tid.

Hellige betyr at dens medlemmer følger ham og prøver å gjøre hans vilje, holde hans bud og forberede seg til igjen å bo i hans og vår himmelske Faders nærhet en gang i fremtiden. *Hellig* viser ganske enkelt til dem som prøver å gjøre sitt liv hellig ved å inngå pakt om å følge Kristus.

Navnet som Frelseren har gitt sin kirke, forteller oss nøyaktig hvem vi er og hva vi tror på. Vi tror at Jesus er Kristus er verdens Frelser og Forløser. Han sonet for alle som ville omvende seg fra sine synder, og han brøt dødens bånd og tilveiebragte oppstandelsen fra de døde. Vi følger Jesus Kristus. Det kong Benjamin sa til sitt folk, understreker jeg igjen for oss

alle i dag: “Dere skal huske alltid å la [hans navn] stå skrevet i deres hjerter” (Mosiah 5:12).

Vi er bedt om å stå som hans vitner “til alle tider og i alle ting og på alle steder” (Mosiah 18:9). Dette betyr blant annet at vi må være villige til å la andre få vite hvem vi følger og hvem sin kirke vi tilhører, Jesu Kristi Kirke. Vi må helt klart gjøre dette i kjærlighetens og vitnesbyrdets ånd. Vi ønsker å følge Frelseren ved enkelt og tydelig, men ydmykt, å erklære at vi er medlem av hans kirke. Vi følger ham ved å være siste-dagers-hellige – disipler i de siste dager.

Personer og organisasjoner blir ofte gitt klengenavn av andre. Et klengenavn kan være en kortform av et navn, eller det kan komme av en hendelse eller et fysisk eller annet kjennetegn. Selv om klengenavn ikke har samme status eller betydning som virkelige navn, kan de brukes riktig.

Herrens kirke både i oldtiden og i nyere tid har hatt klengenavn. De hellige på nytestamentlig tid ble kalt *kristne* fordi de bekjente sin tro på

Jesu Kristus. Dette navnet, som først ble brukt i nedsettende betydning av deres baktalere, er nå en hedersbetegnelse, og det er en ære for oss å bli kalt en kristen kirke.

Våre medlemmer har blitt kalt *mormoner* fordi vi tror på Mormons bok: Et annet testamente om Jesus Kristus. Andre prøver å bruke ordet *mormon* i videre forstand for å inkludere og henvise til dem som har forlatt Kirken og dannet ulike utbrytergrupper. En slik bruk fører bare til forvirring. Vi er takknemlige for mediernes innsats for å unngå å bruke ordet *mormon* på en måte som kan få mange til å forveksle Kirken med polygamister eller andre fundamentalistiske grupper. La meg presisere at ingen polygamistgruppe, også dem som kaller seg fundamentalistmormoner eller andre avledninger av vårt navn, har noen som helst tilknytning til Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Selv om *mormon* ikke er Kirkens fullstendige og korrekte navn, og selv om det opprinnelig ble gitt oss av våre baktalere i de tidlige årene med

forfølgelse, har det blitt et akseptabelt klengenavn når det brukes om medlemmene, ikke institusjonen. Vi trenger ikke slutte å bruke navnet *mormon* der det passer seg, men vi skulle fortsette å legge vekt på Kirkens fullstendige og korrekte navn. Med andre ord skulle vi unngå og fraråde betegnelsen "mormonkirken".

Når jeg har vært på ulike oppdrag rundt om i verden i årenes løp, har jeg blitt spurt mange ganger om jeg tilhører mormonkirken. Mitt svar har vært: "Jeg er medlem av Jesu Kristi Kirke. Siden vi tror på Mormons bok, som er oppkalt etter en profet og leder i oldtidens Amerika og er et annet testamente om Jesus Kristus, blir vi noen ganger kalt mormoner." I alle tilfeller har dette svaret blitt godt mottatt, og det har faktisk gitt meg muligheter til å forklare gjengivelsen av evangeliets fylde i disse siste dager.

Brødre og søstre, tenk på hvilken innflytelse vi kan ha ganske enkelt ved å bruke Kirkens fullstendige navn slik Herren har erklært at vi skulle. Og hvis dere ikke umiddelbart kan bruke

hele navnet, si i det minste: "Jeg tilhører Jesu Kristi Kirke," og forklar senere "av Siste Dagers Hellige".

Noen spør kanskje: Hva med nettstedet som Mormon.org, så vel som forskjellige mediakampanjer fra Kirken? Som jeg sa, er det noen ganger passende å bruke betegnelsen *mormoner* om Kirkens medlemmer. Av praktiske årsaker prøver personer utenfor vår tro noen ganger å finne oss ved å søke etter denne betegnelsen. Men så snart man åpner Mormon.org, blir Kirkens riktige navn forklart på hjemmesiden, og det står på alle andre sider på nettstedet. Det er upraktisk å forvente at folk skal skrive inn Kirkens fullstendige navn når de prøver å finne oss eller når de logger seg på nettstedet vårt.

Selv om disse praktiske tilpasningene vil fortsette, skulle ikke dette hindre medlemmene i å bruke Kirkens fulle navn så ofte de kan. La oss utvikle vanen i våre familier, på våre kirkeaktiviteter og i våre daglige samtaler, med å gjøre det klart at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er

det navn som Herren selv har sagt at vi skulle være kjente ved.

En meningsmåling viste nylig at altfor mange fortsatt ikke har den rette forståelsen av at *mormon* viser til medlemmer av vår kirke. Et flertall er fremdeles ikke sikre på om mormoner er kristne. Selv når de leser om vårt Hjelpende hender-arbeid over hele verden i kjølvannet av orkaner, jord-skjelv, flom og hungersnød, forbinder de ikke vår humanitærinnsats med oss som en kristen organisasjon. Det ville ganske sikkert ha vært lettere for dem å forstå at vi tror på og følger Frelseren om vi omtalte oss selv som medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. På denne måten vil de som hører navnet *mormon*, begynne å assosiere dette ordet med vårt åpenbarte navn og med personer som følger Jesus Kristus.

Det første presidentskap ba om følgende i sitt brev av 23. februar 2001: "Det å benytte dens åpenbarte navn, Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, [blir] stadig viktigere i vårt ansvar for å rope ut Frelserens navn over hele verden. Derfor vil vi be om at vi, når vi omtaler Kirken, bruker dens fulle navn så ofte som mulig."

På generalkonferansen i oktober 1948 sa president George Albert Smith: "Brødre og søstre, når dere drar herfra, vil dere kanskje omgås medlemmer av verdens ulike tros-samfunn, men husk at det bare finnes én kirke i hele verden som etter guddommelig befaling bærer Jesu Kristi, vår Herres navn" (i Conference Report, okt. 1948, 167).

Brødre og søstre, måtte vi også huske på dette når vi forlater konferansen i dag. La vårt vitnesbyrd om Ham bli hørt og vår kjærlighet til Ham alltid finnes i vårt hjerte. Dette ber jeg ydmykt om i vår Herre Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av president Thomas S. Monson

Stå på hellige steder

Kommunikasjon med vår himmelske Fader – herunder våre bønner til ham og hans inspirasjon til oss – er nødvendig for at vi skal kunne ri av livets stormer og prøvelser.

Mine kjære brødre og søstre, vi har hørt fine budskap i dag, og jeg berømmer alle som har deltatt. Vi er spesielt glad for å ha med oss eldste Robert D. Hales igjen, og at han føler seg bedre. Vi er glad i deg, Bob.

Mens jeg har grunnet på hva jeg skulle si til dere i dag, har jeg følt meg tilskyndet til å dele visse tanker og følelser som jeg anser som relevante og betimelige. Jeg ber om veiledning i min tale.

Jeg har levd på denne jorden i 84 år nå. For å gi dere litt perspektiv, ble jeg født samme år som Charles Lindbergh for første gang fløy alene uten stopp fra New York til Paris i et enmotors, ettseters monoplane. Mye har forandret seg i de 84 årene som har gått. Mennesker har for lengst vært til månen og tilbake. Gårsdagens science fiction har blitt dagens virkelighet. Og denne virkeligheten, takket være vår tids teknologi, forandrer seg så fort at vi så vidt holder tritt – om vi i det hele tatt gjør det. For de av oss som husker skivetelefoner og manuelle skrivemaskiner, er dagens teknologi mer enn fantastisk.

Samfunnets moralske kompass har også utviklet seg i høyt tempo. Adferd som før ble regnet som upassende og

umoralsk, blir nå ikke bare tolerert, men også av stadig flere ansett som akseptabel.

Jeg leste nylig en artikkel i *Wall Street Journal* av Jonathan Sacks, Storbritannias ledende rabbiner. Han skriver blant annet: "I så godt som alle vestlige samfunn fant det på 1960-tallet sted en moralsk revolusjon, en skrinlegging av hele den tradisjonelle etikk for selvbeherskelse. Alt man trenger, sang Beatles, er kjærlighet. Den jødisk-kristne moralkodeks ble kullkastet. I dens sted kom [munnhel-let]: [Gjør] det som fungerer best for deg. De ti bud ble omskrevet som de ti kreative forslag."

Sacks fortsetter sin beklagelse:

"Vi har forbrukt vår moralske kapital med den samme skjodesløse løssluppenhet som vi har forbrukt vår økonomiske kapital ...

I store deler av verden er religion noe som hører fortiden til, og det finnes ingen motsats til kulturen som sier kjøp den, bruk den, gå med den, vis deg frem, du fortjener det. Budskapet er at moral er avleggs, samvittighet er for sveklinger og budet som overstyrer alle andre, er: 'Du skal ikke bli avslørt.'¹

Mine brødre og søstre, dette beskriver – dessverre – mye av verden rundt

oss. River vi oss i håret av fortvilelse og lurer på hvordan vi kan overleve i en slik verden? Nei. Vi har Jesu Kristi evangelium i vårt liv, og vi vet at moral ikke er avleggs, at vår samvittighet er der for å veilede oss, og at vi er ansvarlige for våre handlinger.

Selv om verden har forandret seg, er Guds lover konstante. De har ikke forandret seg, og de vil ikke forandre seg. De ti bud er nettopp det – bud. De er *ikke* forslag. De er akkurat like nødvendige i dag som de var da Gud ga dem til Israels barn. Om vi bare lytter, hører vi gjenlyden av Guds røst som taler til oss her og nå:

“Du skal ikke ha andre guder foruten meg.

Du skal ikke gjøre deg noe utskåret bilde ...

Du skal ikke misbruke Herren din Guds navn ...

Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig! ...

Du skal hedre din far og din mor! ...

Du skal ikke slå i hjel.

Du skal ikke drive hor.

Du skal ikke stjele.

Du skal ikke si falskt vitnesbyrd ...

Du skal ikke begjære.”²

Vår moralkodeks er endelig. Den er ikke åpen for forhandling. Den finnes ikke bare i de ti bud, men også i Bergprekenen, som ble gitt oss av Frelseren da han vandret på jorden. Den finnes i alle hans læresetninger. Den finnes i nyere åpenbaring.

Vår himmelske Fader er den samme i går, i dag og for evig. Profeten Mormon forteller oss at Gud er “uforanderlig fra all evighet til all evighet”.³ I denne verden hvor nesten alt synes å forandre seg, kan vi sette vår lit til hans standhaftighet, et anker vi kan holde fast i og være trygge, så vi ikke blir feid av gårde ut i ukjent farvann.

Det kan noen ganger virke som om andre ute i verden har det mye mer moro enn dere. Noen av dere føler dere kanskje hemmet av alle reglene vi i Kirken overholder. Mine brødre og søstre, jeg lover dere at *ingenting* kan gi dere større glede eller fred i sjelen enn den Ånd som kan komme til oss hvis vi følger Frelseren og holder budene. Denne Ånd kan ikke være tilstede ved den slags aktiviteter som så mye av verden deltar i. Apostelen Paulus erklærte sannheten: “Et sjelig menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til. For det er en dårskap for ham, og han kan ikke kjenne det, det kan bare bedømmes på åndelig vis.”⁴ Betegnelsen *sjelig menneske* kan

brukes om oss alle hvis vi tillater oss å være det.

Vi må være årvåkne i en verden som har beveget seg så langt bort fra det åndelige. Det er nødvendig at vi forkaster alt som ikke følger våre normer, og derved nekter å oppgi det vi ønsker aller mest: evig liv i Guds rike. Stormene vil likevel slå mot døren vår fra tid til annen, for de er en unngåelig del av vår tilværelse i jordelivet. Vi vil imidlertid være langt bedre rustet til å takle dem, til å lære av dem og til å ri dem av hvis evangeliet er det sentrale i vårt liv og kjærligheten til Frelseren er i vårt hjerte. Profeten Jesaja erklærte: “Rettferdighetens verk skal være fred. Og rettferdighetens frukt skal være ro og trygghet til evig tid.”⁵

For å kunne være *i* verden men ikke *av* verden, er det nødvendig at vi kommuniserer med vår himmelske Fader gjennom bønn. Han vil at vi skal gjøre det. Han vil besvare våre bønner. Frelseren formante oss, slik det er nedtegnet i 3 Nephi 18, til å “alltid våke og be så dere ikke kommer i fristelse, for Satan ønsker å ha dere ...

Derfor må dere alltid be til Faderen i mitt navn.

Og hva som helst dere ber Faderen om i mitt navn som er riktig, med tro på at dere skal få det, se, det skal bli gitt dere.”⁶

Jeg fikk mitt vitnesbyrd om bønnens kraft da jeg var 12 år gammel. Jeg hadde arbeidet hardt for å tjene litt penger, og hadde klart å spare fem dollar. Dette var under den store depresjonen, da fem dollar var et betydelig pengebeløp – særlig for en gutt på 12. Jeg ga alle mine mynter, til sammen fem dollar, til min far, og han ga meg igjen en 5-dollarseddel. Jeg vet det var noe spesielt jeg hadde tenkt å kjøpe med de fem dollarene, men etter alle disse årene kan jeg ikke huske hva det var. Jeg husker bare hvor viktige disse pengene var for meg.

På den tiden hadde vi ingen vaskemaskin, så mor pleide hver uke å sende skittentøyet vårt til vaskeriet. Etter noen dager fikk vi en ladning av det vi kalte “våtvask” tilbake, og mor

hengte plaggene til tork på klessnoren bak huset.

Jeg hadde lagt 5-dollarseddelen i bukselommen. Som dere sikkert kan gjette, ble buksene sendt til vaskeriet med pengene fremdeles i lommen. Da jeg skjønnte hva som hadde hendt, ble jeg kvalm av bekymring. Jeg visste at lommer rutinemessig ble sjekket på vaskeriet før klærne ble vasket. Hvis ikke pengene mine ble funnet og tatt vare på i denne prosessen, var det så godt som sikkert at pengene ville falle ut av lommen under vaskingen og bli tatt av en vaskeriarbeider som ikke ville ha noen anelse om hvem pengene skulle leveres til, selv om han gjerne ville ha gjort det. Sjansen for å få tilbake mine fem dollar var ekstremt liten – et faktum min kjære mor bekreftet da jeg fortalte henne at jeg hadde glemt pengene i lommen.

Jeg ønsket pengene, jeg trengte pengene, jeg hadde arbeidet svært hardt for å tjene pengene. Jeg innså at det bare var én ting jeg kunne gjøre. I min fortvilelse henvendte jeg meg til min himmelske Fader og tryglet ham om å beskytte pengene i lommen på et eller annet vis til våtvasken vår kom tilbake.

To svært lange dager senere, da jeg visste at bilen snart ville komme med tøyvasken vår, satt jeg ved vinduet og ventet. Idet bilen stanset ved fortauet, dunket hjertet mitt. Så snart de våte klærne var i hus, grep jeg buksene mine og løp inn på rommet mitt. Jeg stakk en skjelvende hånd i lommen. Da jeg ikke fant noe med en gang, trodde jeg at alt var tapt. Men så rørte fingrene mine ved den våte 5-dollarseddelen. Idet jeg dro den opp av lommen, strømmet lettelsen over meg. Jeg holdt en inderlig bønn og takket min himmelske Fader, for jeg visste at han hadde besvart min bønn.

Siden den gangen for lenge siden, har jeg fått uttallige bønner besvart. Det har ikke gått en dag uten at jeg har kommunisert med min himmelske Fader i bønn. Det er en forbindelse jeg setter høyt – en jeg bokstavelig talt ville vært fortapt uten. Hvis dere ikke har en slik forbindelse med deres himmelske Fader nå, ber jeg dere innstendig om å arbeide mot dette målet. Hvis dere gjør det, vil dere være berettiget til hans inspirasjon og veiledning – nødvendigheter for hver av oss om vi skal overleve åndelig under vårt opphold her på jorden. Den slags inspirasjon og veiledning er gaver han gir gladelig om vi bare søker dem. Tenk hvilke skatter de er!

Jeg blir alltid ydmyk og takknemlig når min himmelske Fader kommuniserer med meg gjennom sin inspirasjon. Jeg har lært å gjenkjenne den, stole på den og følge den. Gang på gang har jeg mottatt den slags inspirasjon. En ganske dramatisk opplevelse fant sted i august 1987, under innvielsen av Frankfurt Tyskland tempel. President Ezra Taft Benson hadde vært sammen med oss den første dagen eller to av innvielsen, men hadde reist hjem, så jeg fikk anledning til å lede de gjenværende innvielsesmøtene.

På lørdag hadde vi et innvielsesmøte for våre hollandske medlemmer som tilhørte Frankfurt tempeldistrikt. Jeg var godt kjent med en av våre fremragende ledere fra Nederland, bror Peter Mourik. Like før møtet fikk jeg en tydelig tilskyndelse om at bror Mourik skulle kalles til å tale til de andre hollandske medlemmene under møtet, og at han skulle være første taler. Jeg hadde ikke sett ham i templet den dagen, så jeg ga en lapp til eldste Carlos E. Asay, vår områdepresident, hvor jeg spurte om Peter Mourik var tilstede på smøtet. Like før jeg reiste

meg for å åpne møtet, fikk jeg en lapp tilbake fra eldste Asay hvor det sto at bror Mourik faktisk *ikke* var tilstede, at han var opptatt et annet sted, og at han hadde tenkt å delta på innvielsesmøtet i templet dagen etter, sammen med stavene for militærpersonell.

Mens jeg sto ved talerstolen for å ønske velkommen og gi en oversikt over programmet, fikk jeg igjen umiskjennelig inspirasjon om at jeg skulle bekjentgjøre Peter Mourik som første taler. Dette stred mot alle mine instinkter, for jeg hadde nettopp fått vite av eldste Asay at bror Mourik bestemt *ikke* var i templet. Jeg stolte imidlertid på inspirasjonen, bekjentgjorde korfremførelsen og bønnen, og sa deretter at vår første taler ville være bror Peter Mourik.

Idet jeg satte meg, så jeg på eldste Asay og så at han var urolig. Han fortalte meg senere at da jeg bekjentgjorde bror Mourik som første taler, kunne han ikke tro sine egne ører. Han sa han visste at jeg hadde fått lappen hans og hadde lest den, og han kunne ikke begripe hvorfor jeg så ville bekjentgjøre bror Mourik som taler, når jeg visste at han ikke var i templet.

Mens alt dette pågikk, var Peter Mourik i et møte ved områdekontorene i Porthstrasse. Under møtet snudde han seg plutselig til eldste Thomas A. Hawkes jr., som var regionalrepresentant den gangen, og spurte: "Hvor fort kan du få meg til templet?"

Eldste Hawkes, som var kjent for å kjøre ganske fort i sin lille sportsbil, svarte: "Jeg kan få deg dit på 10 minutter! Men hvorfor skal du til templet?"

Bror Mourik innrømmet at han ikke visste hvorfor han skulle til templet, men han visste at han måtte komme seg dit. De to kjørte øyeblikkelig i retning templet.

Under den strålende korfremførelsen kikket jeg meg rundt og tenkte at jeg når som helst ville få se Peter Mourik. Det gjorde jeg ikke. Men forunderlig nok følte jeg ingen uro. Jeg følte en behagelig, ubestridelig forvisning om at alt ville gå bra.

Bror Mourik kom inn døren til templet akkurat idet åpningsbønnen var ferdig, fremdeles uten å vite hvorfor han var der. Mens han skyndet seg gjennom gangen, så han meg på skjermen og hørte meg

bekjentgjøre: "Vi vil nå få høre fra bror Peter Mourik."

Til eldste Asays forbløffelse kom Peter Mourik umiddelbart inn i rommet og fant sin plass ved talerstolen.

Etter møtet snakket bror Mourik og jeg om det som hadde foregått før han fikk anledning til å tale. Jeg har grunnet på den inspirasjon som kom den dagen, ikke bare til meg, men også til Peter Mourik. Denne bemerkelsesverdige opplevelsen har gitt meg et ubestridelig vitnesbyrd

Av eldste Russell M. Nelson
i De tolv apostlers quorum

om viktigheten av å være verdig til å motta inspirasjon, stole på den – og følge den – når den kommer. Jeg vet uten tvil at Herren ville at de som var tilstede på dette innvielsesmøtet for Frankfurt tempel, skulle høre det mektige, rørende vitnesbyrdet til hans tjener bror Peter Mourik.

Mine kjære brødre og søstre, kommunikasjon med vår himmelske Fader – herunder våre bønner til ham og hans inspirasjon til oss – er nødvendig for at vi skal kunne ri av livets stormer og prøvelser. Herren oppfordrer oss: “Hold dere nær til meg, og jeg vil holde meg nær til dere. Søk meg flittig, og dere skal finne meg.”⁷ Hvis vi gjør det, vil vi føle hans Ånd i vårt liv, og vi vil få et ønske om og mot til å stå sterkt og fast i rettferdighet – til å “stå på hellige steder og vær[e] urokkelige”.⁸

Mens forandringens vinder virvler rundt oss og samfunnets moralske karakterstyrke fortsetter å brytes ned foran øynene våre, måtte vi huske Herrens fantastiske løfter til dem som stoler på ham: “Frykt ikke, for jeg er med deg! Se deg ikke engstelig om, for jeg er din Gud! Jeg styrker deg og hjelper deg og holder deg oppe med min rettferds høyre hånd.”⁹

Hvilket løfte! Måtte dette bli vår velsignelse. Dette ber jeg oppriktig om i Jesu Kristi, vår Herre og Frelseres hellige navn. Amen. ■

NOTER

- Jonathan Sacks, “Reversing the Decay of London Undone”, *Wall Street Journal*, 20. aug. 2011, online.wsj.com; uthevelse tilføyd. Merk: Lord Sacks er ledende rabbiner for United Hebrew Congregations of the Commonwealth.
- 2 Mosebok 20:3–4, 7–8, 12–17.
- Moroni 8:18.
- 1 Korinterbrev 2:14.
- Jesaja 32:17.
- 3 Nephi 18:18–20.
- Lære og pakter 88:63.
- Lære og pakter 87:8.
- Jesaja 41:10.

Pakter

*Når vi innser at vi er paktens barn,
vet vi hvem vi er og hva Gud forventer av oss.*

En uke etter at jeg nylig hadde fått i oppdrag å opprette den første staven i Moskva, Russland,¹ deltok jeg på en distriktskonferanse i St. Petersburg. Mens jeg talte om min takknemlighet for tidlige misjonærer og lokale ledere som ga styrke til Kirken i Russland, nevnte jeg navnet Vyacheslav Efimov. Han var den første russiske konvertitt som ble misjonspresident. Han og hans hustru klarte seg utmerket i dette oppdraget. Ikke lenge etter at de hadde fullført sin misjon, og til vår store sorg, døde president Efimov brått.² Han var bare 52 år gammel.

Mens jeg talte om dette pionerekteparet, følte jeg meg tilskyndet til å spørre forsamlingen om søster Efimov var tilstede. Langt bak i rommet reiste en kvinne seg. Jeg ba henne komme frem til mikrofonen. Ja, det var søster Galina Efimov. Hun talte med overbevisning og bar et sterkt vitnesbyrd om Herren, hans evangelium og hans gjenopprettede kirke. Hun og hennes mann hadde blitt beseglet i det hellige tempel. Hun sa de ville være sammen for evig. De var fortsatt misjonærledsagere, hun på denne siden av sløret og han på den andre.³ Med gledestårer takket hun Gud for

hellige tempelpakter. Jeg gråt også, fullt klar over at den evige forening dette trofaste ekteparet var et eksempel på, var resultatet av å inngå, holde og respektere hellige pakter.

Et av de viktigste konseptene i åpenbart religion er en hellig pakt. På juridisk fagspråk betyr som regel en pakt en avtale mellom to eller flere parter. Men i religiøs sammenheng er en pakt adskillig mer betydningsfull. Det er et hellig løfte til Gud. Han stiller betingelsene. Hver enkelt må velge å godta disse betingelsene. Hvis man godtar paktens betingelser og adlyder Guds lov, mottar man de velsignelser som er forbundet med paktens. Vi vet at “når vi mottar en velsignelse fra Gud, er det ved lydighet mot den lov den er betinget av”.⁴

Gjennom alle tidsaldre har Gud inngått pakter med sine barn.⁵ Hans pakter forekommer gjennom hele frelsesplanen, og er derfor en del av hans evangeliums fylde.⁶ Gud lovet for eksempel å sende en Frelser for sine barn,⁷ og til gjengjeld ba han om deres lydighet mot loven.⁸

I Bibelen leser vi om menn og kvinner i den gamle verden som ble identifisert som paktens barn. Hvilken pakt? “Den pakt som Gud gjorde med

- Jesus Kristus skulle bli født gjennom Abrahams slektslinje.
- Abraham skulle få mange etterkommere med rett til evig forøkelse og også med rett til å bære prestedømmet.
- Abraham skulle bli far til mange nasjoner.
- Bestemte landområder skulle være bebodd av hans etterkommere.
- Alle jordens nasjoner skulle bli velsignet ved hans ætt.¹⁶
- Og denne paktens skulle gjelde for evig – gjennom “tusen slekter”.¹⁷

Noen av disse løftene har blitt oppfylt, mens andre fortsatt venter. Jeg siterer fra en tidlig profeti i Mormons bok: “Vår far [Lehi har] ikke bare talt om vår ætt, men også om hele Israels hus og har henvist til paktens som skulle oppfylles *i de siste dager*, en pakt Herren inngikk med vår far Abraham.”¹⁸ Er ikke dette fantastisk? Omkring 600 år før Jesus ble født i Betlehem visste profetene at Abrahams pakt til slutt ville bli oppfylt *i de siste dager*.

For å legge til rette for dette løftet viste Herren seg i disse siste dager for å fornye paktens med Abraham. Til profeten Joseph Smith erklærte Mesteren:

“Abraham mottok løfter om sin ætt og om sine lenders frukt – fra hvis lender du er, ... min tjener Joseph ...

Dette løfte er også deres fordi dere er av Abraham.”¹⁹

I og med denne fornyelse har vi, som de i fordums tid, mottatt det hellige prestedømme og det evige evangelium. Vi er berettiget til å motta evangeliets fylde, nyte prestedømmets velsignelser og kvalifisere oss til Guds største velsignelse – nemlig evig liv.²⁰

Noen av oss er Abrahams bokstavelige ætt, mens andre blir tatt opp i hans familie ved adopsjon. Herren gjør ingen forskjell.²¹ Sammen mottar

[deres] fedre, da han sa til Abraham: Og i din ætt skal alle jordens slekter velsignes.”⁹

I Mormons bok leser vi om folk i den nye verden som også ble identifisert som paktens barn.¹⁰ Den oppstandne Herre sa til dem: “Se, dere er barn av profetene og er av Israels hus. Og dere er av den pakt som Faderen inngikk med deres fedre da han sa til Abraham: Og i din ætt skal alle jordens slekter velsignes.”¹¹

Frelseren forklarte viktigheten av deres identitet som paktens barn. Han sa: “Faderen har oppreist meg til dere først og ... sendt meg for å velsigne dere ved å vende hver og en av dere bort fra deres synder, og dette fordi dere er paktens barn.”¹²

Paktens som Gud inngikk med Abraham¹³ og senere bekreftet overfor Isak¹⁴ og Jakob¹⁵, er av overjordisk betydning. Den inneholdt en rekke løfter, herunder:

Stockholm, Sverige

vi disse lovede velsignelser – hvis vi søker Herren og adlyder hans bud.²² Men hvis ikke, mister vi paktens velsignelser.²³ For å hjelpe oss tilveiebringer hans kirke patriarkalske velsignelser for å gi hver mottaker et perspektiv på sin fremtid, så vel som en tilknytning til fortiden, herunder en angivelse av slektslinje tilbake til Abraham, Isak og Jakob.²⁴

Brødre i paktens er berettiget til å kvalifisere seg til prestedømmets ed og pakt.²⁵ Hvis dere er “trofaste og mottar disse to prestedømmer ... og foredler [deres] kall, er [dere] helliggjort av Ånden til fornyelse av [deres] legemer.”²⁶ Dette er ikke alt. Menn som verdig mottar prestedømmet, mottar vår Herre Jesus Kristus, og de som mottar Herren, mottar Gud Faderen.²⁷ Og de som mottar Faderen, mottar alt som han har.²⁸ Ufattelige velsignelser strømmer fra denne ed og pakt til verdige menn, kvinner og barn i hele verden.

Det er vårt ansvar å bidra til å oppfylle Abrahams pakt. Vi er de etterkommere som er forutordinert og beredt til å velsigne alle verdens folk.²⁹ Derfor er misjonærarbeid en av prestedømmets plikter. Etter 4000 år med forventning og forberedelse, er dette den utpekte tid hvor evangeliet skal bringes ut til jordens slekter. Dette er tiden for Israels lovede innsamling. Og vi får delta! Er ikke det spennende? Herren stoler på oss og våre sønner – og han er dypt takknemlig for våre døtre – som verdig virker som misjonærer i denne store tid for Israels innsamling.

Mormons bok er et håndgripelig tegn på at Herren har begynt å samle sine barn av paktens Israel.³⁰ Denne boken, skrevet for *vår* tid, erklærer at en av dens hensikter er at vi kan “vite at paktens som Faderen har inngått med Israels barn, ... allerede begynner å gå i oppfyllelse... For se, Herren vil huske sin pakt som han har inngått med sitt folk av Israels hus.”³¹

Herren har virkelig ikke glemt! Han har velsignet oss og andre over hele verden med Mormons bok. En av dens hensikter er “å overbevise jøde og hedning om at Jesus er Kristus”.³² Den hjelper oss å inngå pakter med Gud. Den oppfordrer oss til å minnes ham og lære hans elskede Sønn å kjenne. Den er et annet testamente om Jesus Kristus.

Paktens barn har rett til å motta hans lære og kjenne frelsesplanen. De *benytter seg* av denne retten ved å inngå pakter av hellig betydning. Brigham Young har sagt: “Alle siste-dagers-hellige inngår i den nye og evige pakt når de kommer inn i denne kirke... De inngår i den nye og evige pakt for å oppholde Guds rike.”³³ De *holder* paktens ved å adlyde hans bud.

I dåpen inngår vi en pakt om å tjene Herren og holde hans bud.³⁴ Når vi tar del i nadverden, fornyer vi denne paktens og erklærer vår villighet til å påta oss Jesu Kristi navn. Dermed blir vi adoptert som hans sønner og døtre og blir kjent som brødre og søstre. Han er far til vårt nye liv.³⁵ Til slutt, i det hellige tempel, kan vi bli medarvinger til velsignelsene av en evig familie, slik det en gang ble lovet Abraham, Isak og Jakob og deres etterkommere.³⁶ Derfor er celestialt ekteskap opphøvelsens pakt.

Når vi innser at vi er paktens barn, vet vi hvem vi er og hva Gud forventer av oss.³⁷ Hans lov er skrevet i vårt hjerte.³⁸ Han er vår Gud, og vi er hans folk.³⁹ Paktens trofaste barn forblir standhaftige selv om de møter motgang. Når denne læren er plantet dypt i vårt hjerte, blir til og med dødens brodd lindret og vår åndelige utholdenhet styrket.

Den største kompliment vi kan få her i dette liv, er å være kjent som en som holder paktens. En som holder

pakter, vil få sin belønning både her og siden. Skriftene erklærer at “dere [skulle] tenke på hvor velsignet og lykkelige de er som holder Guds befalinger. For se, de blir velsignet i alle ting, ... og hvis de holder trofast ut til enden, blir de mottatt i himmelen for å bo med Gud i en lykkelig tilstand som aldri tar slutt.”⁴⁰

Gud lever. Jesus er Kristus. Hans kirke er gjenopprettet for å velsigne alle mennesker. President Thomas S. Monson er hans profet i dag. Og vi, som paktens *trofaste* barn, vil bli velsignet nå og for evig. Dette vitner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moskva Russland stav ble opprettet søndag 5. juni 2011.
2. Vyacheslav Efimov var president for Russland Jekaterinburg misjon fra 1995 til 1998. Han døde 25. februar 2000.
3. Se Lære og pakter 138:57.
4. Lære og pakter 130:21.
5. Etter den store flommen sa han for eksempel at “buen kommer til syne i skyen, da vil jeg komme i hu min pakt mellom meg og dere, ... og vannet skal aldri mer bli en flom som ødelegger alt kjød” (1 Mosebok 9:14–15, fotnote 15b; fra Joseph Smiths oversettelse, 1 Mosebok 9:20).
6. Se Lære og pakter 66:2; 133:57.
7. Se Johannes 3:16.
8. Se Abraham 3:25.
9. Apostlenes gjerninger 3:25.
10. Se 3 Nephi 20:26.
11. 3 Nephi 20:25.
12. 3 Nephi 20:26.
13. Se 1 Mosebok 17:1–10, 19; 3 Mosebok 26:42; Apostlenes gjerninger 3:25; Bible Dictionary, “Abraham, Covenant of”.
14. Se 1 Mosebok 26:1–5, 24.
15. Se 1 Mosebok 28:1–4, 10–14; 35:9–13; 48:3–4.
16. Se henvisningene ovenfor i note 13–15.
17. 5 Mosebok 7:9; 1 Krønikebok 16:15; Salmene 105:8.
18. 1 Nephi 15:18; uthevelse tilføyd.
19. Lære og pakter 132:30–31. Herren fortalte også profeten Joseph Smith: “Som jeg sa til Abraham angående jordens slekter, slik sier jeg også til min tjener Joseph: I deg og din ætt skal jordens slekter velsignes” (Lære og pakter 124:58).
20. Se Lære og pakter 14:7.
21. Se Apostlenes gjerninger 10:34–35.
22. Se 2 Mosebok 19:5.
23. Skriftene erklærer at “jeg, Herren, er forpliktet når dere gjør som jeg sier, men når dere ikke gjør som jeg sier, har dere intet løfte” (Lære og pakter 82:10).
24. 21. september 1823 ble dette paktskonseptet første gang åpenbart til profeten Joseph Smith. Engelen Moroni erklærte at profeten Elijah ville komme som et himmelsk sendebud for å plante i barnas hjertener kunnskap om de løfter som en gang ble gitt fedrene i Israels hus (se Lære og pakter 2:1–3).
25. Se Lære og pakter 84:33–34, 39–40.
26. Lære og pakter 84:33.
27. Se Lære og pakter 84:35, 37.
28. Se Lære og pakter 84:38.
29. Se Alma 13:1–9.
30. Se 3 Nephi 29.
31. 3 Nephi 29:1, 3.
32. Tittelsiden i Mormons bok: Et annet testamente om Jesus Kristus.
33. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Brigham Young* (1997), 62.
34. Se Lære og pakter 20:37.
35. “Vi taler om Kristus, vi gleder oss i Kristus, vi forkynder om Kristus, vi profeterer om Kristus, ... så våre barn kan vite hvilken kilde de kan se hen til for å få forlatelse for sine synder” (2 Nephi 25:26).
36. Se Galaterne 3:29; Lære og pakter 86:8–11.
37. Dette konseptet vedrører oss: “Mange generasjoner etter at Messias har åpenbart seg i et legeme for menneskenes barn, da skal fyllden av Messias’ evangelium komme til hedningefolkene, og fra hedningefolkene til levningen av vår ætt. Og på den dag skal levningen av vår ætt vite at de er av Israels hus og at de er Herrens pakts folk. Da skal de også vite og komme til kunnskap om sine forfedre, og også få kunnskap om sin Forløseres evangelium som ble forkynt til deres fedre av ham. Derfor skal de komme til kunnskap om sin Forløser og om sannheten i hans lære, så de kan vite hvordan de kan komme til ham og bli frelst” (1 Nephi 15:13–14).
38. Se Jesaja 55:3; Jeremia 31:33; Romerne 2:15; 2 Korinterbrev 3:2–3; Hebreerne 10:16.
39. Se Salmene 95:7; 100:3; Jeremia 24:7; 31:33; 32:38; Esekiel 11:20; 37:23, 27; Sakarja 8:8; 2 Korinterbrev 6:16; Hebreerne 8:10.
40. Mosiah 2:41.

Av **eldste Dallin H. Oaks**
i De tolv apostlers quorum

Læresetninger om Jesus

*Jesus Kristus er Guds enbårne og elskede Sønn...
Han er vår Frelser fra synd og død. Dette er den viktigste
kunnskap i verden.*

“**H**va mener dere om Messias?” (Matteus 22:42). Med disse ordene målbandt Jesus fari-seerne på sin tid. Med de samme ord vil jeg spørre siste-dagers-hellige og andre kristne hva dere egentlig tror om Jesus Kristus og hva dere gjør på grunn av deres tro.

De fleste av mine sitater er hentet fra Bibelen fordi den er kjent for flertallet av de kristne. Mine tolkninger vil naturligvis trekke veksler på det nyere hellig skrift, især Mormons bok, lærer oss om betydningen av bibelskriftsteder som er så uklare at forskjellige kristne er uenige om hva de betyr. Jeg taler til troende, men også til andre. Som eldste Tad R. Callister underviste oss tidligere i dag, er det enkelte som kaller seg kristne, som priser Jesus som en stor lærer, men unnlater å si noe om hans guddommelighet. For å tale til dem har jeg brukt Jesu egne ord. Vi skulle alle tenke over hva han selv sa om hvem han er og hva han ble sendt til jorden for å gjøre.

Den enbårne Sønn

Jesus sa at han var den enbårne Sønn. Han sa:

“For så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at

hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.

For Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham” (Johannes 3:16–17).

Gud Faderen bekreftet dette. I kulminasjonen av den hellige opplevelsen på Forklarelsens berg, erklærte han fra himmelen: “Dette er min Sønn, den elskede! I ham har jeg velbehag: Hør ham” (Matteus 17:5).

Jesus sa også at hans utseende var det samme som Faderens. Til sine apostler sa han:

“Hadde dere kjent meg, så hadde dere også kjent min Far. Og fra nå av kjenner dere ham og har sett ham.

Filip sier til ham: Herre, vis oss Faderen, og det er nok for oss!

Jesus sier til ham: Så lang en tid har jeg vært hos dere, og du kjenner meg ikke, Filip? Den som har sett meg, har sett Faderen” (Johannes 14:7–9).

Senere beskrev apostelen Paulus Sønnen som “avbildet av [Gud Faderens] vesen” (Hebreerne 1:3; se også 2 Korinterbrev 4:4).

Skaper

Apostelen Johannes skrev at Jesus, som han kalte “Ordet”, “var i begynnelsen hos Gud. Alt er blitt til ved

ham, og uten ham er ikke noe blitt til av alt som er blitt til” (Johannes 1:2–3). Følgelig, i henhold til Faderens plan var Jesus Kristus alle tings Skaper.

Israels Gud

Under sitt virke blant sitt folk i Palestina sa Jesus at han var Jehova, Israels Gud (se Johannes 8:58). Senere, som den oppstandne Herre, betjente han sitt folk på det amerikanske kontinent. Der erklærte han:

“Se, jeg er Jesus Kristus som profetene vitnet om skulle komme til verden ...

... Jeg er Israels Gud og hele jordens Gud” (3 Nephi 11:10, 14).

Hva han har gjort for oss

På en stavskonferanse for mange år siden møtte jeg en kvinne som sa hun hadde blitt bedt om å komme tilbake til kirken etter mange års fravær, men kunne ikke tenke seg en grunn til å gjøre det. For å oppmuntre henne sa jeg: “Når du tenker på alt Frelseren har gjort for oss, har du ikke da mange grunner til å komme tilbake til kirken for å tilbe og tjene ham?” Svaret hennes forbløffet meg: “Hva har han gjort for meg?” For de som ikke forstår hva vår Frelser har gjort for oss, skal jeg besvare dette spørsmålet med hans egne ord og mitt eget vitnesbyrd.

Verdens liv

Bibelen inneholder Jesu ord: “Jeg er kommet for at de skal ha liv og ha overflod” (Johannes 10:10). Senere, i den nye verden, erklærte han: “Jeg er verdens lys og liv” (3 Nephi 11:11). Han er verdens liv fordi han er vår Skaper og fordi vi, på grunn av hans oppstandelse, alle er sikret å få leve igjen. Og det liv han gir oss, er ikke bare jordisk liv. Han sa: “Jeg gir dem evig liv, de skal aldri i evighet gå

fortapt, og ingen skal rive dem ut av min hånd” (Johannes 10:28; se også Johannes 17:2).

Verdens lys

Jesus sa også: “Jeg er verdens lys! Den som følger meg, skal ikke vandre i mørket” (Johannes 8:12). Han erklærte også: “Jeg er veien og sannheten og livet” (Johannes 14:6). Han er veien og han er lyset fordi hans læresetninger lyser opp vår vei i jordelivet og viser oss veien tilbake til Faderen.

Gjør Faderens vilje

Jesus hedret og fulgte alltid Faderen. Også som ungdom erklærte han til sine jordiske foreldre: “Visste dere ikke at jeg må være i min Fars hus?” (Lukas 2:49). “For jeg er kommet ned fra himmelen,” sa han senere, “ikke for å gjøre min vilje, men for å gjøre hans vilje som har sendt meg” (Johannes 6:38; se også Johannes 5:19). Og Frelseren sa: “Ingen kommer til Faderen uten ved meg” (Johannes 14:6; se også Matteus 11:27).

Vi kommer tilbake til Faderen ved å gjøre hans vilje. Jesus sa: “Ikke enhver som sier til meg: Herre, Herre! skal komme inn i himlenes rike, men den som gjør min himmelske Faders vilje” (Matteus 7:21).

Han forklarte:

“Mange skal si til meg på den dagen: Herre, Herre! har vi ikke profetert i ditt navn, drevet ut onde ånder i ditt navn, og gjort mange kraftige gjerninger i ditt navn?”

Men da skal jeg åpent si til dem: Jeg har aldri kjent dere. Vik bort fra meg, dere som gjorde urett” (Matteus 7:22–23).

Hvem vil så komme inn i himlenes rike? Ikke de som bare gjør gode gjerninger i Herrens navn, sa Jesus, men kun “den som gjør min himmelske Faders vilje”.

Det store forbilde

Jesus viste oss hvordan vi skulle gjøre det. Gang på gang oppfordret han oss til å følge ham: “Mine får hører min røst, jeg kjenner dem, og de følger meg” (Johannes 10:27).

Prestedømmets kraft

Han ga prestedømmekraft til sine apostler (se Matteus 10:1) og andre. Til Peter, seniorapostelen, sa han: “Jeg vil gi deg nøklene til himlenes rike, og det du binder på jorden, skal være bundet i himmelen, og det du løser på jorden, skal være løst i himmelen” (Matteus 16:19; se også Matteus 18:18).

Lukas skriver at Herren utpekte “sytti andre og sendte dem ut foran seg, to og to, til hver by og hvert sted hvor han selv skulle komme” (Lukas 10:1). Senere fortalte disse sytti med glede Jesus: “Til og med de onde ånder adlyder oss i ditt navn” (Lukas 10:17). Jeg er et vitne om denne prestedømmekraft.

Den hellige ånds veiledning

På slutten av sitt jordiske virke sa Jesus til sine apostler: “Talsmannen, Den Hellige Ånd, som Faderen skal sende i mitt navn, han skal lære dere alle ting, og minne dere om alt det som jeg har sagt dere” (Johannes 14:26), og han skal “veilede dere til hele sannheten” (Johannes 16:13).

Veiledning ved hans befalinger

Han veileder oss også ved sine befalinger. Han befalte nephittene at de ikke lenger skulle strides om hans lære, fordi, sa han:

“Den som har stridighetens ånd, er ikke av meg, men av djevelen som er stridighetens far, og han oppegger menneskenes hjerter til å stride i vrede mot hverandre.

Se, det er ikke min lære å oppegge menneskenes hjerter til vrede mot hverandre, men det er min lære at slike ting skal avskaffes” (3 Nephi 11:29–30).

Fokus på evig liv

Han utfordrer oss også til å fokusere på ham, ikke på det som hører verden til. I sin store preken om livets brød forklarte Jesus forskjellen mellom jordisk og evig næring. “Arbeid

ikke for den mat som forgår,” sa han, “men for den mat som varer ved til evig liv, den som Menneskesønnen skal gi dere” (Johannes 6:27). Frelseren sa at han var livets brød, kilden til evig næring. Idet han omtalte den jordiske næring verden tilbød, herunder den manna Jehova hadde sendt for å livnære Israels barn i ødemarken, sa han at de som satte sin lit til dette brødet, nå var døde (se Johannes 6:49). Til sammenligning var den næring han tilbød, “det levende brød som er kommet ned fra himmelen,” og Jesus sa: “Om noen eter av dette brød, skal han leve i evighet” (Johannes 6:51).

Noen av hans disipler sa dette var “hårde ord”, og etter dette var det mange av hans tilhengere som “trakk ... seg tilbake og gikk ikke lenger omkring med ham” (Johannes 6:60, 66). De aksepterte tydeligvis ikke hans tidligere læresetning om at de “først [skulle søke] Guds rike” (Matteus 6:33). Også i dag er det noen som hevder å være kristne, som er mer opptatt av det som hører verden til – det som opprettholder livet på jorden, men ikke gir noen næring til evig liv. For noen er hans “hårde ord” fremdeles grunn til ikke å følge Kristus.

Forsoningen

Kulminasjonen av vår Frelseres jordiske virke var hans oppstandelse og hans forsoning for verdens synder. Døperen Johannes profeterte dette da han sa: “Se, Guds Lam som tar bort verdens synd” (Johannes 1:29). Senere sa Jesus at “Menneskesønnen ... er kommet for å ... tjene og gi sitt liv til en løsepenge i manges sted” (Matteus 20:28). Under det siste måltid forklarte Jesus ifølge beretningen i Matteus at vinen han hadde velsignet, var “mitt blod, den nye pakts blod, som utgytes for mange til syndenes forlatelse” (Matteus 26:28).

Da han viste seg for nephittene, inviterte den oppstandne Herre dem til å komme frem og kjenne såret i hans side og naglegapene i hans hender og føtter. Han gjorde dette, forklarte han, “så dere kan vite at jeg er Israels Gud og hele jordens Gud og er blitt drept for verdens synder” (3 Nephi 11:14). Opptegnelsen forteller videre at forsamlingen “falt ned ved Jesu føtter og tilba ham” (vers 17). På grunn av dette vil til slutt hele verden tilbe ham.

Jesus forklarte andre verdifulle sannheter om sin forsoning. Mormons

bok, som utdyper Frelserens læresetninger og gir den beste forklaring på hans misjon, sier følgende:

“Min Fader sendte meg så jeg kunne bli løftet opp på korset, ... så jeg kunne trekke alle mennesker til meg, ...

... så de kan bli dømt ifølge sine gjerninger.

Og ... hver den som omvender seg og blir døpt i mitt navn, skal mettes. Og hvis han holder ut til enden, vil jeg holde ham uskyldig for min Fader på den dag da jeg skal stå og dømme verden ...

Og intet urent kan komme inn i [Faderens] rike. Derfor inngår intet til hans hvile unntatt de som har tvettet sine klær i mitt blod på grunn av sin tro og har omvendt seg fra alle sine synder og har vært trofaste til enden” (3 Nephi 27:14–16, 19)

Dermed forstår vi at Jesu Kristi forsoning gir oss muligheten til å overvinne den åndelige død som kommer av synd og, ved å inngå og holde hellige pakter, motta det evige livs velsignelser.

Utfordring og vitnesbyrd

Jesus ga utfordringen: “Hva mener dere om Messias?” (Matteus 22:42). Apostelen Paulus utfordret korinterne: “Ransak dere selv om dere er i troen” (2 Korinterbrev 13:5). Vi skulle alle besvare disse utfordringene for oss selv. Hvor ligger vår fremste lojalitet? Er vi som de kristne i eldste Neal A. Maxwells minneverdige beskrivelse, de som har flyttet sin bolig til Sion, men fortsatt prøver å ha et sommerhus i Babylon?¹

Det finnes ingen mellomting. Vi følger Jesus Kristus. Vi er borgere i hans kirke og hans evangelium, og vi skulle ikke bruke et visum for å besøke Babylon eller opptre som en av dens borgere. Vi skulle prise hans navn,

holde hans bud og ikke søke “de ting som hører verden til, men [først søke] å bygge opp Guds rike, og å opprette hans rettferdighet” (Matteus 6:33, fotnote a; fra Joseph Smiths oversettelse, Matteus 6:38).

Jesu Kristus *er* Guds enbårne og elskede Sønn. Han *er* vår Skaper. Han *er* verdens lys. Han *er* vår Frelser fra synd og død. Dette er den viktigste kunnskap i verden, og dere kan vite dette for dere selv, slik jeg vet det. Den hellige ånd, som vitner om Faderen og Sønnen og leder oss til sannhet, har åpenbart disse sannhetene

for meg, og han vil åpenbare dem for dere. Veien er ønske og lydighet. Med hensyn til å ønske, sa Jesus: “Be, så skal dere få. Let, så skal dere finne. Bank på, så skal det bli lukket opp for dere” (Matteus 7:7). Om lydighet sa han: “Om noen vil gjøre hans vilje, da skal han kjenne om læren er av Gud, eller om jeg taler av meg selv” (Johannes 7:17). Jeg vitner om at disse ting er sanne, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTE

1. Se Neal A. Maxwell, *A Wonderful Flood of Light* (1990), 47.

Av **Matthew O. Richardson**

Annenrådgiver i Søndagsskolens generalpresidentskap

Undervisning etter Åndens påvirkning

Selv om vi alle er lærere, må vi være fullt klar over at det egentlig er Den hellige ånd som underviser og vitner om all sannhet.

For mange år siden var jeg sammen med min ledsager på opplærings-senteret for misjonærer da jeg hørte en barnestemme si: “Bestemor, er de *virkelige* misjonærer?” Da jeg snudde meg, så jeg en liten pike som holdt sin bestemors hånd og pekte på meg og min ledsager. Jeg smilte, rakte ut hånden, så henne rett i øynene og sa: “Hei, jeg er eldste Richardson, og vi er *virkelige* misjonærer.” Ansiktet hennes strålte da hun så på meg, henrykt over å være sammen med ekte misjonærer.

Etter denne opplevelsen fikk jeg fornyet entusiasme. Jeg ønsket å være den slags misjonær som Frelseren, min familie og denne lille piken forventet at jeg skulle være. De neste to årene arbeidet jeg hardt for å se ut, tenke, handle og ikke minst undervise som en *ekte* misjonær.

Da jeg kom hjem, ble det stadig tydeligere for meg at selv om jeg hadde forlatt min misjon, hadde ikke min misjon forlatt meg. Selv etter alle disse årene føler jeg faktisk fremdeles at min misjon var de to beste årene for mitt liv. En uventet ettervirkning av min misjon var den lille pikens røst.

Men nå hørte jeg i tankene: “Bestemor, er det en *virkelig* prestedømsbærer?” “Bestemor, er det en *ekte* mann eller en *ekte* far?” eller “Bestemor, er det et *ekte* medlem av Kirken?”

Jeg har lært at en nøkkel til å bli *ekte* i enhver dimensjon av livet, er vår evne til å undervise på en måte som ikke hemmer læring. Et *ekte liv* krever nemlig *ekte* lærdom, og det er avhengig av *ekte undervisning*. “Ansvaret for å undervise [effektivt] begrenser seg ikke til dem som har formelle kall som lærere.”¹ Ethvert familiemedlem, enhver leder i Kirken og ethvert medlem av Kirken (også ungdommene og barna) har et ansvar for å undervise.

Selv om vi alle er lærere, må vi være fullt klar over at det *egentlig* er Den hellige ånd som underviser og vitner om all sannhet. De som ikke fullt ut forstår dette, prøver enten å ta over for Den hellige ånd og gjøre alt selv, idet de høflig inviterer Ånden til å være hos seg, men bare i en birolle, eller de tror de overlater all sin undervisning til Ånden, når de i virkeligheten bare improviserer. Alle foreldre, ledere og lærere har ansvar for å undervise “ved Ånden”.² De

skulle ikke undervise “foran Ånden” eller “bak Ånden”, men “ved Ånden”, slik at Ånden kan forklare sannheten uhemmet.

Moroni hjelper oss å forstå hvordan vi kan undervise ved Ånden uten å erstatte, utvanne eller avvise Den hellige ånd som den *egentlige* lærer. Moroni sa at de hellige ledet sine møter “etter Åndens påvirkning”.³ Dette krever noe mer enn at vi bare har Ånden med oss. Å følge Den hellige ånds påvirkning innebærer kanskje at vi må forandre vår måte å undervise på for å tilpasse oss Den hellige ånds måte å undervise på. Når vi innretter vår måte etter Den hellige ånds måte, kan Den hellige ånd undervise og vitne uten begrensning. Denne viktige tilpasningen kan illustreres med følgende eksempel.

For mange år siden gikk mine barn og jeg opp til toppen av South Sister, et 3157 meter høyt fjell i Oregon. Etter flere timer kom vi til en lang 45-graders helling bestående av små vulkansteiner. Med toppen i sikte sto vi på videre, bare for å oppdage at vi for hvert eneste steg sank ned i steinene og skled et stykke bakover. Min 12 år gamle sønn kjempet seg frem mens jeg fulgte min 8 år gamle datter. Utmattelse og motløshet begynte å få overhånd, og hun var fortvilet over at hun kanskje ikke ville nå toppen sammen med sin bror. Min første innskytelse var å bære henne. Ånden var villig, men dessverre var kroppen svak. Vi satte oss på steinene, vurderte situasjonen og la en ny plan. Jeg ba henne holde fast i baklommene mine og – viktigst av alt – så snart jeg løftet foten for å ta et steg, skulle hun raskt sette sin fot i dens sted. Hun speilet min minste bevegelse og stolte på løftet som kom av å holde seg fast i lommene mine. Etter noe som virket som en evighet, nådde vi toppen av

fort at *virkelig* undervisning innbefatter mye mer enn bare å snakke og fortelle. Derfor stopper de bevisst opp for å lytte, iaktta omhyggelig og så vurdere hva de skal gjøre videre.⁶ Når de gjør dette, kan Den hellige ånd fortelle både elever og lærere hva de skulle gjøre og si.⁷

For det annet underviser Den hellige ånd ved å oppfordre, tilskynde, oppmuntre og inspirere oss til å handle. Kristus lovet oss at vi vil få vite om læren er sann hvis vi etterlever og handler i samsvar med den.⁸ Ånden leder, veileder og viser oss hva vi skal gjøre.⁹ Han vil imidlertid ikke gjøre noe for oss som vi bare kan gjøre for oss selv. Den hellige ånd kan nemlig ikke lære *for* oss, føle *for* oss eller handle *for* oss, for dette ville være i strid med læren om handlefrihet. Han kan legge til rette muligheter og innby oss til å lære, føle og handle.

De som underviser slik etter Åndens påvirkning, hjelper andre ved å innby, oppmuntre og gi dem muligheter til å bruke sin handlefrihet. Foreldre, ledere og lærere forstår at de ikke kan føle *for*, lære *for* eller omvende seg *for* sin familie, sin forsamling eller sine klassemedlemmer. I stedet for å spørre: "Hva kan jeg gjøre for mine barn, klassemedlemmer eller andre?" spør de: "Hvordan kan jeg oppmuntre og hjelpe menneskene rundt meg til å lære selv?" Foreldre som speiler Den hellige ånds påvirkning, skaper hjem hvor familier lærer å verdsette istedenfor bare å lære om verdier. På lignende vis, istedenfor bare å snakke om læresetninger, hjelper lærere elever å forstå og etterleve evangeliets læresetninger. Den hellige ånd kan virke uhindret når enkeltpersoner utøver *sin* handlefrihet på passende vis.

Slik tilstandene er i verden i dag, har vi et desperat behov for *virkelig*

fjellet. Hennes uttrykk av triumf og tilfredsstillelse var ubetalelig. Og ja, hun og hennes bror var etter mitt syn *ekte* fjellvandrere.

Min datters suksess skyldtes hennes flittige anstrengelse og at hun *etterlignet min måte* å gå på. Når hun synkroniserte sine bevegelser med mine, fant vi rytmen sammen, noe som lot meg utnytte min fulle energi. Slik er det også når vi underviser "etter Åndens påvirkning". Når vi innretter vår undervisning etter Den hellige ånds måte å undervise på, styrker Ånden oss, og samtidig er den ikke hemmet. Med dette i sinne skulle dere overveie to grunnleggende typer av "Åndens påvirkning" som vi bør prøve å følge.

For det første: Den hellige ånd underviser hver enkelt på svært

personlig vis. Dette gjør det mulig for oss å bli godt kjent med sannheten. På grunn av våre ulike behov, omstendigheter og utvikling, lærer Den hellige ånd oss hva vi må vite og gjøre for å bli det vi må bli. Legg merke til at selv om Den hellige ånd lærer oss "sannheten i alle ting"⁴, lærer den oss ikke all sannhet på en gang. Ånden lærer oss sannhet "linje på linje og bud på bud, litt nå og litt da".⁵

De som underviser etter Åndens påvirkning, forstår at de underviser mennesker, ikke leksjoner. Derfor overvinnes de trangen til å dekke alt i en håndbok eller forklare alt de har lært om emnet, og isteden fokuserer de på det deres familie eller klassemedlemmer trenger å vite og gjøre. Foreldre, ledere og lærere som følger Åndens måte å undervise på, lærer

lærdom og undervisning i våre hjem, møter og religionsklasser. Jeg vet at deres anstrengelser for å bli bedre til tider kan virke overveldende. La for all del ikke deres mangel på fremgang gjøre dere motløse. Jeg tenker tilbake på min erfaring med fjellvandring sammen med mine barn. Vi avtalte at hver gang vi stoppet for å få igjen pusten, skulle vi, istedenfor bare å fokusere på hvor langt det var igjen, øyeblikkelig snu oss og se nedover fjellsiden. Vi nøt utsikten og sa til hverandre: "Se hvor langt vi har kommet." Så pustet vi dypt inn, snudde oss rundt så vi så oppover bakken igjen og klatret videre ett steg om gangen. Brødre og søstre, dere *kan* oppdra barn, lede og undervise etter Åndens påvirkning. Jeg vet dere kan klare dette. Jeg vitner om at dere kan klare det, og at det vil forandre liv.

Jeg har blitt velsignet av *virkelige lærere* som har undervist med Ånden og ikke minst ved Ånden. Jeg oppfordrer dere til å innrette deres undervisning etter Den hellige ånds måte å undervise på i alt dere gjør. Jeg vitner om at Jesus Kristus er vår Frelser og at hans evangelium er gjengitt. På grunn av dette må vi være *virkelige* foreldre, *virkelige* ledere, *virkelige* lærere og *virkelige* elever. Jeg vitner om at Gud vil hjelpe dere i deres anstrengelser, i vår Frelser Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. *Undervisning, intet større kall – Ressursveiledning for undervisning i evangeliet* (2000), 3.
2. Lære og pakter 50:14.
3. Moroni 6:9.
4. Moroni 10:5; se også Lære og pakter 50:14; *Tro mot pakten: En oppslagsbok i evangeliet* (2004), 12-14.
5. 2 Nephi 28:30.
6. Se David A. Bednar, "Søk lærdom ved tro", *Liahona*, sep. 2007, 16-24.
7. Se Lukas 12:12.
8. Se Johannes 7:17.
9. Se 2 Nephi 32:1-5.

Av eldste Kazuhiko Yamashita

i De sytti

Misjonærer er en av Kirkens skatter

Jeg er takknemlig for at misjonærer blir kalt av Herren, at de tar imot kallet og at de virker over hele verden.

En kveld for mange år siden kom en nykalt misjonær ved navn eldste Swan og hans japanske seniorledsager hjem til oss. Jeg var heldigvis hjemme, så jeg inviterte dem inn. Da jeg møtte dem i døren, vekket eldste Swans frakk min oppmerksomhet. Uten å tenke sa jeg til ham: "Skal si du har en flott frakk!" Det var imidlertid ingen ny frakk, og den var ganske falmet. Jeg antok at frakken var en som en tidligere misjonær hadde latt ligge igjen i misjonærleiligheten.

Eldste Swan svarte umiddelbart, og det var noe helt annet enn jeg hadde trodd. På stotrende japansk svarte han: "Ja, det er en god frakk. Min far hadde denne frakken da han var misjonær i Japan for over 20 år siden."

Hans far hadde virket i Japan Okayama misjon. Og da hans sønn skulle reise på misjon til Japan, hadde han gitt ham frakken sin. Dette bildet viser frakken som to generasjoner eldste Swan brukte i Japan.

Jeg ble rørt av det eldste Swan sa. Og jeg skjønnte nå hvorfor eldste Swan brukte sin fars frakk når han proselyttert. Eldste Swan hadde reist på misjon og han hadde arvet sin fars kjærlighet til Japan og dets folk.

Jeg er sikker på at noen av dere har opplevd noe lignende. Mange misjonærer i Japan har fortalt meg at deres fedre, deres mødre, deres bestefedre eller deres onkler også har vært på misjon i Japan.

Jeg vil uttrykke min oppriktige kjærlighet, respekt og takknemlighet for alle hjemvendte misjonærer som har virket over hele verden. Jeg er sikker på at de dere har hjulpet inn i Kirken, ikke har glemt dere. "Hvor fagre er på fjellene hans føtter som kommer med gledesbud ...!"¹

Jeg er en av disse konvertittene. Jeg ble medlem da jeg var 17, mens jeg gikk på videregående. Misjonæren som døpte meg, var eldste Rupp fra Idaho. Han ble nylig avløst som stavsprezident i Idaho. Jeg har ikke sett ham siden jeg var nydøpt, men vi har utvekslet e-post og snakket på telefon. Jeg har aldri glemt ham. Hans vennlige, smilende ansikt har brent seg fast i min hukommelse. Han ble så glad da han fikk høre at det gikk bra med meg.

Da jeg var 17, hadde jeg ingen god forståelse av budskapene som misjonærene hadde gitt meg. Jeg følte imidlertid noe spesielt for misjonærene,

og jeg ønsket å bli som dem. Jeg følte deres dype og varige kjærlighet.

La meg fortelle om den dagen jeg ble døpt. Det var 15. juli, og det var veldig varmt. En kvinne ble også døpt den dagen. Misjonærene hadde laget døpefonten for hånd, og den var ikke mye å se på.

Vi ble bekreftet rett etter at vi var døpt. Først ble søsteren bekreftet av eldste Lloyd. Jeg satt blant de andre medlemmene, lukket øynene og lyttet. Eldste Lloyd bekreftet henne, og så begynte han å uttale en velsignelse. Eldste Lloyd sluttet imidlertid å snakke, så jeg åpnet øynene og stirret spent på ham.

Den dag i dag husker jeg dette godt. Eldste Lloyds øyne rant over av tårer. Og for første gang i mitt liv

opplevde jeg å bli omsluttet av Den hellige ånd. Og gjennom Den hellige ånd fikk jeg sikker kunnskap om at eldste Lloyd elsket oss og at Gud elsket oss.

Så var det min tur til å bli bekreftet. Igjen var det eldste Lloyd. Han la sine hender på mitt hode og bekreftet meg som medlem av Kirken, tildelte meg Den hellige ånds gave og begynte så å uttale en velsignelse. Igjen stoppet han opp. Nå forsto jeg imidlertid hva som foregikk. Jeg visste virkelig gjennom Den hellige ånd at misjonærene elsket meg og at Gud elsket meg.

Jeg vil nå si noen få ord til de misjonærer som for tiden er ute på misjon over hele verden. Den holdning og kjærlighet dere viser overfor andre, er svært viktige budskap.

Selv om jeg ikke øyeblikkelig forsto alt misjonærene lærte meg, følte jeg deres store kjærlighet, og deres mange vennlige handlinger ga meg viktig lærdom. Deres budskap handler om kjærlighet, håp og tro. Deres holdning og handlinger innbyr Ånden, og det er Ånden som gjør oss i stand til å forstå det som er viktig. Det jeg ønsker å formidle til dere, er at dere, ved deres kjærlighet, sprer Guds kjærlighet. Dere er en skatt for denne Kirken. Jeg er så takknemlig til dere alle for deres offer og deres hengivenhet.

Jeg vil også tale til dere fremtidige misjonærer. I min egen familie har fire av våre barn vært på misjon, og vår femte misjonær vil komme til opplæringscenteret for misjonærer i

Provo i slutten av denne måneden. Neste år planlegger vår yngstemann å reise på misjon når han har fullført videregående.

Så jeg taler til mine sønner og til alle dere som forbereder dere til å reise på misjon. Dere må ha tre ting med dere på misjon:

1. Et ønske om å forkynne evangeliet. Herren vil at dere skal lete etter hans får og oppsøke dem.² Mennesker over hele verden venter på dere. Gå og finn dem fort. Ingen anstrenger seg mer enn misjonærer for å redde andre. Jeg er en av dem som ble reddet.
2. Utvikle deres vitnesbyrd. Herren krever "hjertet og et villig sinn".³
3. Elsk andre, akkurat som eldste Swan, som hadde med seg sin fars frakk og sin fars kjærlighet til Japan og dets folk på sin misjon.

Og for de av dere som ikke vet hvordan dere skal forberede dere til å reise på misjon, gå og snakk med deres biskop. Jeg vet at han vil hjelpe dere.

Jeg er takknemlig for at misjonærer blir kalt av Herren, at de tar imot kallet og at de virker over hele verden. Jeg vil si til alle dere avholdte hjemvendte misjonærer: Jeg er inderlig takknemlig for deres innsats. Dere er en skatt for denne Kirken. Og måtte dere alltid fortsette å være misjonærer og opptre som Kristi disipler.

Jeg vitner om at vi er vår himmelske Faders barn, at han elsker oss og at han sendte sin elskede Sønn Jesus Kristus så vi kan vende tilbake til hans nærhet igjen. Dette sier jeg i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Jesaja 52:7.
2. Esekiel 34:11.
3. Lære og pakter 64:34.

Av eldste Randall K. Bennett

i De sytti

Velg evig liv

Deres evige fremtid vil ikke komme ved tilfeldigheter, men ved valg. Det er aldri for sent å begynne å velge evig liv!

For mange år siden, da jeg var på stranden med familien min, så jeg skilt og flagg som advarte mot en sterk strøm bort fra stranden og ut i det dype, urolige vannet. Den sterke strømmen, som var usynlig for mine utrente øyne, men lett å oppdage for livredderne i et vakttårn i nærheten, var en fare for alle som forlot strandens sikkerhet og gikk ut i vannet. Jeg rasjonaliserte: "Jeg er god til å svømme. Svømmingen vil bli god trening. Jeg vil være trygg på grunt vann."

Idet jeg ignorerte advarslene og følte meg trygg på min egen dømmekraft, gikk jeg ut i vannet for å nyte et "forfriskende" bad. Etter en stund kikket jeg opp for å lokalisere min familie på stranden like ved, men stranden var ikke lenger like ved! Den bedragerske strømmen jeg hadde blitt advart mot, hadde fanget meg og trakk meg raskt bort fra min familie.

Først selvsikkert og deretter desperat, prøvde jeg å svømme mot stranden, men den uforsonlige strømmen dro meg stadig lenger ut i dypere, grovere sjø. Jeg ble utmattet og begynte å få vann i lungene. Drukning ble en reell mulighet. Tappet for energi ropte jeg til slutt desperat om hjelp.

Som ved et mirakel syntes en livredder øyeblikkelig å være ved

min side. Jeg var ikke klar over at han hadde sett meg gå ut i vannet. Han visste at strømmen ville fange meg, og han visste hvor den ville føre meg. Han unngikk strømmen ved å svømme rundt og like bortenfor der jeg strevde, og så ventet han tålmodig til jeg ropte om hjelp. Jeg var for svak til å svømme til land alene, og jeg var og er fremdeles takknemlig for at han reddet meg. Uten hans hjelp ville jeg aldri ha kommet tilbake til min familie.

Den dagen gjorde jeg et dårlig valg som kunne ha medført alvorlige konsekvenser for meg og min familie. Når vi nå sammen skal overveie valgets gave, ber jeg om at Den hellige ånd vil hjelpe hver av oss å evaluere de valg vi gjør.

Vår kjære profet, president Thomas S. Monson, har sagt: "Jeg kan ikke understreke sterkt nok at avgjørelser bestemmer fremtiden. Man kan ikke ta evige avgjørelser uten evige konsekvenser."¹

Hver av dere er – som vi har fått lære på denne konferansen – en elsket ånd, sønn eller datter av himmelske foreldre. Dere har en guddommelig natur og fremtid.² I deres førjor-diske liv lærte dere å elske sannhet. Dere gjorde riktige evige valg. Dere visste at her i jordelivet ville dere oppleve plager og motgang, sorg og

Montreal, Quebec, Canada

lidelse, prøvelser og vanskeligheter for å hjelpe dere å vokse og utvikle dere. Dere visste også at dere kunne fortsette å gjøre gode valg, omvende dere fra dårlige valg og arve evig liv gjennom Jesu Kristi forsoning.

Hva forkynte profeten Lehi om valg? Han sa at vi er "fri til å *velge* frihet og *evig liv* gjennom alle menneskers store Mellommann, eller til å velge fangenskap og død ifølge djevelens fangenskap og makt". Så sa han: "Dere skal se hen til den store Mellommann og lytte til hans store bud og være trofaste mot hans ord og *velge evig liv*".³

Brødre og søstre, innebærer det vi velger å tenke, føle og gjøre, at dere og jeg *velger evig liv*?

Våre barnebarn lærer at når de gjør et valg, velger de også konsekvensene. Nylig nektet et av våre tre år gamle barnebarn å spise middagen sin. Hennes mor forklarte: "Det er snart leggetid. Hvis du velger å spise middag, velger du iskrem til dessert. Hvis du velger å ikke spise middag,

velger du isteden å legge deg nå, uten iskrem." Barnebarnet vårt vurderte sine to valg, og gjorde det så helt klart: "Jeg vil ha *dette* valget – å leke og spise bare iskrem og ikke legge meg."

Brødre og søstre, ønsker vi at vi kan leke, spise bare iskrem, aldri legge oss og på et eller annet vis unngå konsekvenser som feilernæring og utmattelse?

I virkeligheten har vi bare to evige valg, hvert av dem med evige konsekvenser: Vi kan velge å følge verdens Frelser og dermed velge evig liv hos vår himmelske Fader, eller vi kan velge å følge verden og dermed velge å trekke oss bort fra vår himmelske Fader for evig.

Vi kan ikke velge både den sikkerhet som rettferdighet medfører, og farene ved verdslighet. Å vasse i eller sysle med verdslighet kan virke harmløst, men det samme gjorde mitt "forfriskende" bad!

I likhet med strømmen som kunne ha forandret min families liv, forsøker vår tids strømmer av

verdslighet, villedende filosofier, falske læresetninger og florerende umoral å trekke oss bort og for evig skille oss fra vår familie og vår himmelske Fader.

Våre levende profeter, seere og åpenbarere både ser og forsøker å advare oss mot de ofte ubestemmelige, men farlige verdslige strømmene som truer oss. Kjærlig innbyr, oppmuntrer, underviser, påminner og advarer de oss. De vet at vår sikkerhet er avhengig av å velge å følge (1) den innsikt vi får gjennom daglig å studere Skriftene, grunne og be, (2) Den hellige ånds veiledning og (3) deres profetiske råd. De vet at vi bare kan finne sikkerhet og den største glede i og gjennom vår Frelser Jesus Kristus og ved å etterleve hans evangelium. Slik eldste Dallin H. Oaks nettopp sa, erklærte Frelseren: "Jeg er veien og sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten ved meg."⁴

Under motgang og lidelse i Russland i tiden etter Sovjet-perioden, valgte Anatoly og Svetlana Reshetnikov

rettferdighet fremfor verdslighet. Da de sluttet seg til Kirken, ble de forfulgt. Han ble degradert fra sin stilling på jobben. Tappert tenkte de: "Nå har vi mer tid til å tjene Gud!" De fikk stadig trusler, men likevel valgte de å leve et evangeliesentrert liv. Eldste Anatoly Reshetnikov ble kalt som den første russiske områdesytti. Ved sine valg fortsetter bror og søster Reshetnikov å *velge evig liv*.

Alle møter motgang. Alle opplever fristelse. Vi har alle gjort feil. Det er aldri for vanskelig eller for sent å gjøre riktige valg. Omvendelse er et av disse avgjørende riktige valgene.

President Dieter F. Uchtdorf har sagt: "Små feil og mindre avvik fra Jesu Kristi evangeliums lære kan medføre sørgelige konsekvenser i vårt liv. Det er derfor av avgjørende betydning at vi blir disiplinerte nok til å foreta tidlige og bestemte korreksjoner for å komme tilbake på rett spor, og ikke vente eller håpe at feilene på et eller annet vis vil korrigere seg selv.

Jo lenger vi utsetter korrigeringen, jo større blir den nødvendige endringen, og jo lenger tar det å komme tilbake på rett kurs – i den grad at en katastrofe kan true."⁵

Frelserens barmhjertige armer er alltid utrakt mot oss alle.⁶ Hvis vi omvender oss oppriktig og fullstendig, kan vi få full tilgivelse for våre feil, og Frelseren vil ikke lenger huske våre synder.⁷

Når dere evaluerer deres valg og konsekvensene av dem, kan dere spørre:

- Søker jeg guddommelig veiledning ved daglig å studere Skriftene, grunne og be, eller har jeg valgt å være så opptatt eller apatisk at jeg ikke tar meg tid til å studere Kristi ord, grunne på dem og samtale med min himmelske Fader?

- Velger jeg å følge rådene fra Guds levende profeter, eller følger jeg verdens vis og andres motstridende meninger?
- Søker jeg Den hellige ånds veiledning daglig ved hva jeg velger å tenke, føle og gjøre?
- Gjør jeg stadig noe for å hjelpe, tjene eller redde andre?

Mine kjære brødre og søstre, deres evige fremtid vil ikke komme ved tilfeldigheter, men ved valg. Det er aldri for sent å begynne å *velge evig liv*!

Jeg bærer vitnesbyrd om at hver av oss, på grunn av vår himmelske Faders store plan for lykke, kan bli

fullkommengjort gjennom Jesu Kristi forsoning. Sammen med vår familie kan vi få bo hos vår himmelske Fader for evig og motta en fylde av glede. Dette er mitt vitnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, "Avgjørelser bestemmer fremtiden", (Kirkens skoleverks temakveld for unge voksne, 6. nov. 2005), institute.lds.org.
2. Se "Familien – En erklæring til verden", *Liahona*, nov. 2010, 129.
3. 2 Nephi 2:27, 28; uthevelse tilføyd.
4. Johannes 14:6.
5. Dieter F. Uchtdorf, "Bare noen få grader", *Liahona*, mai 2008, 59.
6. Se Alma 5:33.
7. Se Lære og pakter 58:42.

Av eldste J. Devn Cornish

i De sytti

Bønn er et privilegium

Bønn er en av Guds mest dyrebare gaver til menneskene.

Mine kjære søstre og brødre, Gud vår Fader er ingen følelse, idé eller kraft. Han er en hellig person som, ifølge Skriftene, har et ansikt, hender og et herliggjort, udødelig legeme. Han lever, han kjenner hver enkelt av oss personlig, og han elsker oss alle. Han ønsker å velsigne oss.

Jesus sa:

“Eller er det vel et menneske iblant dere som vil gi sin sønn en stein når han ber om brød,

eller gi ham en orm når han ber om en fisk?

Når da dere, som er onde, vet å gi deres barn gode gaver, hvor meget mer skal da deres Far i himmelen gi gode gaver til dem som ber ham!” (Matteus 7:9–11).

Kanskje en personlig erfaring vil bidra til å illustrere dette. Da jeg var ung turnuslege ved Boston barne-sykehus, arbeidet jeg lange dager og pendlet for det meste mellom sykehuset og vårt hjem i Watertown, Massachusetts, med sykkel, ettersom min hustru og unge familie trengte bilen vår. En kveld jeg syklet hjem etter en lang periode på sykehuset, var jeg trett og sulten og i det minste en smule mismodig. Jeg visste at jeg måtte gi min hustru og mine fire små barn ikke bare min tid og min energi når jeg kom hjem, men også

være blid og munter. For å være ærlig fant jeg det vanskelig nok bare å sykle videre.

På ruten min pleide jeg passere et gatekjøkken, og jeg tenkte jeg ville være mye mindre sulten og sliten om jeg stoppet og spiste litt kylling på vei hjem. Jeg visste at de hadde salg på kyllinglår til 29 cent per stykk, men da jeg sjekket lommeboken, hadde jeg bare fem cent. Mens jeg syklet videre, fortalte jeg Herren om situasjonen og spurte om han, i sin barmhjertighet, ville la meg finne en kvartdollar i veikanten. Jeg sa at jeg ikke trengte dette som et tegn, men at jeg ville være veldig takknemlig om han ville gi meg denne velsignelsen.

Jeg begynte å følge nøyerer med på bakken, men så ingenting. Mens jeg forsøkte å ha tro og en ydmyk holdning på veien, nærmet jeg meg gatekjøkkenet. Så, nesten rett over gaten for gatekjøkkenet, så jeg en kvartdollar på bakken. Takknemlig og lettet plukket jeg den opp, kjøpte kyllingen, nøt hver eneste lille bit og syklet glad hjem.

I sin barmhjertighet hadde himmelens Gud, alle tings opphavsmann og hersker, hørt en bønn om en svært liten ting. Man kan godt spørre hvorfor han ville bry seg med noe så lite. Jeg er tilbøyelig til å tro at vår himmelske Fader elsker oss så høyt at det som er

viktig for oss, blir viktig for ham, rett og slett fordi han elsker oss. Hvor mye mer vil han ikke hjelpe oss med de store tingene vi ber ham om, som er riktige (se 3 Nephi 18:20)?

Små barn, ungdom og voksne, dere skal vite at deres kjærlige himmelske Fader virkelig ønsker å velsigne *dere*. Men ettersom han ikke vil krenke vår handlefrihet, må vi be om hans hjelp. Dette gjøres som regel ved bønn. Bønn er en av Guds mest dyrebare gaver til menneskene.

Jesu disipler sa en gang til ham: “Herre, lær oss å be” (Lukas 11:1).

Jesu svar er et eksempel som kan gi oss viktige prinsipper for bønn (se Russell M. Nelson, “Lærdommer fra Herrens bønner”, *Liahona*, mai 2009, 46–49; se også Matteus 6:9–13; Lukas 11:1–4). Jesu eksempel lærer oss:

Vi begynner med å henvende oss til vår himmelske Fader: “Fader vår, du som er i himmelen” (Matteus 6:9; Lukas 11:2). Det er vårt privilegium å henvende oss direkte til vår Fader. Vi ber ikke til noen annen skapning. Husk at vi har blitt rådet til å unngå gjentakelser, herunder å bruke Faderens navn for ofte når vi ber.¹

“Helliget vorde ditt navn” (Matteus 6:9; Lukas 11:2). Jesus henvendte seg til sin Fader på en tilbedende måte, erkjente hans storhet og ga ham pris og takk. Å vise Gud ærbødighet og uttrykke oppriktig og konkret takknemlighet er utvilsomt en av nøklene til effektiv bønn.

“Komme ditt rike. Skje din vilje” (Matteus 6:10; Lukas 11:2). Vi erkjenner åpent vår avhengighet av Herren og uttrykker vårt ønske om å gjøre hans vilje, selv om den ikke samsvarer med vår vilje. Bible Dictionary forklarer: “Bønn er den handling som bringer Faderens vilje og barnets vilje i harmoni med hverandre. Hensikten med bønn er ikke å forandre Guds

vilje, men å sikre oss selv og andre velsignelser som Gud allerede er villig til å gi oss, men som fordrer at vi ber om dem” (Bible Dictionary, “Prayer”).

“Gi oss i dag vårt daglige brød” (Matteus 6:11; se også Lukas 11:3). Vi ber om det vi ønsker av Herren. Ærlighet er avgjørende når vi ber om noe fra Gud. Det ville for eksempel ikke vært helt ærlig å be Herren om hjelp med en prøve på skolen hvis jeg ikke har fulgt med i klassen, gjort leksene eller lest til prøven. Når jeg ber, får Ånden meg ofte til å innrømme at jeg skulle ha gjort mer for å motta den hjelpen jeg ber Herren om. Da må jeg bestemme meg og gjøre min del. Det er i strid med himmelens system at Herren gjør noe for oss som vi kan gjøre for oss selv.

“Og forlat oss vår skyld” (Matteus 6:12), eller i en annen versjon: “Forlat oss våre synder” (Lukas 11:4). En

viktig, men noen ganger glemt del av personlig bønn er omvendelse. For at omvendelsen skal fungere, må den være konkret, gjennomgripende og varig.

“Som vi og forlater våre skyldnere” (Matteus 6:12; se også Lukas 11:4). Frelseren gjorde det klart at tilgivelse for våre synder står i sammenheng med å tilgi andre som har gjort oss urett. Noen ganger er den urett andre har begått mot oss, svært smertefull og veldig vanskelig både å tilgi og glemme. Jeg er så takknemlig for den trøst og helbredelse jeg har funnet i Herrens oppfordring om å gi slipp på vår smerte og overlate den til ham. I Lære og pakter kapittel 64 sier han:

“Jeg, Herren, tilgir den jeg vil tilgi, men av dere fordres det at dere tilgir alle mennesker.

Og dere burde si i deres hjerter: La Gud dømme mellom meg og deg og

lønne deg etter dine gjerninger” (vers 10–11).

Da må vi la saken ligge helt og holdent og overlate den til Herren, hvis vi ønsker å bli helbredet.

“Og led oss ikke inn i fristelse, men fri oss fra det onde” (Matteus 6:13, fotnote a; fra Joseph Smiths oversettelse, Matteus 6:14; se også Lukas 11:4, fotnote c; fra Joseph Smiths oversettelse). På denne måten kan vi i våre bønner starte den beskyttende prosess med å ta på oss Guds fulle rustning (se Efeserne 6:11; L&P 27:15) ved å se frem til dagen foran oss og be om hjelp med de noen ganger skremmende tingene vi står overfor. Mine venner, vær så snill å ikke glemme å be Herren beskytte dere og være med dere.

“For ditt er riket og makten og æren i evighet” (Matteus 6:13). Hvor lærerikt det er at Jesus avsluttet sin bønn med å prise Gud igjen og

uttrykke sin ærbødighet og underkastelse for Faderen. Hvis vi virkelig tror at Gud styrer sitt rike og at han har all makt og herlighet, erkjenner vi at han virkelig har ledelsen, at han elsker oss med en fullkommen kjærlighet og at han vil at vi skal være lykkelige. Jeg har oppdaget at en av hemmelighetene bak et lykkelig liv er å skjønne at jeg blir lykkeligere av å gjøre ting på Herrens måte enn på min måte.

Det er mulig at noen ikke føler seg gode nok til å be. Denne tanken kommer fra den onde ånd som lærer oss at vi ikke må be (se 2 Nephi 32:8). Det er like tragisk å tro at vi er for syndige til å be, som det er for en som er veldig syk å tro at han er for syk til å gå til legen!

Vi må ikke tro at en hvilken som helst bønn, uansett hvor oppriktig den er, vil være effektiv hvis alt vi gjør er å uttale bønnen. Vi må ikke bare uttale våre bønner, vi må også etterleve dem. Herren er mye mer tilfreds med den som ber og så gjør noe, enn med

den som bare ber. Omtrent som med medisin, fungerer bønnen bare når vi bruker den riktig.

Når jeg sier at bønn er et dyrebart privilegium, er det ikke bare fordi jeg er takknemlig for å kunne snakke med min himmelske Fader og føle hans Ånd når jeg ber. Det er også fordi han virkelig svarer og snakker til oss. Imidlertid snakker han som regel ikke til oss med en hørbar røst. President Boyd K. Packer har forklart: "Inspirasjonens fine, milde røst kommer mer som en følelse enn som en lyd. Ren intelligens kan strømme til sinnet... Denne veiledningen kommer som tanker, som følelser, gjennom inntrykk og tilskyndelser" ("Bønn og tilskyndelser", *Liahona*, nov. 2009, 44).

Iblant virker det som om vi ikke får noe svar på våre oppriktige og inderlige bønner. Det krever tro å huske at Herren svarer i sin tid og på sin måte for å velsigne oss mest mulig. Eller, ved nøyere ettertanke innser vi ofte at vi allerede vet godt hva vi skal gjøre.

Dere må ikke miste motet om dette ikke fungerer med en gang for dere. Som når man lærer et nytt språk, krever det øving og innsats. Dere skal imidlertid vite at dere kan lære Åndens språk, og når dere gjør det, vil det gi dere stor tro og kraft i rettferdighet.

Jeg setter pris på de råd vår kjære profet, president Thomas S. Monson, har gitt oss: "Til dem som kan høre min røst, som strever med små og store utfordringer og vanskeligheter, bønn gir åndelig styrke. Den er veien til fred. Bønn er middelet til å kontakte vår himmelske Fader, som elsker oss. Snakk til ham i bønn, og lytt så etter svaret. Mirakler blir utført gjennom bønn" ("Gjør ditt aller beste", *Liahona*, mai 2009, 68).

Jeg er dypt takknemlig for privilegiet å kunne komme til min hellige himmelske Fader i bønn. Jeg er takknemlig for de utallige gangene han har hørt og svart meg. Fordi han svarer meg, noen ganger også på forutsigbare og mirakuløse måter, vet jeg at han lever. Jeg vitner også ydmykt om at Jesus, hans hellige Sønn, er vår levende Frelser. Dette er hans kirke og rike på jorden. Dette verk er sant. Thomas S. Monson, som vi ber inderlig for, er hans profet. Disse ting vitner jeg om med full visshet, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTE

1. Se Francis M. Lyman, "Proprieties in Prayer", i Brian H. Stuy, red., *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5 bind. (1987–92), 3:76–79; B. H. Roberts, red., *The Seventy's Course in Theology*, 5 bind. (1907–12), 4:120; *Encyclopedia of Mormonism* (1992), "Prayer", 1118–19; Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2. utg. (1966), 583.

Av eldste Quentin L. Cook
i De tolv apostlers quorum

Sangene de ikke fikk sunget

Selv om vi ikke har alle svarene, kjenner vi viktige prinsipper som lar oss møte tragedier med tro og tillit.

Mange opplever betydelige problemer eller til og med tragedier på denne jordiske reise. Over hele verden ser vi eksempler på prøvelser og motgang.¹ Vi blir rørt i vår sjel av TV-bilder av død, akutt lidelse og fortvilelse. Vi ser japanerne kjempe heroisk mot ødeleggelsene etter et jordskjelv og en tsunami. De uforglemmelige synene av ødeleggelsen av World Trade Center, som vi nylig fikk se om igjen, var smertefulle å gjenoppleve. Noe beveger oss når vi ser slike tragedier, spesielt når de rammer uskyldige mennesker.

Iblant kan tragedier være svært personlige. En sønn eller datter dør tidlig eller blir offer for en overveldende sykdom. En kjærlig far eller mor mister livet på grunn av en tankeløs handling eller ulykke. Hver gang tragedien rammer, sørger vi og prøver å bære hverandres byrder.² Vi sørger over det som ikke vil bli oppnådd og sangene som ikke vil bli sunget.

Et av spørsmålene som oftest stilles Kirkens ledere, er: "Hvorfor tillater en rettferdig Gud at vonde ting skjer, og spesielt med gode mennesker? Hvorfor er ikke de som er rettferdige og i

Herrens tjeneste, immune mot slike tragedier?"

Selv om vi ikke har alle svarene, kjenner vi viktige prinsipper som lar oss møte tragedier med tro og tillit til at en lys fremtid er planlagt for hver enkelt av oss. Noen av de viktigste prinsippene er:

For det første: Vi har en Fader i himmelen som kjenner og elsker oss personlig og forstår vår lidelse fullkomment.

For det annet: Hans Sønn Jesus Kristus er vår Frelser og Forløser, og hans forsoning sørger ikke bare for frelse og opphøyelse, men vil også kompensere for all urettferdighet i livet.

For det tredje: Faderens plan for sine barns lykke innbefatter ikke bare et førjordisk og et jordisk liv, men også et evig liv, herunder en stor og strålende gjenforening med dem vi har mistet. All urett vil bli rettet opp, og vi vil se med fullkommen klarhet og feilfritt perspektiv og forståelse.

I det begrensede perspektiv til dem som ikke har kunnskap, forståelse eller tro på Faderens plan – som bare ser verden gjennom jordelivets linse, med dets kriger, vold, sykdom og ondskap – kan dette liv virke

deprimerende, kaotisk, urettferdig og meningsløst. Kirkens ledere har sammenlignet dette perspektivet med noen som kommer midt inn i et skuespill på tre akter.³ De som mangler kunnskap om Faderens plan, forstår ikke hva som skjedde i første akt, eller foruttliværelsen, og formålene som ble klarlagt der. Heller ikke forstår de den avklaring og løsning som kommer i tredje akt, som er den strålende oppfyllelsen av Faderens plan.

Mange forstår ikke at i hans kjærlige og omfattende plan vil de som helt uforskyldt synes å stille svakere, i siste instans ikke bli straffet.⁴

Om noen måneder er det 100 år siden oseandampereren *Titanic* forliste på tragisk vis. De katastrofale omstendighetene rundt denne redselsfulle hendelsen har gjort sterkt inntrykk på folk i de 100 årene siden det skjedde. Promotørene av det nye luksusskipet, som var 11 etasjer høyt og nesten 3 fotballbaner langt,⁵ fremsatte overdrevne og uberettigede påstander om at *Titanic* ikke var sårbar for vinterlige farvann fulle av isfjell. Dette skipet kunne angivelig ikke synke, men da det forsvant under det iskalde Atlanterhavets overflate, mistet 1500 sjeler sitt jordiske liv.⁶

På mange måter er *Titanics* forlis et bilde på livet og mange prinsipper i evangeliet. Det er et fullkomment eksempel på problemet med bare å se gjennom jordelivets linse. Tapet av liv var en katastrofal konsekvens, men det var tross alt en ulykke. Etter blodbadet i to verdenskriger og etter at 10 år har gått siden ødeleggelsen av World Trade Center, har vi i vår egen tid fått se noe av det sjokk, de kvaler og de moralspørsmål som oppstår i forbindelse med ondskapsfull utøvelse av handlefrihet. Disse tragediene har fått grusomme følger for familie,

venner og nasjoner, uansett hva som forårsaket dem.

Med hensyn til *Titanic* lærte man om farene ved stolthet og å ferdes i utrygt farvann, og "at Gud ikke gjør forskjell på folk".⁷ De rammede kom fra alle samfunnslag. Noen var rike og berømte, som John Jacob Astor, men det var også arbeidere, immigranter, kvinner, barn og mannskap.⁸

Det var minst to siste-dagers-hellige tilknytninger til *Titanic*. Begge illustrerer vår utfordring med å forstå prøvelser, motgang og tragedier og gir innsikt i hvordan vi kan takle dem. Det første er et eksempel på det å verdsette de velsignelser vi mottar, og de utfordringer vi unngår. Det handler om Alma Sonne, som senere ble generalautoritet.⁹ Han var min stavsprezident da jeg ble født i Logan, Utah. Jeg hadde misjonsintervjuet mitt med eldste Sonne. Den gang ble alle fremtidige misjonærer intervjuet av en generalautoritet. Han hadde stor innflytelse på mitt liv.

Da Alma var en ung mann, hadde han en venn ved navn Fred som var mindre aktiv i Kirken. De hadde en rekke samtaler om å reise på misjon, og til slutt fikk Alma Sonne overtalt Fred til å forberede seg og reise ut. De ble begge kalt til Den britiske misjon. Etter misjonen ordnet eldste Sonne, misjonspresidentens sekretær, med reisen tilbake til USA. Han bestilte plass på *Titanic* til seg selv, Fred og fire andre misjonærer som også hadde fullført sin misjon.¹⁰

Da de skulle reise, ble Fred forsinket av en eller annen grunn. Eldste Sonne kansellerte alle billettene til det nye luksusskipets jomfrutur, og bestilte isteden billetter på et skip som seilte dagen etter.¹¹ De fire misjonærene, som gledet seg til å reise med *Titanic*, uttrykte sin skuffelse. Eldste Sonnes svar lignet beretningen om Josef og hans brødre i Egypt, som står i 1 Mosebok: "Hvordan kan vi komme hjem til våre familier når gutten ikke er

med oss?"¹² Han forklarte for sine ledsagere at de alle kom til England sammen, og at de alle skulle reise hjem sammen. Eldste Sonne fikk senere høre om *Titanics* forlis, og sa takknemlig til sin venn Fred: "Du reddet livet mitt." Fred svarte: "Nei, ved å overtale meg til å reise på misjon, reddet du mitt."¹³ Alle misjonærene takket Herren for at han hadde bevart dem.¹⁴

Noen ganger, slik det var i eldste Sonnes og hans misjonærvenners tilfelle, får de trofaste store velsignelser. Vi skulle være takknemlig for all den milde barmhjertighet som blir oss til del.¹⁵ Vi er uvitende om en mengde velsignelser vi mottar daglig. Det er ekstremt viktig at vi har en takknemlig innstilling.¹⁶

Skriftene er tydelige. De som er rettferdige, følger Frelseren og holder hans bud, vil ha fremgang i landet.¹⁷ En vesentlig del av det å ha fremgang, er å ha Ånden i vårt liv.

Rettferdighet, bønn og trofasthet

vil imidlertid ikke alltid føre til en lykkelig slutt i jordelivet. Mange vil oppleve alvorlige prøvelser. Når dette skjer, er den handling det er å vise tro og søke prestedømsvelsignelser, anerkjent av Gud. Herren har erklært: “Kirkens eldster ... skal tilkalles, og skal be for dem og legge sine hender på dem i mitt navn, og hvis de dør, så dør de i meg, og hvis de lever, så lever de i meg.”¹⁸

Det er verd å merke seg at den andre siste-dagers-hellige tilknytningen til *Titanic* ikke fikk en lykkelig jordisk slutt. Irene Corbett var 30 år gammel. Hun var en ung hustru og mor fra Provo, Utah. Hun hadde betydelig talent som kunstner og musiker, men var også lærer og sykepleier. Etter anbefaling fra en lege i Provo, gikk hun på et seks måneder langt kurs i fødselshjelp i London. Det var hennes store ønske å påvirke verden til det gode. Hun var varsom, gjennomtenkt, ydmyk og tapper. En av grunnene til at hun valgte *Titanic* til reisen hjem til USA, var at hun trodde misjonærene ville reise sammen med henne og at dette ville være en ekstra sikkerhet for henne. Irene var en av de få kvinnene som ikke overlevde denne grusomme tragedien. De fleste av kvinnene og barna ble satt i livbåtene og ble til slutt reddet. Det var imidlertid ikke nok livbåter til alle. Man antar at hun ikke satte seg i livbåtene fordi hun, med sin spesialopplæring, hjalp de mange passasjerene som var skadet etter kollisjonen med isfjellet.¹⁹

Det finnes mange slags utfordringer. Noen gir oss nødvendige erfaringer. Uheldige resultater i dette jordeliv er ikke tegn på manglende tro eller en ufullkommenhet i vår himmelske Faders plan. Smelterens rensende ild er reell, og egenskapene karakterstyrke og rettferdighet som blir smidd i lidelsens ovn,

fullkommengjør oss, rens oss og forbereder oss til å møte Gud.

Da profeten Joseph Smith satt i Liberty fengsel, erklærte Herren for ham at en rekke ulykker kan ramme menneskene. Frelseren sa blant annet: “Om du kastes i dypet, om frådende bølger slår imot deg, om heftige stormer blir din fiende ... og alle elementene går sammen om å sperre veien, ... [skal] alle disse ting ... gi deg erfaring og være til ditt gode.”²⁰ Frelseren konkluderte slik: “Dine dager er talte, og dine år skal ikke bli avkortet, derfor, frykt ikke ... , for Gud skal være med deg evindeligh og alltid.”²¹

Noen utfordringer skyldes andres handlefrihet. Handlefrihet er nødvendig for den enkeltes åndelige vekst og utvikling. Onde handlinger er en del av handlefriheten. Kaptein Moroni forklarte denne svært viktige læresetningen: “Herren tillater at de rettferdige blir drept så hans rettferdighet og dom kan komme over de ugudelige.” Han gjorde det klart at de rettferdige ikke er fortaapt, men “[går] inn til Herren sin Guds hvile”.²² De ugudelige vil måtte stå til ansvar for grusomhetene de begår.²³

Noen utfordringer skyldes ulydighet mot Guds lover. Helseproblemene som skyldes røyking, alkohol eller

stoffmisbruk, er svimlende. Det er også svært mange som sitter i fengsel som følge av alkohol- eller stoffrelatert kriminalitet.²⁴

Omfanget av skilsmisse på grunn av utroskap er også betydelig. Mange av disse prøvelsene og vanskelighetene kunne vært unngått ved lydighet mot Guds lover.²⁵

Min kjære misjonspresident, eldste Marion D. Hanks (som døde i august), ba oss misjonærer lære en uttalelse utenat for å kunne motstå jordiske utfordringer: “Det finnes ingen tilfældighet eller skjebne som kan binde eller kontrollere den faste beslutning til en beslutsom sjel.”²⁶

Han erkjente at dette ikke gjelder alle utfordringer vi møter, men det stemmer i åndelige anliggender. Jeg har verdsatt hans råd i mitt liv.

En av grunnene til det grusomme tapet av liv på *Titanic* var at det ikke var nok livbåter. Uansett hvilke prøvelser vi møter i dette liv, sørger Frelserens forsoning for livbåter til alle. For dem som synes prøvelsene de opplever, er urettferdige, dekker forsoningen all urettferdighet i livet.²⁷

En unik utfordring for dem som har mistet sine kjære, er å unngå å dvele ved de tapte mulighetene i dette liv. De som dør tidlig, har ofte vist betydelige evner, interesser og talenter. Med vår begrensede forståelse sørger vi over det som ikke vil bli oppnådd, og sangene som ikke vil bli sunget. Dette har blitt beskrevet som å dø med musikken i seg. Musikk er i dette tilfellet et bilde på alle slags urealiserte muligheter. Iblant har folk gjort betydelige forberedelser, men får ikke muligheten til å gjennomføre i jordelivet.²⁸ Et av de mest siterte klassiske diktene, “Elegy Written in a Country Church-Yard” av Thomas Gray, reflekterer over slike tapte muligheter:

*Mang en blomst blomstrer uten
å bli sett,
og dens duft forsvinner i ørkenluften.*²⁹

Den tapte muligheten kan ha med familie, yrke, talenter, erfaringer eller andre ting å gjøre. Alle disse ble avkortet for søster Corbett. Det var sanger hun ikke fikk sunget og muligheter hun ikke fikk realisere i dette jordeliv. Men når vi ser gjennom evangeliets vide og klare linse, istedenfor jordelivets begrensede linse, ser vi den store, evige belønning som en kjærlig Fader lover oss i sin plan. Apostelen Paulus forkynte: "Det som intet øye har sett og intet øre hørt, og det som ikke oppkom i noe menneskes hjerte, det har Gud beredt for dem som elsker ham."³⁰

En linje fra en avholdt salme gir trøst, oppmuntring og et klart perspektiv: "Fra hjertet stiger toner fler enn jeg kan synge ut."³¹

Frelseren sa: "Derfor, la deres hjerter trøstes... Vær rolige og kjenn at jeg er Gud."³² Vi har hans løfte om at vi sammen med våre barn vil synge "evige gledessanger".³³ I Jesu Kristi, vår Frelsers navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Johannes 16:33.
2. Se Mosiah 18:8–9; se også 2 Nephi 32:7.
3. Se Boyd K. Packer, "The Play and the Plan" (Kirkens skoleverks temakveld for unge voksne, 7. mai 1995), 3: "I jordelivet er vi som skuespillere som kommer inn på teaterscenen akkurat idet teppet går opp for annen akt. Vi har gått glipp av første akt... 'Og alle levde lykkelig alle sine dager' skrives aldri inn i andre akt. Dette uttrykket hører hjemme i tredje akt, når mysteriene er løst og alt er satt i orden." Se også Neal A. Maxwell, *All These Things Shall Give Thee Experience* (1979), 37: "Gud ... ser begynnelsen fra enden... Regnestykket ... er noe vi dødelige ikke kan fatte. Vi kan ikke regne ut summene fordi vi ikke har alle tallene. Vi er fastlåst i tidens dimensjon og begrenset til denne andre prøvestands snevre perspektiver."
4. De som dør før de når ansvarsalderen, blir frelst i det celestiale rike (se L&P 137:10).

- De som er døde uten kunnskap om dette evangelium og som ville ha godtatt det hvis de hadde fått anledning, skal også bli arvinger til det celestiale rike (se Lære og pakter 137:7). Dessuten vil også de som har levd mindre tappert, med tiden bli velsignet med en tilværelse som langt overgår dette liv (se Lære og pakter 76:89).
5. Se Conway B. Sonne, *A Man Named Alma: The World of Alma Sonne* (1988), 83.
 6. Se Sonne, *A Man Named Alma*, 84.
 7. Apostlenes gjerninger 10:34; se også "The Sinking of the World's Greatest Liner", *Millennial Star*, 18. april 1912, 250.
 8. Se *Millennial Star*, 18. april 1912, 250.
 9. Eldste Sonne er eldste L. Tom Perrys onkel.
 10. Se Sonne, *A Man Named Alma*, 83.
 11. Se Sonne, *A Man Named Alma*, 83–84; se også "From the Mission Field", *Millennial Star*, 18. april 1912, 254: "Avløsninger og avreiser.- Følgende misjonærer er avløst med ære, og seilte hjemover 13. april 1912 med s.s. *Mauretania*. Fra Storbritannia: Alma Sonne, George B. Chambers, Willard Richards, John R. Sayer, F. A. [Fred] Dahle. Fra Nederland: L. J. Shurtliff."
 12. Se 1 Mosebok 44:30–31, 34.
 13. I Frank Millward, "Eight Elders Missed Voyage on Titanic", *Deseret News*, 24. juli 2008, M6.
 14. Se "Friend to Friend", *Friend*, mars 1977, 39.
 15. Se David A. Bednar, "Herrens milde barmhjertighet", *Liahona*, mai 2005, 99–102.
 16. Se Lære og pakter 59:21.
 17. Se Alma 36:30.
 18. Lære og pakter 42:44.

19. Intervju med Irene Corbetts barnebarn Donald M. Corbett, 30. okt. 2010, av Gary H. Cook.
20. Lære og pakter 122:7.
21. Lære og pakter 122:9.
22. Alma 60:13.
23. Frelseren var klar på at "forførelser kommer. Men ve den som de kommer fra!" (Lukas 17:1).
24. Kapittel 89 i Lære og pakter – "Guds orden og vilje med hensyn til alle helliges timelege frelse i de siste dager" (vers 2) – blir en stadig større velsignelse for de siste-dagers-hellige.
25. Se Lære og pakter 42:22–24.
26. Se "Will", *Poetical Works of Ella Wheeler Wilcox* (1917), 129.
27. Se "Forsoningen", *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2004), 50–51.
28. Se "The Song That I Came to Sing", i *The Complete Poems of Rabindranath Tagore's Gitanjali*, red. S. K. Paul (2006), 64: "Den sang jeg kom for å synge, er ennå ikke sunget. / Mine dager har gått med til å sette på og ta av strengene på instrumentet mitt."
29. Thomas Gray, "Elegy Written in a Country Church Yard", i *The Oxford Book of English Verse*, red. Christopher Ricks (1999), 279.
30. 1 Korinterbrev 2:9.
31. "Det er solskinn i min sjel i dag", *Salmer*, nr. 177.
32. Lære og pakter 101:16; se også Salmene 46:10.
33. Lære og pakter 101:18; se også Lære og pakter 45:71.

Av president Thomas S. Monson

Til vi ses igjen

Måtte den ånd vi har følt her, være med oss når vi går tilbake til våre hverdagsysler.

Mine brødre og søstre, jeg vet dere er enige med meg i at dette har vært en høyt inspirerende konferanse. Vi har følt Herrens ånd i rikt monn disse to dagene, og vårt hjerte har blitt rørt og vårt vitnesbyrd om dette guddommelige verk styrket. Vi er takknemlige for alle som har deltatt, innbefattet de brødre som har holdt bønn.

Vi er alle her fordi vi elsker Herren og ønsker å tjene ham. Jeg vitner om at vår himmelske Fader er oppmerksom på oss. Jeg anerkjenner hans hånd i alle ting.

Nok en gang har sangen og musikken vært storslagen, og jeg vil uttrykke min egen og hele Kirkens takknemlighet til dem som er villige til å dele sine talenter med oss.

Vi uttrykker vår dype takknemlighet til de brødre som har blitt avløst under denne konferansen. De har virket trofast og godt, og har gitt betydelige bidrag til Herrens verk.

Jeg er dypt takknemlig til mine trofaste og hengivne rådgivere, og takker dem offentlig for den hjelp og støtte de gir meg. De er virkelig kloke og forstandige menn, og deres tjeneste er uvurderlig.

Jeg takker mine brødre i De tolv quorum for deres ytterst kyndige og utrettelige tjeneste i Herrens verk.

Likeledes vil jeg takke medlemmene av De syttis quorumer og Det presiderende biskopsråd for deres uselviske og effektive tjeneste. Jeg setter også stor pris på kvinnene og mennene som virker som funksjonærer i hjelpeorganisasjonene på generalplan.

Brødre og søstre, jeg forsikrer dere om at vår himmelske Fader er oppmerksom på de utfordringer vi møter i verden i dag. Han elsker oss alle og vil velsigne oss når vi streber etter å holde hans bud og søker ham i bønn.

Hvor velsignet vi er som har Jesu Kristi gjengitte evangelium. Det gir svar på spørsmålene om hvor vi kommer fra, hvorfor vi er her og hvor vi går hen når vi forlater dette liv. Det gir vårt liv mål og mening og håp.

Takk for den tjeneste dere så villig utfører for hverandre. Vi er Guds hender her på jorden, med befaling om å elske og tjene hans barn.

Takk for alt dere gjør i deres menigheter og grener. Takk for deres villighet til å virke i de stillinger dere er kalt til, hva de enn måtte være. Alle er viktige for å fremme Herrens verk.

Konferansen er nå over. Måtte

Av Julie B. Beck

Hjelpeforeningens generalpresident

vi komme hjem i trygghet. Måtte vi finne alt i orden etter at vi har vært borte. Måtte den ånd vi har følt her, være med oss når vi går tilbake til våre hverdagssysler. Måtte vi være enda vennligere mot hverandre. Måtte vi alltid være opptatt med Herrens arbeid.

Måtte himmelens velsignelser være med dere. Måtte deres hjem være fylt med harmoni og kjærlighet. Måtte dere stadig gi næring til deres vitnesbyrd, så det kan beskytte dere mot den onde.

Som deres ydmyke tjener ønsker jeg av hele mitt hjerte å gjøre Guds vilje og tjene ham og tjene dere.

Jeg er glad i dere. Jeg ber for dere. Jeg vil igjen be dere huske meg og alle generalautoritetene i deres bønner. Vi er ett med dere når det gjelder å fremme dette strålende verk. Jeg vitner om at vi alle står sammen, og at enhver mann og kvinne og ethvert barn har en rolle å spille. Måtte Gud gi oss styrke, evne og besluttsomhet til å spille vår rolle på en god måte.

Jeg bærer vitnesbyrd for dere om at dette verk er sant, at vår Frelser lever og at han leder og veileder sin kirke på jorden i dag. Jeg gir dere mitt vitnesbyrd om at Gud vår evige Fader lever og elsker oss. Han er i sannhet vår Fader, og han er personlig og virkelig. Måtte vi innse og forstå hvor nær oss han er villig til å komme, hvor langt han vil gå for å hjelpe oss, hvor høyt han elsker oss og hvor mye han gjør og er villig til å gjøre for oss.

Måtte han velsigne dere. Måtte hans lovede fred være med dere nå og alltid.

Jeg sier farvel til vi ses igjen om seks måneder, og jeg gjør det i Jesu Kristi, vår Frelser og Forløseres navn. Amen. ■

Hva jeg håper mine barnebarn vil forstå angående Hjelpeforeningen

Siden den dagen evangeliet begynte å bli gjengitt i denne evangelieutdeling, har Herren trengt trofaste kvinner som sine disipler.

Det er et privilegium å tale til dere på dette historiske møtet. Det er en velsignelse for oss å være sammen. I løpet av min tjeneste som Hjelpeforeningens generalpresident har jeg utviklet dyp kjærlighet til Kirkens Hjelpeforenings-søstre, og Herren har utvidet mitt perspektiv på hva han føler for oss og hva han forventer av oss.

Jeg har gitt min tale tittelen "Hva jeg håper mine barnebarn vil forstå angående Hjelpeforeningen". Mine eldste barnebarn er travelt opptatt med *Personlig fremgang* og utvikler rettferdige kvinners vaner og egenskaper. Snart vil de og deres jevnaldrende ha ansvaret for dette store verdensomspennende søsterfelleskap.

Jeg håper det jeg sier i denne talen, vil gi dem og alle som hører eller leser

den, en klar forståelse av hva Herren hadde i sinne for sine døtre da Hjelpeforeningen ble organisert.

Et gammelt mønster for disippelskap

Jeg håper mine barnebarn vil forstå at hjelpeforeningen i dag er organisert etter et mønster for disippelskap som fantes i Kirken i oldtiden. Da Frelseren organiserte sin kirke på nytestamentlig tid, var kvinner "viktige deltagere i [hans] tjenestegjering".¹ Han besøkte Marta og Maria, to av sine mest trofaste tilhengere, i Martas hjem. Marta lyttet til ham og tjente ham ifølge den tidens skikk og bruk, men han hjalp henne å forstå at hun kunne gjøre mye mer enn som så. Han hjalp Marta og Maria å forstå at de kunne velge "den gode del" som ikke ville bli fratatt dem.² Denne milde kommentaren

tjente som invitasjon til å delta i Herrens tjenestegjering. Senere i Det nye testamente gir Martas sterke vitnesbyrd om Frelserens guddommelighet oss litt innsikt i hennes tro og disippelskap.³

Når vi leser videre i Det nye testamente, lærer vi at apostlene fortsatte å opprette Herrens kirke. Vi lærer også om trofaste kvinner hvis disippelskap bidro til Kirkens vekst. Paulus omtalte kvinnelige disipler på steder som Efesus⁴ og Filippi.⁵ Men da Herrens Kirke gikk tapt på grunn av frafall, gikk også dette mønsteret for disippelskap tapt.

Da Herren begynte å gjenopprette sin kirke gjennom profeten Joseph Smith, inkluderte han igjen kvinner i et mønster for disippelskap. Noen måneder etter at Kirken ble formelt organisert, åpenbarte Herren at Emma Smith skulle beskikkes som leder og lærer i Kirken og som en offisiell hjelper for sin mann, profeten.⁶ I sitt kall til å hjelpe Herren å bygge opp sitt rike, mottok hun instruksjoner om hvordan hun kunne øke sin tro og personlige rettferdighet, styrke sin familie og sitt hjem og tjene andre.

Jeg håper mine barnebarn vil forstå at siden den dagen evangeliet begynte å bli gjengitt i denne evangelieutdeling, har Herren trengt trofaste kvinner som sine disipler.

Ett eksempel på deres bemerkelsesverdige bidrag var i misjonærarbeid. Den tidlige Kirkens store vekst var mulig fordi trofaste menn var villige til å forlate sine familier og reise til ukjente steder og lide nød og vanskeligheter for å forkynne evangeliet. Disse mennene forsto imidlertid at deres misjoner ikke ville ha vært mulig uten kvinnenens fulle tro og partnerskap, som holdt hjem og forretninger gående og forsørget sine familier og misjonærene. Søstre tok seg dessuten av de tusenvis av konvertitter som kom til deres lokalsamfunn. De forpliktet seg fullstendig til en ny måte å leve på for å bygge opp Herrens rike og delta i hans frelsesverk.

Forbundet med prestedømmet

Jeg håper mine barnebarn vil forstå at Herren inspirerte profeten Joseph Smith til å organisere Kirkens kvinner “under prestedømmet etter prestedømmets mønster”⁷ og lære dem “hvordan [de] ville komme i besittelse av prestedømmets privilegier, velsignelser og gaver”.⁸

Da Hjelpeforeningen ble offisielt organisert, fortsatte Emma Smith i sitt kall som leder. Hun ble utnevnt til organisasjonens president, med to rådgivere som skulle virke sammen

med henne i et presidentskap. Istedenfor å bli valgt ved folkets stemme, slik det var vanlig i organisasjoner utenfor Kirken, ble dette presidentskapet kalt ved åpenbaring, oppholdt av dem de skulle lede, og beskikket av prestedømsledere til å virke i sine kall, og slik ble de “kalt av Gud ved profeti og ved håndspåleggelse av dem som har myndighet”.⁹ Ettersom de var organisert under prestedømmet, kunne presidentskapet motta veiledning fra Herren og hans profet for et målrettet arbeid. Hjelpeforeningens organisasjon gjorde det også mulig for Herrens lagerhus av talenter, tid og midler å bli forvaltet i visdom og orden.

Denne første gruppen av kvinner forsto at de hadde fått myndighet til å undervise, inspirere og organisere søstrene som disipler for å delta i Herrens frelsesarbeid. På sine første møter fikk søstrene lære Hjelpeforeningens styrende formål: å styrke vår tro og personlige rettskaffenhet, styrke vår familie og vårt hjem og oppsøke og hjelpe de trengende.

Jeg håper mine barnebarn vil forstå at Hjelpeforeningens organisasjon var nødvendig for å forberede de hellige på de privilegier, velsignelser og gaver som bare finnes i templet. President Joseph Fielding Smith sa at Hjelpeforeningen “er av avgjørende betydning for Guds rike på jorden” og “er oppbygget og blir drevet slik at den hjelper sine trofaste medlemmer å oppnå evig liv i vår Faders rike”.¹⁰ Vi kan forestille oss hvordan det må ha vært for søstrene å være i Joseph Smiths røde teglstensbutikk på disse første Hjelpeforenings-møtene, med utsikt til en høyde hvor et tempel ble bygget, og hvor profeten lærte dem at “det skulle være en utvalgt forening, adskilt fra all verdens ondskap, utsøkt, dydig og hellig”.¹¹

Jeg håper mine barnebarn setter pris på templet slik søstrene i den første Hjelpeforeningen gjorde det, som trodde at templets velsignelser var enhver siste-dagers-hellig kvinnes hovedpremie og store mål. Jeg håper mine barnebarn, i likhet med tidlige Hjelpeforenings-søstre, vil anstrenge seg daglig for å bli tilstrekkelig modne til å inngå og holde hellige tempelpakter og at de, når de drar til templet, vil følge med på alt som blir sagt og gjort. Ved templets velsignelser vil de bli væpnet med kraft¹² og velsignet med å motta "nøkkelen til kunnskap om Gud".¹³ Ved de prestedømsordinanser som bare finnes i templer, vil de bli velsignet så de kan oppfylle sitt guddommelige, evige ansvar, og de vil love å leve som trofaste disipler. Jeg er takknemlig for at en av Herrens viktigste hensikter med å organisere Hjelpeforeningen var å gi kvinnene ansvar for å hjelpe hverandre å forberede seg "for prestedømmets større velsignelser, som var å finne i templets ordinanser og pakter".¹⁴

Et verdensomspennende søsterfelleskaps tilflukt og innflytelse

Jeg håper mine barnebarn vil komme til å forstå den viktige innflytelse og kapasitet som Hjelpeforeningens store, verdensomspennende søsterfelleskap har. Siden 1842 har Kirken spredt seg langt utenfor Nauvoo, og Hjelpeforeningen finnes nå i over 175 land, hvor søstrene snakker ialt mer enn 80 språk. Hver uke blir nye menigheter og grener organisert, og nye Hjelpeforeninger blir en del av det stadig voksende søsterfelleskapet "spredt over kontinentene".¹⁵ Da Hjelpeforeningen var relativt liten i antall og hovedsakelig organisert i Utah, kunne dens ledere fokusere mye av sin organisasjon og sitt disippelskap på lokale sosiale programmer og tilhørende hjelpearbeid. De utviklet hjemmeproduksjon og gjennomførte prosjekter for å bygge sykehus og lagre korn. Dette tidlige arbeidet i Hjelpeforeningen bidro til å etablere mønstre for disippelskap som nå anvendes over hele verden. Etter hvert

som kirken har vokst, er Hjelpeforeningen nå i stand til å oppfylle sine formål i alle menigheter og grener, staver og distrikter, og samtidig tilpasse seg en verden i stadig forandring.

Hver dag opplever søstre i Hjelpeforeningen over hele verden alt som finnes av jordiske utfordringer og erfaringer. Kvinner og deres familier i dag lever ansikt til ansikt med urealiserte forventninger, fysisk, psykisk og åndelig sykdom, ulykker og død. Noen søstre opplever ensomhet og skuffelse fordi de ikke har sin egen familie, mens andre lider under konsekvensene av familiemedlemmers dårlige valg. Noen har opplevd krig, sult eller naturkatastrofer, mens andre lærer om de påkjenninger som avhengighet, arbeidsledighet eller utilstrekkelig utdanning og opplæring medfører. Alle disse vanskelighetene er i stand til å bleke troens ben og tappe enkeltpersoner og familier for styrke. En av Herrens hensikter med å organisere søstrene i et disippelskap, var å hjelpe dem og løfte dem over "alt som

hindrer en kvinnes glede og fremgang".¹⁶ I enhver menighet og gren er det en Hjelpeforening med søstre som kan søke og motta åpenbaring og rådføre seg med prestedomsledere for å styrke hverandre og finne løsninger som er anvendelige i deres egne hjem og lokalsamfunn.

Jeg håper mine barnebarn vil forstå at deres disippelskap blir forlenget gjennom Hjelpeforeningen, og at de sammen med andre kan delta i den slags imponerende og heroisk arbeid som Frelseren har gjort. Det arbeid søstrene i denne kirken blir bedt om å gjøre i vår tid, har aldri vært for beskjedent i omfang eller betydningsløst for Herren. Ved sin trofasthet kan de føle hans anerkjennelse og bli velsignet med hans Ånds veiledning.

Mine barnebarn skulle også vite at Hjelpeforeningens søsterfelleskap kan gi dem sikkerhet, tilflukt og beskyttelse.¹⁷ Etter hvert som tidene blir stadig vanskeligere, vil de trofaste søstrene i Hjelpeforeningen stå sammen for å beskytte Sions hjem mot verdens skjærende røster og djevelens rovlystne og provoserende innflytelse.

Gjennom Hjelpeforeningen vil de bli undervist og styrket, og rettferdige kvinners innflytelse kan velsigne mange flere av vår Faders barn.

Et disippelskap av omsorg og tjeneste

Jeg håper mine barnebarn vil forstå at besøkende lærerinneres virksomhet er et uttrykk for deres disippelskap og en betydelig måte å overholde sine pakter på. Dette elementet av vårt disippelskap skulle minne mye om vår Frelseres tjenestegjerning. I Hjelpeforeningens tidlige tid fikk en besøksskomité fra hver menighet i oppdrag å vurdere behov og samle inn bidrag som skulle fordeles på de trengende. I årenes løp har Hjelpeforenings-søstre og -ledere lært ett trinn om gangen og forbedret sin evne til å våke over andre. Til tider har søstre fokusert mer på å utføre sine besøk, holde sine leksjoner og legge igjen lapper når de har vært innom sine søstres hjem. Denne praksis har hjulpet søstrene å lære mønstre for omsorg. Akkurat som folket på Mose tid konsentrerte seg om å holde lange lister med regler, har søstrene i Hjelpeforeningen til tider

pålagt seg selv mange skrevne og uskrevne regler i sitt ønske om å forstå hvordan de kunne styrke hverandre.

Med så stort behov for hjelp og redning blant søstrene og deres familier i dag, trenger vår himmelske Fader at vi følger en høyere vei og viser vårt disippelskap ved at vi oppriktig bryr oss om hans barn. Med dette viktige formål i sinne skulle ledere nå be om rapporter om søstrenes og deres familiers åndelige og timelige velbefinnende og om tjeneste som er utført.¹⁸ Besøkende lærerinner har nå ansvar for å bli "godt kjent med og glad i hver enkelt søster, [hjelp] henne å styrke sin tro, og [lyt] tjeneste".¹⁹

Som Frelserens trofaste disipler, utvikler vi vår evne til å gjøre det han ville gjort om han var her. Vi vet at for ham er det vår omsorg som teller, og derfor prøver vi å konsentrere oss om å bryr oss om våre søstre istedenfor å fylle ut lister over ting som skal gjøres. Sann tjenestegjerning måles mer ved dybden av vår kjærlighet enn ved hvor gode våre statistikker er. Vi vil vite om vi lykkes som besøkende lærerinner hvis våre søstre kan si:

Itu, Brasil

“Min besøkende lærerinne hjelper meg å vokse åndelig”, og “Jeg vet at min besøkende lærerinne virkelig bryr seg om meg og mine familie”, og “Hvis jeg har problemer, vet jeg at min besøkende lærerinne vil trå til uten å vente til hun blir bedt om det.” Ledere som forstår viktigheten av å tjene andre, vil rådføre seg med hverandre for å søke og motta åpenbaring om hvordan besøkende lærerinner kan oppbygges og hvordan de kan organisere og gjennomføre en inspirerende tjenestegjerning.

Besøkende lærerinneres virksomhet er dessuten en forlengelse av biskopens ansvar for å ta vare på Herrens hjord. Biskopen og Hjelpeforeningens president trenger inspirerte besøkende lærerinneres tjeneste for at de skal kunne ivareta sitt ansvar. Gjennom besøkende lærerinneres arbeid kan en Hjelpeforenings-president få oversikt over hver søsters velbefinnende og rapportere om deres velbefinnende når hun snakker med sin biskop.

President Thomas S. Monson har sagt at “når vi strever i tro uten å nøle for å oppfylle de plikter som vi er kalt til, når vi søker Den allmektiges inspirasjon for å utføre vårt kall, kan vi gjøre mirakler”.²⁰ Jeg håper mine barnebarn vil delta i mirakler ved at de hjelper besøkende lærerinneres virksomhet å bli et mønster for disippelskap som Herren vil vedkjenne seg når han kommer igjen.

Hvordan oppfylle Hjelpeforeningens formål

Disse og andre viktige læresetninger om Hjelpeforeningen kan mine barnebarn nå studere i *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid*. Denne boken inneholder en opptegnelse om Hjelpeforeningens arv og Kirkens kvinner. Den vil forene og innrette

et verdensomspennende søsterfelleskap etter Hjelpeforeningens formål og disiplers mønstre og privilegier. Den er et vitnesbyrd om kvinners viktige rolle i vår Faders plan for lykke, og den fastsetter en urokkelig norm for hva vi tror på, hva vi gjør og hva vi vil forsvare. Det første presidentskap har oppfordret oss “til å studere denne boken og la dens tidløse sannheter og inspirerende eksempler påvirke [vårt] liv”.²¹

President Joseph F. Smith, som visste at Hjelpeforeningens organisasjon var guddommelig opprettet, fortalte Hjelpeforenings-søstrene: “Det er opp til dere å lede verden og spesielt verdens kvinner... Dere er hodet,” sa han, “ikke halen”.²² Etter hvert som Herrens tilbakekomst nærmer seg, håper jeg mine barnebarn vil bli sterke, trofaste kvinner som anvender Hjelpeforeningens prinsipper og mønstre i sitt eget liv. Når Hjelpeforeningen blir en livsstil for dem, håper jeg de vil arbeide i fellesskap med andre for å oppfylle dens guddommelige hensikter. Jeg har et vitnesbyrd om Jesu Kristi sanne og gjenopprettede kirke, og

jeg er takknemlig for det mønster for disippelskap som ble gjengitt da Herren inspirerte profeten Joseph Smith til å organisere Hjelpeforeningen. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 3.
2. Se Lukas 10:38–42.
3. Se Johannes 11:20–27.
4. Se Apostlenes gjerninger 18:24–26; Romerne 16:3–5.
5. Se Filipperne 4:1–4.
6. Se Lære og pakter 25.
7. Joseph Smith, i *Døtre i mitt rike*, 12.
8. Joseph Smith, i *History of the Church*, 4:602.
9. 5. trosartikkel.
10. Joseph Fielding Smith, i *Døtre i mitt rike*, 97.
11. Joseph Smith, i *Døtre i mitt rike*, 15.
12. Se Lære og pakter 109:22; se også Sheri L. Dew, i *Døtre i mitt rike*, 128.
13. Lære og pakter 84:19; se også Ezra Taft Benson, i *Døtre i mitt rike*, 129.
14. *Døtre i mitt rike*, 131.
15. Boyd K. Packer, i *Døtre i mitt rike*, 99.
16. John A. Widtsoe, i *Døtre i mitt rike*, 25.
17. Se *Døtre i mitt rike*, 87.
18. Se *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 9.5.4.
19. *Håndbok 2*, 9.5.1.
20. Thomas S. Monson, i *Døtre i mitt rike*, 91.
21. Det første presidentskap, i *Døtre i mitt rike*, ix.
22. Joseph F. Smith, i *Døtre i mitt rike*, 66.

Av Silvia H. Allred

Førsterådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap

Kjærlighet svikter aldri

Be om å få et ønske om å bli fylt med kjærlighetens gave, Kristi rene kjærlighet.

Min mann og jeg besøkte nylig Nauvoo, Illinois. Mens vi var der, satt vi i det øvre rom i den røde teglstensbutikken hvor profeten Joseph Smith hadde kontor og en forretning. Vi lyttet oppmerksomt til guiden, som fortalte om noen av gjenopprettelsens historiske begivenheter som fant sted der.

Mine tanker gikk til Hjelpeforeningens grunnleggelse og noen av de læresetninger som Hjelpeforenings-søstrene mottok fra profeten Joseph i dette rommet. Disse læresetningene ble de grunnleggende prinsipper som Hjelpeforeningen ble bygget på. Formålene, å styrke tro, styrke Sions hjem og oppsøke og hjelpe de trengende, ble fastsatt fra begynnelsen av. De har alltid vært i samsvar med våre profeters læresetninger.

På et av disse tidlige møtene siterte profeten Joseph fra Paulus' brev til korinterne. I sin mektige preken om kjærlighet omtaler Paulus tro, håp og kjærlighet, og konkluderer med at "størst blant dem er kjærligheten".¹

Han beskriver de egenskaper kjærligheten omfatter. Han sa:

"Kjærligheten er tålmodig, er velvillig. Kjærligheten misunner ikke. Kjærligheten skryter ikke, den blåser seg ikke opp.

... Den søker ikke sitt eget, blir ikke bitter, glemmer ikke på det onde.

Den gleder seg ikke over urett, men gleder seg ved sannhet.

Den utholder alt, tror alt, håper alt, tåler alt.

Kjærligheten faller aldri bort."²

Profeten Joseph sa følgende til søstrene: "Ikke vær tilbakeholdne med hensyn til deres nestes dyd... Dere må ha et større hjertelag overfor andre hvis dere vil gjøre som Jesus... Når dere vokser i uskyld og dyd, når dere vokser i godhet, da utvid deres hjerte til å omfatte andre – dere må være tålmodige og bære over med menneskenes feil og mangler. Hvor dyrebar er ikke menneskets sjel!"³

Skriftenes erklæring "Nestekjærligheten svikter aldri" ble Hjelpeforeningens motto fordi den omfavner disse læresetningene og det pålegg profeten Joseph Smith hadde gitt Hjelpeforenings-søstrene om å "hjelpe de fattige" og "frelse sjeler".⁴

Disse grunnleggende prinsippene har blitt mottatt av Hjelpeforenings-søstre over hele verden, for slik er Hjelpeforeningens arbeid.

Hva er kjærlighet? Hvordan utvikler vi kjærlighet?

Profeten Mormon definerer kjærlighet som "Kristi rene kjærlighet"⁵, mens Paulus sier at "kjærligheten ...

er fullkommenhetens sambånd"⁶, og Nephi minner oss på at "Gud Herren [har] gitt et bud om at alle mennesker skal ha kjærlighet, og denne kjærlighet er nestekjærlighet".⁷

Når vi ser på Paulus' tidligere beskrivelser av kjærlighet, lærer vi at kjærlighet ikke er en enkelthandling eller noe vi gir bort, men en tilstand preget av gode følelser som fører til kjærlige handlinger.

Mormon sier også at kjærligheten gis til Herrens sanne disipler og at den renser dem som er i besittelse av den.⁸ I tillegg lærer vi at kjærlighet er en guddommelig gave som vi må søke og be om. Vi må ha kjærlighet i hjertet for å kunne arve det celestiale rike.⁹

Når vi forstår at Herren har bedt oss "ikle [oss] kjærlighetens bånd"¹⁰, må vi spørre hvilke egenskaper som vil hjelpe oss å utvikle kjærlighet.

Vi må først ha et ønske om å få større kjærlighet og bli mer Kristus-lik.

Neste trinn er å be. Mormon formaner oss: "Be til Faderen med all hjertets iver om å bli fylt med denne kjærlighet." Denne guddommelige kjærlighet er nestekjærlighet, og hvis vi er i besittelse av den, "skal [vi] være lik ham".¹¹

Å lese Skriftene daglig kan bringe våre tanker til Frelseren og gi oss et ønske om å bli mer lik ham.

På kontoret mitt har jeg et maleri av Minerva Teichert med tittelen *Det tapte får blir reddet*. Det viser Frelseren som står blant sine får og kjærlig holder et lite lam i sine armer. Det hjelper meg å reflektere over hans bønn: "Fø mine får,"¹² som for meg innebærer å hjelpe alle rundt oss og vie spesiell oppmerksomhet til de trengende.

Frelseren er det fullkomne eksempelet på hvordan man viser kjærlighet. Under hans jordiske virke viste han medlidenhet med den sultne, med synderen, med den lidende og med

den syke. Han betjente fattige og rike, kvinner, barn og menn, familier, venner og fremmede. Han tilga sine anklagere, og han led og døde for alle mennesker.

Gjennom hele sitt liv praktiserte også profeten Joseph Smith nestekjærkjærighet, og viste broderlig kjærighet og respekt for andre. Han var viden kjent for sin vennlighet, hengivenhet, medlidenhet og omtanke for andre rundt seg.

I dag er vi velsignet med en profet som er et stort eksempel på nestekjærighet. President Thomas S. Monson er et forbilde for oss og for verden. Han bærer nestekjærighetens kappe. Han er vennlig, medfølende og storsinnet, en sann tjener av vår Herre Jesus Kristus.

Itu, Brasil

President Monson sier: "Kjærighet er å ha tålmodighet med en som har sviattet oss. Det er å motstå trangen til lett å bli krenket. Det er å akseptere svakheter og utilstrekkelighet. Det er å godta folk slik de faktisk er. Det er å se lenger enn til fysisk utseende og til egenskaper som ikke svekkes med tiden. Det er å motstå impulsen til å kategorisere andre."¹³

Når vi har nestekjærighet, er vi villige til å tjene og hjelpe andre når det er ubeleilig og uten tanke på anerkjennelse eller å få noe i gjengjeld. Vi venter ikke på oppdrag om å hjelpe, fordi det blir en del av vår natur. Når vi velger å være snille, omsorgsfulle, storsinnede, tålmodige, aksepterende, tilgivende, inkluderende og uselviske, oppdager vi at vi er rike på kjærighet.

Hjelpeforeningen gir oss utallige måter å tjene andre på. En av de viktigste måtene å praktisere kjærighet på, er gjennom besøkende lærerinneres virksomhet. Hvis vi er effektive besøkende lærerinner, har vi mange anledninger til å elske og betjene andre. Å uttrykke kjærighet renser og helliggjør vår sjel og hjelper oss å bli mer lik Frelseren.

Jeg forundrer meg når jeg ser de utallige kjærlige handlinger som

besøkende lærerinner over hele verden utfører hver dag, idet de uselvisk ivaretar behovene til søstre og deres familier. Til disse trofaste besøkende lærerinner sier jeg: "Gjennom disse små kjærlige handlinger, følger dere Frelseren og er redskaper i hans hender til å hjelpe, gi omsorg, oppbygge, trøste, lytte, oppmuntre, pleie, undervise og styrke søstrene dere har ansvar for." La meg gi dere noen korte eksempler på den slags tjenestegjerning.

Rosa lider av tærende diabetes og andre sykdommer. Hun ble medlem av Kirken for noen år siden. Hun er alenemor til en tenåringsgutt. Hun må ofte ligge på sykehus i noen dager om gangen. Hennes elskverdige besøkende lærerinner kjører henne ikke bare til sykehuset, men besøker og trøster henne der, samtidig som de tar seg av sønnen hjemme og på skolen. Hennes besøkende lærerinner er hennes venner og familie.

Etter de første besøkene til en bestemt søster, oppdaget Kathy at denne søsteren ikke kunne lese, men ønsket å lære. Kathy tilbød seg å hjelpe, selv om hun visste det ville kreve tid, tålmodighet og iherdighet.

Emily er en ung hustru som søkte sannheten. Hennes mann Michael var mindre interessert i religion. Da Emily ble syk og ble liggende på sykehus en periode, kom Cali, en Hjelpeforenings-søster som også er hennes nabo, med måltider til familien, passet babyen deres, rengjorde huset og ordnet det så Emily fikk en prestedømsvelsignelse. Disse kjærlige handlingene bløt-gjorde Michaels hjerte. Han bestemte seg fro å gå på Kirkens møter og møte misjonærene. Emily og Michael ble nylig døpt.

“Kjærlighet svikter aldri... Kjærligheten ... er velvillig ... søker ikke sitt eget ... utholder alt, tåler alt.”¹⁴

President Henry B. Eyring har sagt: “Hjelpeforeningens historie er full av beretninger om slik bemerkelsesverdige uselvsk tjeneste ...

Denne foreningen består av kvinner hvis nestekjærlighet kommer fra hjerter som er forvandlet ved å kvalifisere for og etterleve pakter som kun tilbys i Herrens sanne Kirke. Deres nestekjærlighet kommer fra Ham gjennom hans forsoning. Deres nestekjærlige handlinger veiledes av hans eksempel og har utspring

i takknemlighet for hans uendelige barmhjertighetsgave og Den hellige ånd, som han sender for å ledsage sine tjenere på deres barmhjertighetsmisjon. På grunn av dette har de gjort, og er i stand til å gjøre uvanlige ting for andre og å føle glede selv når deres egne udekkede behov er store.”¹⁵

Å yte tjeneste og vise kjærlighet til andre hjelper oss å overvinne våre egne vanskeligheter og gjør at de virker mindre utfordrende.

Jeg vender nå tilbake til profeten Josephs læresetninger til søstrene i begynnelsen av gjenopprettelsen. Han mantede til kjærlighet og velvilje og sa: “Hvis dere lever opp til disse prinsipper, hvor stor og strålende vil så ikke deres belønning bli i det celestiale rike! Hvis dere lever opp til deres privilegier, kan det ikke forhindres at dere vil omgås engler.”¹⁶

Slik det var i den første tiden i Nauvoo, hvor søstrene gikk omkring og oppsøkte og hjalp de trengende, er det også i dag. Søstrene i riket er storartede pilarer av åndelig styrke, barmhjertighetstjeneste og oppfølging. Trofaste besøkende lærerinner

besøker og bryr seg om hverandre. De følger Frelserens eksempel og gjør som han gjorde.

Alle kvinner i Hjelpeforeningen kan bli fylt med kjærlighet i visshet om at deres små kjærlige handlinger har kraft til helbredelse for andre og for dem selv. De kan få sikker kunnskap om at kjærligheten er Kristi rene kjærlighet og aldri svikter.

Når dere leser Hjelpeforeningens historie, vil dere bli inspirert til å oppdage at dette viktige prinsippet i evangeliet går som en rød tråd gjennom hele boken.

Jeg vil runde av med en oppfordring til alle kvinner i Kirken om å be om å få et ønske om å bli fylt med kjærlighetens gave, Kristi rene kjærlighet. Bruk alle deres ressurser til å gjøre godt, gi hjelp og frelse til menneskene rundt dere, herunder deres egen familie. Herren vil la deres innsats lykkes.

Måtte vår kunnskap om den store kjærlighet Faderen og Sønnen har til oss, og vår tro og takknemlighet for forsoningen motivere oss til å utvikle og utøve kjærlighet til alle rundt oss. Dette er min bønn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 1 Korinterbrev 13:13.
2. 1 Korinterbrev 13:4–8.
3. Joseph Smith, i *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 23.
4. Joseph Smith, i *Døtre i mitt rike*, 17.
5. Moroni 7:47.
6. Kolosserne 3:14.
7. 2 Nephi 26:30.
8. Se Moroni 7:48.
9. Se Ether 12:34; Moroni 10:21.
10. Lære og pakter 88:125.
11. Moroni 7:48.
12. Se Johannes 21:16–17.
13. Thomas S. Monson, “Kjærlighet svikter aldri”, *Liahona*, nov. 2010, 124.
14. 1 Korinterbrev 13:4, 5, 7, 8.
15. Henry B. Eyring, “Hjelpeforeningens varige arv”, *Liahona*, nov. 2009, 121.
16. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 448.

Av Barbara Thompson

Annenrådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap

Hold fast ved paktene

Hvis vi har tro på Kristus og holder fast ved våre pakter, vil vi motta den glede som omtales i de hellige Skrifter og loves oss av våre profeter i de siste dager.

“Opløft ditt hjerte og fryd deg, og hold fast ved paktene som du har inngått.”¹ Jeg kan ikke lese dette skriftstedet uten å føle glede. Det gleder meg stort å tenke på de løfter og mange velsignelser jeg har hatt i mitt liv fordi jeg har forsøkt å holde fast ved paktene som jeg har inngått med min himmelske Fader.

Ettersom begge mine foreldre har gått bort, ble det i år nødvendig å rydde ut av hjemmet deres og klargjøre det for salg. I løpet av disse siste månedene hvor mine søsken og jeg har ryddet og sortert oss gjennom mine foreldres hjem, har vi funnet slektshistorier og mange viktige papirer og dokumenter. Det har vært fascinerende å lese gjennom mine foreldres og besteforeldres personlige historier og patriarkalske velsignelser. Jeg har blitt påminnet om de pakter de inngikk og holdt.

Min bestemor Ellen Hanks Rymer var en ung mor i 1912, da hun mottok sin patriarkalske velsignelse. Da jeg leste velsignelsen, skilte disse linjene seg ut og gjorde varig inntrykk på meg: “Du ble utvalgt fra før verdens grunnvoll ble lagt, og er en utvalgt ånd til å komme frem i denne tid... Ditt vitnesbyrd skal bli forøket, og du skal bli i stand til å vitne... Ødeleggeren

har forsøkt å ødelegge deg, men hvis du vil holde deg nær til din Gud, vil han [ødeleggeren] ikke ha makt til å skade deg. På grunn av din trofasthet skal du ha stor kraft, og ødeleggeren skal flykte for deg på grunn av din rettferdighet... Når frykt og prøvelser kommer over deg, må du trekke deg tilbake til ditt lønnkammer i bønn, og du skal finne trøst og dine hindringer skal bli fjernet.”²

Min bestemor ble lovet at hvis hun ville holde sine pakter og holde seg nær til Gud, kunne ikke Satan ha noen makt over henne. Hun ville finne trøst og hjelp i sine prøvelser. Disse løftene ble oppfylt i hennes liv.

I dag vil jeg tale om (1) viktigheten av å holde fast ved pakter og (2) den glede og beskyttelse som kommer av å holde våre pakter.

Noen av eksemplene jeg skal bruke, er hentet fra *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid*. Boken er full av eksempler på kvinner som har funnet stor glede i å holde pakter.

Viktigheten av å holde fast ved pakter

Bible Dictionary forteller oss at en pakt er en kontrakt som inngås mellom Gud og mennesker. “Gud stiller paktens betingelser, og menneskene

går med på [dem]... Evangeliet er ordnet slik at prinsipper og ordinanser mottas ved en pakt, og mottakeren underlegges streng forpliktelse og ansvar for holde forpliktelsen i ære.”³ I frasen “holde fast ved pakter” betyr *holde fast* “å overholde og holde seg nær” til noe.⁴

I Skriftene lærer vi om menn og kvinner som har inngått pakter med Gud. Gud har gitt instruksjoner om hvordan paktene skulle overholdes, og når paktene har blitt overholdt, har de lovede velsignelsene fulgt.

Ved dåpens ordinans inngikk vi for eksempel en pakt med vår himmelske Fader. Vi forbereder oss til dåp ved å ha tro på Herren Jesus Kristus, omvende oss fra våre synder og være villige til å påta oss Kristi navn. Vi bestemmer oss for å holde Guds bud og alltid minnes Frelseren. Vi inngår en pakt om å “bære hverandres byrder, så de kan være lette”. Vi sier oss villige til å sørge med dem som sørger, og trøste dem som trenger trøst.⁵

I hellige templer mottar vi andre hellige ordinanser og inngår andre pakter. I begynnelsen av gjenopprettelsen var profeten Joseph Smith opp-tatt av at de hellige skulle få templets lovede velsignelser. Herren sa: “La dette hus bygges til mitt navn, så jeg der kan åpenbare mine ordinanser for mitt folk.”⁶

“En av Herrens hensikter med å organisere Hjelpeforeningen var å forberede sine døtre for prestedømmets større velsignelser som var å finne i templets ordinanser og pakter. Søstrene i Nauvoo gledet seg enormt til at templet skulle bli ferdig, for de visste, slik profeten Joseph Smith lovet Mercy Fielding Thompson, at begavel-sen ville bringe dem ‘ut av mørke og inn i underfullt lys.’”⁷

“Over 5000 hellige strømmet til Nauvoo tempel etter innvielsen for

å motta begavelsen og beseglingsordinansen før de tok fatt på sin ferd mot en ukjent fremtid" i Saltsjødalen.⁸ President Brigham Young og mange andre ledere og tempelarbeidere arbeidet dag og natt i templet for at dette viktige arbeid kunne bli utført for de hellige.

Våre pakter holder oss oppe, enten det er i gode eller vanskelige tider. President Boyd K. Packer minner oss om at "vi er et paktsfolk. Vi inngår en pakt om å gi av våre ressurser, tid, penger og talenter – alt vi er og alt vi har – til beste for Guds rike på jorden.

Med andre ord, vi inngår en pakt om å gjøre godt. Vi er et paktsfolk, og templet er senteret for våre pakter. Det er kilden til pakten."⁹

Skriftene gir oss denne påminnelsen: "Og dette skal være vår pakt – at vi vil vandre i lydighet mot alle Herrens forordninger."¹⁰

Vi mottar store velsignelser hvis vi holder fast ved våre pakter.

Glede og beskyttelse kommer av å holde våre pakter

I Mormons bok leser vi kong Benjamins tale. Han lærte folket om Jesus

Kristus, at han ville komme til jorden og gjennomgå alle slags lidelser. Han lærte folket at Kristus ville sone for alle menneskers synder og at hans navn var det eneste som menneskene kunne bli frelst ved.¹¹

Etter å ha hørt disse vakre læresetningene ble folket ydmyket og ønsket av hele sitt hjerte å bli fri for synd og bli rensset. De omvendte seg og bekjente sin tro på Jesus Kristus. De inngikk pakter med Gud om at de ville holde hans bud.¹²

"Herrens Ånd [kom] over dem, og de ble fylt med glede, for de hadde fått forlatelse for sine synder og hadde fred i samvittigheten på grunn av den sterke tro de hadde på Jesus Kristus."¹³

Et annet eksempel på den glede som kommer ved trofasthet i å holde Guds bud og dele hans evangelium med andre, blir gitt oss av Ammon. Ammon og hans brødre hjalp tusenvis av mennesker å komme til Kristus. Dette er noen av de ord Ammon brukte til å beskrive sine følelser da så mange ble døpt og inngikk pakter med Gud:

"Hvor stor grunn har vi ikke til å glede oss."¹⁴

"Min glede er fullkommen, ja, mitt hjerte er fylt av glede, og jeg vil fryde meg i min Gud."¹⁵

"Jeg kan på ingen måte gi uttrykk for hva jeg føler."¹⁶

"[Aldri har] noe menneske hatt større grunn til å fryde seg enn vi har."¹⁷

Ved å inngå og holde hellige pakter kan vi ha Den hellige ånd med oss. Dette er den ånd som "skal fylle din sjel med glede".¹⁸

2. verdenskrig forårsaket stor lidelse for mange over hele verden. De hellige i Tyskland gjennomgikk mange prøvelser. En trofast Hjelpeforeningspresident i Stuttgart, Tyskland var

søster Maria Speidel. Hun sa følgende om sine prøvelser: “Vår tillit til Herren og vårt vitnesbyrd om hans Kirke har vært vår støttepilar... Med glede synger vi Sions sanger og setter vår lit til Herren. Han retter opp i alle ting.”¹⁹

Igjen, når medlemmene holdt sine pakter, følte de glede selv i møte med enorme utfordringer.

Sarah Rich var en rettferdig kvinne i Nauvoo som ble kalt som tempelarbeider før de hellige ble drevet ut fra byen. Dette er hennes ord om tempelpaktenes velsignelser: “Mange var de velsignelser vi hadde mottatt i Herrens hus, som hadde gitt oss glede og trøst midt i alle våre sorger og gjort det mulig for oss å tro på Gud, i visshet om at han ville lede oss og oppholde oss på den ukjente reisen som lå foran oss.”²⁰

Tidligere hadde de hellige fullført Kirtland tempel, og mange deltok i innvielsen. Etter innvielsen ble templet mottatt av Herren. Herren ba dem “storlig fryde seg på grunn av de velsignelser som skal utøses ... over [hans] folks hoder”.²¹

Etter hvert som flere hellige templer har blitt bygget over hele verden, har jeg sett hvor velsignet medlemmene har blitt. I 2008 så jeg gleden i ansiktene til et ektepar fra Ukraina da de fortalte meg at de skulle til Freiburg i Tyskland for å motta sine tempelordinanser. Reisen til templet var en 27 timer lang busstur hver vei for disse trofaste medlemmene, og de kunne ikke reise ofte. De var henrykt med tanke på at Kiev Ukraina tempel snart ville bli ferdig, og at de ville kunne dra dit mye oftere. Det templet er nå åpent, og tusenvis av medlemmer nyter velsignelsene der.

Da jeg leste min bestemors personlige historie, skjønte jeg hvilken glede hun følte over sine pakter. Hun elsket

å dra til templet og utføre ordinansene for tusenvis av døde. Det var hennes livsoppgave. Hun var tempelarbeider i over 20 år i Manti Utah tempel. Hun skrev at hun hadde opplevd mange mirakuløse helbredelser for at hun skulle kunne oppdra sine barn og tjene andre ved å utføre arbeid for dem i templet. Om vi som barnebarn visste noe om bestemor Rymer, var det at hun var en rettferdig kvinne som holdt sine pakter og ønsket at vi skulle gjøre det samme. Når andre sorterer våre eiendeler etter at vi er døde, vil de finne tegn på at vi har holdt våre pakter?

Vår kjære profet, president Thomas S. Monson sa følgende på forrige generalkonferanse: “Når dere og jeg kommer til Guds hellige hus, og når vi husker på de pakter vi inngår der, vil vi bli bedre i stand til å utholde enhver prøvelse og overvinne enhver fristelse. I dette hellige tilfluktssted vil vi finne fred og bli fornyet og styrket.”²²

Igjen: “Oppløft ditt hjerte og fryd deg, og hold fast ved paktene som du har inngått.”²³ Å holde pakter er sann glede og lykke. Dette er lindring og fred. Dette er beskyttelse mot verdens ondskap. Å holde våre pakter vil hjelpe oss i prøvelsens stund.

Jeg vitner om at hvis vi har tro på Kristus og holder fast ved våre pakter, vil vi motta den glede som omtales i de hellige Skrifter og loves oss av våre profeter i de siste dager.

Kjære søstre, jeg er glad i dere og håper dere vil oppleve denne store glede i deres eget liv. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 25:13.
2. Patriarkalsk velsignelse gitt av Walter E. Hanks, okt. 25, 1912, i Lyman, Wayne County, Utah.
3. Bible Dictionary, “Covenant”.
4. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11. utg. (2003), “cleave”.
5. Se Mosiah 18:8–9; se også Thomas S. Monson, “Hva har jeg gjort for noen i dag?” *Liahona*, nov. 2009, 85–87.
6. Lære og pakter 124:40.
7. *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 131–32.
8. *Døtre i mitt rike*, 29
9. Boyd K. Packer, *Det hellige tempel* (1980), 170.
10. Lære og pakter 136:4.
11. Se Mosiah 3:5–18.
12. Se Mosiah 4:2; 5:5.
13. Mosiah 4:3.
14. Alma 26:1.
15. Alma 26:11.
16. Alma 26:16.
17. Alma 26:35.
18. Lære og pakter 11:13.
19. Maria Speidel, i *Døtre i mitt rike*, 76.
20. Sarah Rich, i *Døtre i mitt rike*, 30.
21. Lære og pakter 110:9–10.
22. Thomas S. Monson, “Det hellige tempel—et fyrtårn for verden”, *Liahona*, mai 2011, 93.
23. Lære og pakter 25:13.

Av president Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det første presidentskap

Forglem meg ei

Det er min bønn og velsignelse at dere aldri må glemme at dere i sannhet er verdifulle døtre i Guds rike.

Mine kjære søstre, det er en glede å være sammen med dere i dag. Jeg gleder meg alltid til dette årlige Hjelpeforeningens fellesmøte og de utmerkede talene som holdes her. Takk, søstre. Det er en stor ære for meg at president Thomas S. Monson har gitt meg i oppdrag å tale i dag og gi noen tanker til søstrene i Kirken.

For en tid siden gikk jeg gjennom en vakker hage sammen med min hustru og datter. Jeg undret meg over all herlighet og skjønnhet i Guds skaperverk. Så fikk jeg øye på en ørliten blomst blant alle de praktfulle blomstene. Jeg visste hva blomsten het, ettersom jeg har hatt et spesielt forhold til den siden jeg var barn. Blomsten heter forglemmegei.

Jeg vet ikke helt hvorfor denne lille blomsten har betydd så mye for meg i årenes løp. Den tiltrekker seg ikke oppmerksomheten, den er lett å overse blant større og mer livfulle blomster, men den er like vakker, med sin prektige farge som speiler den blåeste himmel – kanskje dette er én grunn til at jeg liker den så godt.

Men det er også den uforglemmelige bønnen i dens navn. I et tysk sagn heter det seg at akkurat da Gud var ferdig med å navngi alle plantene, sto én igjen uten navn. En spinkel røst

sa: "Forglem meg ei, Herre!" Og Gud svarte at dette skulle være dens navn.

I kveld vil jeg bruke denne lille blomsten som metafor. De fem kronbladene på den lille forglemmegeien får meg til å tenke på fem ting vi gjør klokt i å aldri glemme.

For det første: Glem ikke å være tålmodige med dere selv.

Jeg skal fortelle dere noe som jeg håper dere ikke vil misforstå: Gud er fullt klar over at dere og jeg ikke er fullkomne.

La meg tilføye: Gud er også fullt klar over at de menneskene dere tror er fullkomne, ikke er det.

Og likevel bruker vi så mye tid og energi på å sammenligne oss med andre – som regel ved at vi sammenligner vår svakhet med deres styrke. Dette gir forventninger til oss selv som er umulige å innfri. Som følge av dette feirer vi aldri vår gode innsats, fordi den synes mindre enn det en annen gjør.

Alle har sterke og svake sider.

Det er godt at dere har sterke sider.

Og det er en del av deres erfaring i jordelivet at dere har svakheter.

Gud vil hjelpe oss å til slutt vende alle våre svakheter til styrke,¹ men han vet at dette er et langsiktig mål. Han vil at vi skal bli fullkomne,² og hvis vi

holder oss på disippelens vei, vil vi en dag bli det. Det er i orden at dere ikke har nådd helt frem ennå. Stå på videre, men slutt å straffe dere selv.

Kjære søstre, mange av dere er uendelig medlidende og tålmodige med andres svakheter. Husk at dere også må være medlidende og tålmodige med dere selv.

I mellomtiden må dere være takknemlige for alle de små fremgangene i deres hjem, familieforhold, utdanning og levebrød, deltagelse i Kirken og personlige utvikling. I likhet med forglemmegeiene kan disse fremgangene synes ørsmå for dere, og de kan gå ubemerket hen av andre, men Gud ser dem, og de er ikke små for ham. Hvis dere tror suksess bare er den mest perfekte rose eller blendende orkidé, kan dere gå glipp av noen av livets beste opplevelser.

For eksempel er kanskje det å insistere på en perfekt familiens hjemmeaften hver uke – selv om dette gjør både dere og alle rundt dere ulykkelige – ikke det beste valget. Spør isteden: "Hva kan vi som familie gjøre, som vil være hyggelig og åndelig og bringe oss nærmere hverandre?" En slik familiens hjemmeaften – selv om den er beskjeden i omfang og gjennomførelse – kan ha langt mer positive langsiktige følger.

Vår vei til fullkommenhet er lang, men vi kan finne undring og glede selv i de minste skritt på denne veien.

For det annet: Glem ikke forskjellen på et godt offer og et tåpelig offer.

Et akseptabelt offer er når vi gir avkall på noe godt til fordel for noe av langt større verdi.

Å gi avkall på litt søvn for å hjelpe et barn som har mareritt, er et godt offer. Dette er noe vi alle vet. Å være oppe hele natten, og derved sette våre egen helse i fare, for å lage det

perfekte tilbehør til en datters søndagsantrekk, er kanskje ikke et like godt offer.

Å sette av noe av vår tid til å studere Skriftene eller forberede en leksjon, er et godt offer. Å bruke mange timer på å brodere leksjonens tittel på hjemmelagde grytekluter til hvert medlem av klassen, er kanskje ikke like lurt.

Hver person og situasjon er forskjellig, og et godt offer i ett tilfelle kan være et tåpelig offer i et annet.

Hvordan kan vi se forskjellen i vår egen situasjon? Vi kan spørre: "Bruker jeg min tid og energi på det som betyr aller mest?" Det er så mange gode ting å gjøre, men vi kan ikke gjøre dem alle. Vår himmelske Fader er mest tilfreds når vi ofrer noe godt for noe som er langt større i et evig perspektiv. Iblant kan det bety at vi pleier små, men betydningsfulle forglemmegei istedenfor en stor hage med eksotiske blomster.

For det tredje: Glem ikke å være lykkelig nå.

I den kjente barnefortellingen *Charlie og sjokoladefabrikken* gjemmer den mystiske sjokoladeproducenten Willy Wonka en gullbillett i sine sjokolader og kunngjør at den som finner en av billettene, vinner en omvisning på fabrikken hans og gratis sjokolade resten av livet.

På hver gullbillett står følgende: "Gratulerer, du som var så heldig å finne denne gullbilletten ... ! Du har fantastiske ting i vente! Mange flotte overraskelser venter deg! ... Mystiske og storartede overraskelser som ... vil glede ... forundre og målbinde deg."³

I denne klassiske barnefortellingen ønsker mennesker over hele verden desperat å finne en gullbillett. Noen tror at hele deres fremtidige lykke avhenger av om de får tak i en gullbillett eller ikke. I sin lengsel begynner folk å glemme den enkle

gleden de før fant i en sjokolade. Sjokoladen i seg selv blir nå en stor skuffelse hvis den ikke inneholder en gullbillett.

Det er så mange i dag som venter på sin egen gullbillett – billetten de tror er nøkkelen til den lykke de alltid har drømt om. For noen kan gullbilletten være et perfekt ekteskap, for andre et billedskjønt hjem, eller kanskje frihet fra stress eller bekymring.

Det er ikke noe galt i rettferdig lengsel – vi håper på og trakter etter det som er "dydig, skjønt, prisverdig og godt".⁴ Problemet oppstår når vi setter vår lykke på hold fordi vi venter på at en fremtidig hendelse – vår gullbillett – skal dukke opp.

En kvinne ønsket mer enn noe annet å gifte seg med en rettferdig prestedømsbærer i templet og bli mor og hustru. Hun hadde drømt om dette hele livet, og gjett om hun skulle bli en god mor og kjærlig hustru! Hennes hjem skulle være fylt av kjærlig

omtanke. Ikke et bittert ord skulle høres. Maten skulle aldri bli svidd. Og istedenfor å henge sammen med venner, ville barna foretrekke å tilbringe kvelder og helger sammen med mamma og pappa.

Dette var hennes gullbillett. Hun følte at hele hennes eksistens var avhengig av dette. Det var det hun lengtet mest etter i hele verden.

Men det ble aldri slik. Og med årene ble hun stadig mer reservert, bitter og til og med sint. Hun kunne ikke forstå hvorfor Gud ikke ville innvilge henne dette rettfærdige ønsket.

Hun var lærer på en barneskole, og å være sammen med barn hele dagen minnet henne bare på at hennes gullbillett aldri hadde dukket opp. Etter hvert som årene gikk, ble hun bare mer skuffet og reservert. Folk likte ikke å være sammen med henne, og unngikk henne når de kunne. Hun lot til og med frustrasjonen gå ut over barna på skolen. Hun kunne ofte miste fatningen, og hun vekslet mellom raserianfall og fortvilet ensomhet.

Det tragiske i denne historien er at denne dyrebare kvinnen, i skuffelsen over sin gullbillett, ikke la merke til velsignelsene hun *hadde*. Hun hadde ikke barn hjemme, men hun var omgitt av dem i klasserommet. Hun var ikke velsignet med en familie, men Herren hadde gitt henne en mulighet få andre har – sjansen til å øve positiv innflytelse som lærer på hundrevis av barn og familier.

Lærdommen her er at hvis dagene går med til å vente på fabelaktige roser, kan vi gå glipp av de vakre og skjønne forglemmegeiene som finnes overalt rundt oss.

Jeg mener ikke å antyde at vi skal oppgi vårt håp eller senke våre mål. Slutt aldri å strekke dere etter det beste som finnes i dere. Slutt aldri å

håpe på alle deres hjertes rettfærdige ønsker. Men lukk ikke øyne eller hjerte for de enkle og elegante skjønnheter i de hverdagsøyeblikk som utgjør et rikt og godt levet liv.

De lykkeligste menneskene jeg kjenner, er ikke de som finner sin gullbillett, men de som, mens de arbeider mot verdige mål, oppdager og verdsetter det vakre og gode i hverdagens øyeblikk. Det er de som, tråd for tråd, daglig vever en bildevev av takknemlighet og undring gjennom hele sitt liv. Det er de som virkelig er lykkelige.

For det fjerde: Glem ikke evangeliets "hvorfor".

I hverdagens rutine overser vi noen ganger ubevisst en viktig del av Jesu Kristi evangelium, omtrent slik vi lett kan overse en vakker, sart forglemmegei. I våre anstrengelser for å ivareta alle våre plikter og forpliktelser som medlemmer av Kirken, ser vi noen ganger evangeliet som en lang oppgaveliste som vi må tilføye vår allerede håpløst lange liste over gjøremål, en tidsbolk som vi på et eller annet vis må presse inn i vår travle timeplan. Vi fokuserer på *hva* Herren vil at vi skal gjøre og *hvordan* vi kan gjøre det, men vi glemmer noen ganger *hvorfor*.

Mine kjære søstre, Jesu Kristi evangelium er ingen forpliktelse, det er en vei som er staket ut av vår kjærlige himmelske Fader, som fører til lykke og fred i dette liv og herlighet og ubeskrivelig oppfyllelse i livet heretter. Evangeliet er et lys som gjennomsyrrer jordelivet og lyser opp veien foran oss.

Selv om det er viktig å forstå evangeliets "hva" og "hvordan", springer evangeliets evige flamme og storhet ut av "hvorfor". Når vi forstår *hvorfor* vår himmelske Fader har gitt oss dette mønsteret for vårt liv, når vi husker *hvorfor* vi bestemte oss for å gjøre

det til en grunnleggende del av livet, slutter evangeliet å være en byrde og blir isteden en fryd og en glede. Det blir verdifullt og godt.

La oss ikke vandre på disippelens vei med blikket ned i bakken, og bare tenke på oppgavene og forpliktelsene foran oss. La oss ikke være uoppmerksomme på de vakre og herlige jordiske og åndelige landskapene som omgir oss.

Mine kjære søstre, se etter storheten, skjønnheten og den opplivende gleden som ligger i Jesu Kristi evangeliums "hvorfor".

"Hva" og "hvorfor" i lydighet staker ut veien og holder oss på den rette vei. "Hvorfor" i lydighet helliggjør våre handlinger og forvandler det trivielle til det majestetiske. Det foredler våre små handlinger av lydighet til hellige handlinger av innvielse.

For det femte: Glem ikke at Herren elsker dere.

Når jeg betraktet de små forglemmegeiene som barn, følte jeg meg noen ganger litt som blomsten – liten og ubetydelig. Jeg lurte på om jeg ville bli glemt av min familie eller min himmelske Fader.

Mange år senere kan jeg se tilbake på den unge gutten med kjærlighet og medlidenhet. Og jeg vet nå at jeg aldri var glemt.

Jeg vet også noe annet: Som en av vår Mester Jesu Kristi apostler, erklærer jeg med all visshet og overbevisning som bor i meg – det er heller ikke dere!

Dere er ikke glemt.

Søstre, hvor dere enn er, uansett hva deres omstendigheter måtte være, er dere ikke glemt. Uansett hvor mørke deres dager måtte virke, uansett hvor ubetydelige dere føler dere, uansett hvor overskygget dere tror dere er, har ikke deres himmelske

sår, lege enhver smerte og dempe enhver sorg.

Mine kjære Hjelpeforenings-søstre, dere er nærmere himmelen enn dere tror. Dere har mer i vente enn dere kan forestille dere. Fortsett å styrke tro og personlig rettskaffenhet. Aksepter Jesu Kristi gjengitte evangelium som deres livsstil. Sett pris på den gave som aktivitet i denne storartede og sanne kirke er. Verdsett den gave som tjeneste i den velsignede Hjelpeforeningen er. Fortsett å styrke hjem og familie. Fortsett å oppsøke og hjelpe andre som trenger deres og Herrens hjelp.

Søstre, det er noe inspirerende og opphøyet ved den lille forglemmegeien. Jeg håper den vil være et symbol på de små ting som gjør deres liv lykkelig og godt. Glem aldri at dere må være tålmodige og medlidende med dere selv, at noen ofre er bedre enn andre og at dere ikke behøver å vente på en gullbillett for å være lykkelige. Glem aldri at "hvorfor" i Jesu Kristi evangelium vil inspirere og oppmuntre dere. Og glem aldri at deres himmelske Fader kjenner, elsker og setter pris på dere.

Takk for den dere er. Takk for de utallige handlinger av kjærlighet og tjeneste dere gir så mange. Takk for alt dere fortsatt vil gjøre for å bringe gleden ved Jesu Kristi evangelium til familier, til Kirken, til deres lokalsamfunn og til verdens nasjoner.

Søstre, vi er glad i dere. Det er min bønn og velsignelse at dere aldri må glemme at dere i sannhet er verdifulle døtre i Guds rike, i vår elskede Frelser Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Ether 12:27.
2. Se 3 Nephi 12:48.
3. Roald Dahl, *Charlie and the Chocolate Factory* (1964), 55–56.
4. 13. trosartikkel.
5. Salmene 8:3–5.

Fader glemt dere. Han elsker dere med uendelig kjærlighet.

Bare tenk på det: Dere er kjent og husket av den største, mektigste og mest praktfulle person i hele universet! Dere er elsket av kongen av det uendelige rom og den evigvarende tid!

Han som skapte og kjenner stjernene, kjenner dere og deres navn – dere er døtre i hans rike. Salmisten skrev:

“Når jeg ser din himmel, dine fingres verk, månen og stjernene som du har satt der –

Hva er da et menneske at du kommer ham i hu? ...

Du gjorde ham lite ringere enn Gud, med ære og herlighet kronete ham.”⁵

Gud elsker dere fordi dere er hans barn. Han elsker dere selv om dere til tider kan føle dere ensomme eller gjøre feil.

Guds kjærlighet og kraften i det gjengitte evangelium er forløsende og frelsende. Om dere bare vil slippe til hans guddommelige kjærlighet, kan den binde om ethvert

Fortegnelse over historier

Følgende liste over utvalgte historier fra generalkonferansetaler kan brukes i personlig studium, på familiens hjemmeaften og i annen undervisning. Sidetallene viser til første side av talen.

TALER	HISTORIE
Eldste Richard G. Scott	(6) Richard G. Scott lager en lydinnspilling av Mormons bok til sin familie.
Eldste José L. Alonso	(14) Engstelige foreldre mister en ung sønn i travle Mexico City.
President Boyd K. Packer	(16) Boyd K. Packer mottar sin patriarkalske velsignelse.
President Dieter F. Uchtdorf	(19) Dieter F. Uchtdorf hjelper til med å bygge et møtehus mens han går på Luffforsvarets flyskole. Et trofast ektepar øver positiv innflytelse på menneskene rundt seg.
Eldste David A. Bednar	(24) Ungdommer i Det aronske prestedømme holder kurs i slekthistorie.
Eldste Neil L. Andersen	(28) James O. Mason og hans hustru bestemmer seg for å ikke vente med å få barn. Scott og Becky Dorius adopterer barn etter 25 års ekteskap.
Eldste Carl B. Cook	(33) Thomas S. Monson oppfordrer Carl B. Cook til å se opp. Søstre slipper "byrder" opp i luften i form av heliumballonger.
Eldste LeGrand R. Curtis jr.	(35) Mindre aktive medlemmer finner forløsning når de blir invitert tilbake til kirken.
Eldste D. Todd Christofferson	(38) Overlevende medlem av Donner-kompaniet minnes den morgenen han så Johnsons gård.
Eldste W. Christopher Waddell	(50) Misjonæren Javier Misiego møter mannen som døde hans far.
President Henry B. Eyring	(56) Unge Henry B. Eyring og hans biskop besøker en søster i menigheten. Gordon B. Hinckley og Henry B. Eyring gjennomgår et manuskript sent om kvelden.
President Thomas S. Monson	(60) Thomas S. Monson tror han er eneste medlem av Kirken på rekruttskolen. Thomas S. Monson snakker om Kirken med sine medpassasjerer på en buss.
President Henry B. Eyring	(68) Henry B. Eyring taler ved et universitet hvor han ble bedt om å ikke bære sitt vitnesbyrd om Jesus Kristus. Henry B. Eyring tar med seg sine døtre for å besøke en kreftsyk venn som ligger for døden. En døende mann kler seg i søndagsklær for å få en prestedømsvelsignelse. Mange år etter at han rømte hjemmefra, leser en mann Mormons bok og får et vitnesbyrd.
Eldste Tad R. Callister	(74) En ung kvinne vitner for sin venninne om at Mormons bok er sann.
President Thomas S. Monson	(82) Thomas S. Monson lærer om bønnens kraft når han finner fem dollar han trodde han hadde mistet. Thomas S. Monson blir tilskyndet til å bekjentgjøre Peter Mourik som taler under innvielsen av Frankfurt Tyskland tempel.
Eldste Russell M. Nelson	(86) Russiske konvertitter verdsetter sitt tempelekteskap.
Eldste Randall K. Bennett	(98) Randall K. Bennett ignorerer advarsler mot en sterk havstrøm.
Eldste J. Devn Cornish	(101) J. Devn Cornish finner på mirakuløst vis en kvartdollar som svar på bønn.
Eldste Quentin L. Cook	(104) Alma Sonne avbestiller billetter til <i>Titanic</i> . Irene Corbett omkommer om bord på <i>Titanic</i> .
Silvia H. Allred	(114) En søster plaget med mange sykdommer blir trøstet av besøkende lærerinner. En mann omvender seg til evangeliet etter at besøkende lærerinner hjelper hans familie.
President Dieter F. Uchtdorf	(120) En kvinne blir bitter fordi hun ikke er gift og ikke har barn.

Undervisning for vår tid

Leksjonene for Det melkisedekske prestedømme og Hjelpeforeningen den fjerde søndagen i måneden vil vies “Undervisning for vår tid”. Hver leksjon kan utarbeides fra en eller flere taler som ble holdt under siste generalkonferanse (se oversikten nedenfor).

Stavs- og distriktpresidenter kan velge ut de taler som skal brukes, eller de kan overlate dette ansvaret til biskopene og grenspresidentene. Lederne skulle understreke verdien av at brødrene i Det melkisedekske prestedømme og søstrene i Hjelpeforeningen studerer de samme talene på de samme søndagene.

De som er tilstede under leksjonene på den 4. søndagen, oppmuntres til å lese og ta med seg til klassen siste konferansenummer av Liahona.

Forslag til utarbeidelse av en leksjon på grunnlag av taler

Be om at Den hellige ånd må være med deg mens du studerer og underviser fra

talene. Du kan bli fristet til å utarbeide leksjonen på grunnlag av annet materiale, men konferansetalene er det godkjente pensum. Din oppgave er å hjelpe andre å tilegne seg og etterleve evangeliet slik det er forkynt på Kirkens siste generalkonferanse.

Les talen(e) og se etter prinsipper og læresetninger som dekker klassemedlemmenes behov. Se også etter historier, skriftstedhenvisninger og uttalelser i talen(e) som vil hjelpe deg å undervise i disse sannhetene.

Lag et utkast over hvordan du vil undervise om prinsippene og læresetningene. Utkastet skulle også inneholde spørsmål som hjelper klassemedlemmene å:

- Se etter prinsipper og læresetninger i talen(e).
- Tenke over meningen.
- Dele forståelse, ideer, erfaringer og vitnesbyrd med hverandre.
- Anvende disse prinsippene og læresetningene i sitt eget liv. ■

MÅNEDER LEKSJONENE BLIR HOLDT

November 2011–april 2012

Mai 2012–oktober 2012

LEKSJONSMATERIALE TIL LEKSJONER 4. SØNDAG I MÅNEDEN

Taler fra *Liahona**, november 2011

Taler fra *Liahona**, mai 2012

* Talene er også tilgjengelige på mange språk på conference.lds.org.

Hjelpeorganisasjonenes presidentskaper på generalplan

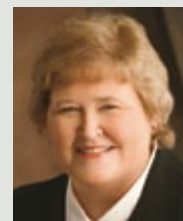
HJELPEFORENINGEN

Silvia H. Allred
Førsterådgiver

Julie B. Beck
President

Barbara Thompson
Annenrådgiver

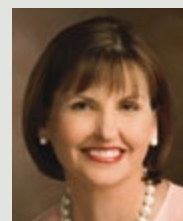
UNGE KVINNER

Mary N. Cook
Førsterådgiver

Elaine S. Dalton
President

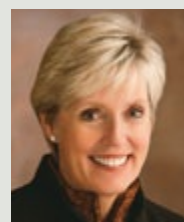

Ann M. Dobb
Annenrådgiver

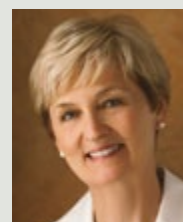
PRIMÆR

Jean A. Stevens
Førsterådgiver

Rosemary M. Wixom
President

Cheryl A. Esplin
Annenrådgiver

UNGE MENN

Larry M. Gibson
Førsterådgiver

David L. Beck
President

Adrián Ochoa
Annenrådgiver

SØNDAGSSKOLEN

David M. McConkie
Førsterådgiver

Russell T. Osguthorpe
President

Matthew O. Richardson
Annenrådgiver

En kunstners fremstilling viser Provo tabernakel, som ble ødelagt i brann, gjenoppbygget som tempel nummer to i Provo, Utah.

181. halvårslige generalkonferanse

Over 100 000 deltok på de fem møtene av den 181. halvårslige generalkonferanse i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, som fant sted i Konferansesenteret i Salt Lake City 1. og 2. oktober. Flere millioner andre så eller lyttet til TV-, radio, satellitt- eller Internett-sendinger.

På det første møtet lørdag 1. oktober bekjente president Thomas S. Monson seks nye templer: Barranquilla i Colombia; Durban i Syd-Afrika; Kinshasa i Kongo; Paris i Frankrike; Provo, Utah og Star Valley, Wyoming.

Etter denne bekjente gjørelsen oppfordret president Monson medlemmene til å bidra til Kirkens generelle hjelpefond for tempelbesøkende. "Dette fondet kan dekke et engangsbesøk til templet for dem som ellers ikke ville vært i stand til å komme til templet," sa han.

Lørdag ettermiddag bekjente gjørelse eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum et nytt innslag på youth.lds.org – FamilySearch Youth og Family History [hjelp til ungdom som ønsker å utføre slektshistorisk arbeid] (lds.org/familyhistoryyouth). Dette nye innslaget hjelper ungdom å få øynene

opp for slektshistorie og å hjelpe sine forfedre ved å finne frem til deres optegnelser. (Se artikkelen på side 128.)

På det samme møtet ble også eldste Claudio R. M. Costa avløst fra De syttis presidentskap. Eldste Tad R. Callister ble oppholdt i hans sted i De syttis presidentskap (du finner biografien hans på side 128). Tolv syttier og områdesyttier ble avløst eller gitt emeritusstatus (du finner informasjon om oppholdelser og avløsninger på side 23).

I sin tale søndag formiddag minnet president Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap, om oppfordringen som ble gitt til alle medlemmer på aprilkonferansen i fjor – om å delta på en dag med tjeneste i løpet av 2011 (se Henry B. Eyring, "Anledninger til å gjøre godt", *Liahona*, mai 2011, 22).

Medlemmer over hele verden lyttet til konferansen på 93 språk. Du finner informasjon om når tekst-, lyd- og videoversjoner av konferansen blir tilgjengelige på forskjellige språk på lds.org/general-conference/when-conference-materials-will-be-available. ■

Døtre i mitt rike: En historisk bok for dagens siste-dagers-hellige kvinner

Av Chelsee Niebergall
Kirkens tidsskrifter

Døtre i mitt rike: *Hjelpeforeningens historie og arbeid*, en ny bok utarbeidet under ledelse av Det første presidentskap, inneholder en optegnelse over Hjelpeforeningens og Kirkens kvinners arv, sa Julie B. Beck, Hjelpeforeningens generalpresident, på Hjelpeforeningens fellesmøte i september 2011.

"Den vil forene og innrette et verdensomspennende søsterfelleskap etter Hjelpeforeningens formål og disiplers mønstre og privilegier," sa hun. "Den er et vitnesbyrd om kvinners viktige rolle i vår Faders plan for lykke, og den fastsetter en urokkelig norm for hva vi tror på, hva vi gjør og hva vi vil forsvare" (side 113 i dette nummeret).

Søster Beck sa at boken danner et grunnlag for kvinners identitet som Guds døtre. Når medlemmene studerer boken, sa hun, vil de forstå hvordan Hjelpeforeningen skulle virke i enhver søsters liv.

Hvordan boken ble til

Prosjektet begynte som et oppdrag fra Det første presidentskap. Susan W. Tanner, tidligere Unge kvinners generalpresident, ble beskikket til å skrive boken. Søster Beck og hennes rådgivere, Silvia H. Allred og Barbara Thompson, fikk oppgaven med å lede prosjektet og samarbeide med

søster Tanner, redaktører, designere og andre for å avgjøre dens kurs ved åpenbaringsånd. "Jeg har aldri arbeidet med et prosjekt som har vært mer åndelig veiledet enn dette," sier søster Beck.

Noe av denne prosessen besto i å avgjøre hvilke av mange tusen sider med historiske beretninger som skulle tas med i boken. Søster Beck, hennes rådgivere og søster Tanner gjennomgikk møtereferater fra tidligere Hjelpeforenings-møter i Nauvoo og andre historier og beretninger om Hjelpeforeningen og Kirkens kvinner.

Søster Beck sier at resultatet ikke er en typisk kronologisk historie, men en åndelig historie om Kirkens kvinner og Hjelpeforeningen.

"Vi studerer vår historie fordi det hjelper oss å forandre oss," sa søster Beck i sin tale på Hjelpeforeningens fellesmøte i september 2010. "Til syvende og sist er historiens verdi ikke så mye knyttet til datoer, tider og steder. Den er verdifull fordi den lærer oss prinsippene, formålene og mønstrene vi skal følge, den hjelper oss å vite hvem vi er og hva vi skal gjøre, og den forener oss med hensyn til å styrke Sions hjem og bygge opp Guds rike på jorden" ("Døtre i mitt

rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid", *Liahona*, nov. 2010, 115).

Selv om boken ikke følger en tidslinje, er læresetningene inndelt i kapitler etter emne. Den bruker historier og eksempler fra Skriftene og nyere tid, fra profeters ord og fra Hjelpeforenings-ledere, til å formidle sine viktige budskap.

Bokens innflytelse

Søster Beck sier at boken vil hjelpe søstrene å lære å oppfylle Hjelpeforeningens formål i sitt eget liv og som et søsterfelleskap av disipler som holder sine pakter.

"De vil lære hva det vil si å styrke tro og personlig rettskaffenhet, styrke familier og hjem og oppsøke og hjelpe andre som er i nød," sa søster Beck i et intervju med Kirkens tidsskrifter. "Når søstrene begynner å se seg selv i lys av Hjelpeforeningens arbeid, kan de forstå hvor stor innflytelse kvinner har hatt på Kirkens utvikling, både i oldtiden og i de siste dager, og de kan bli klar over sine mål og sin identitet."

Søster Beck tror at de som leser boken, vil lære ved eksempel og forskrift hvordan de lytter til Den hellige ånd og mottar personlig åpenbaring. De kan også bli styrket og oppmuntret i hverdagen og i sine prøvelser og vanskeligheter.

"Det finnes mye styrke i boken – mye styrke vi kan tilegne oss," sier søster Beck. "Jeg håper medlemmene vil ha boken tilgjengelig og på vanskelige dager lese en historie eller et eksempel som vil styrke dem."

Søster Beck sier også at søstrene vil bringe boken inn i Kirkens hjem, men hun tror at den vil bli en viktig ressurs for både menn og kvinner. Den vil hjelpe unge kvinner å forstå hvordan de kan bli en del av et stort verdensomspennende søsterfelleskap,

og den kan forene mann og hustru i deres hellige arbeid med å veilede sin familie og tjene i Kirken.

Etter å ha studert boken, sa Dale Cook, president for Syracuse Utah Bluff stav, at den vil være en viktig ressurs for å hjelpe ikke bare Kirkens kvinner å forstå sin rolle som Kristi disipler, men også mennene. "Man leser og ser hvordan [Hjelpeforeningen] er forbundet med prestedømmet," sier president Cook. "Den har hjulpet meg å se styrken i min hustru og hvordan jeg bedre kan elske henne og hjelpe og støtte henne."

Om boken

Boken er en ressurs for personlig studium og for undervisning i hjemmet, i Hjelpeforeningen og i andre sammenhenger i Kirken. Den blir sendt til biskoper og grenspresidenter, som vil samarbeide med Hjelpeforenings-presidenter for å finne ut hvordan de kan gjøre distribusjonen av bøkene til en velsignelse for søstrene i menigheter og grener.

Bøkene forventes å være tilgjengelig på over 20 språk innen utgangen av januar 2012. Mange av dem finnes allerede på Internett, hvor medlemmene kan finne tilhørende filmer, dele sitater og lese forslag til hvordan de kan bruke og formidle budskapene i boken. Gå til lds.org/relief-society/daughters-in-my-kingdom. Klikk på "Additional Languages (PDF)" midt på siden under "Related Resources." En liste over tilgjengelige språk vil vises på høyre side av neste side. Nettstedet vil etter hvert bli oversatt til flere språk.

En utgave av boken i stivt bind er planlagt på engelsk, portugisisk og spansk innen utgangen av året. Denne vil være tilgjengelig gjennom Kirkens distribusjonstjeneste og store.lds.org. ■

Nytt nettsted hjelper tenåringer i gang med slektshistorie

De nye innslagene, FamilySearch Youth og Family History, på youth.lds.org (lds.org/familyhistory-youth) har til hensikt å hjelpe ungdom å få øynene opp for slektshistorie og hjelpe sine forfedre ved å finne frem til deres opptegnelser.

Nettstedet har ressurser som lærer tenåringer hvordan de kan komme i gang med FamilySearch. I fem enkle trinn lærer ungdommene hvordan de forsker frem sitt stamtre, fører slektsopptegnelser og klargjør navn som kan tas med til templet. Nettstedet har også ideer om hvordan klasser og quorumer kan bruke slektshistorie som en måte å tjene andre på.

De nye innslagene er for øyeblikket tilgjengelige på engelsk, spansk og portugisisk. Flere språk vil bli tilgjengelige i månedene som kommer. ■

Kunstkonkurransen oppfordrer ungdom til å utmerke seg

Kirkehistorisk museum innbyr ungdom i alderen 13 til 18 til å delta i den første internasjonale kunstkonkurransen for ungdom.

Kunstnerne skulle lage kunst som uttrykker hva det vil si å "stå opp og la deres lys skinne" (se L&p 115:4–6).

Kunstverkene må være laget etter 1. januar 2009. Bidragsyttere må være fylt 13 innen første januar 2012, og kan sende inn ett kunstverk fra og med 2. januar 2012 og frem til fristen – fredag 1. juni 2012. Maksimumsstørrelsen er 213 cm på den lengste siden. Alle kunstformer og stilarter ønskes velkommen i konkurransen.

Du finner informasjon om innsending på lds.org/youthartcomp.

Vinnere vil bli bedt om å sende sitt originale kunstverk til museet slik at det kan være med på utstillingen fra 16. november 2012 til 17. juni 2013. ■

Eldste Tad R. Callister

i De syttis presidentskap

Eldste Tad Richards Callister, som nylig ble oppholdt som medlem av De syttis presidentskap og De syttis annet quorum, forklarer at et av Brødrenes mål er å få til "virkelig vekst" i Kirken. "Dette innebærer at vi får stadig flere som ikke bare kommer på nadverdsmøtet, men også tar del i nadverden, mottar de ordinanser som Kirken tilbyr og holder sine pakter," sier han.

Med et ønske om å hjelpe lokale kirkeledere med dette arbeidet, er eldste Callister takknemlig for at Herren har gitt ham anledning til å virke i mange kall. "Etter å ha gått i samme sko som dem jeg nå skal samarbeide med – stavspremier og biskoper og eldstenes quorumpresidenter – er jeg forhåpentligvis mer følsom for og oppmerksom på deres behov," forklarer han.

Eldste Callister har vært heltidsmisjonær i Øststatene misjon, eldstenes quorumpresident, stavens misjonspremier, rådgiver til en stavspresident, biskop, stavspresident, regionalrepresentant, områdesytti og president for Canada Toronto øst misjon (2005–08), og var president for Stillehavsområdet da han ble kalt til De syttis presidentskap.

Eldste Callister er sønn av Reed og Norinne Callister, født i Glendale, California i desember 1945, og fullførte sine studier i regnskap ved Brigham Young University i 1968. Han fullførte senere jusstudiet ved University of California Los Angeles i 1971. I 1972 fullførte han en mastergrad i skattejuss ved New York University. Fra 1972 til 2005 praktiserte han som advokat, og han har skrevet bøker om forsoningen, frafallet og gjenopprettelsen.

Han ble viet til Kathryn Louise Saporiti i Los Angeles California tempel i desember 1968. De har seks barn.

Eldste Callister har sett Herrens hånd i sitt liv. "Frøelshens kjærlighet er så overveldende at jeg tror at han og vår himmelske Fader venter ivrig på å få velsigne oss for hver minste lille gode gjerning vi gjør, for slik er deres natur." ■

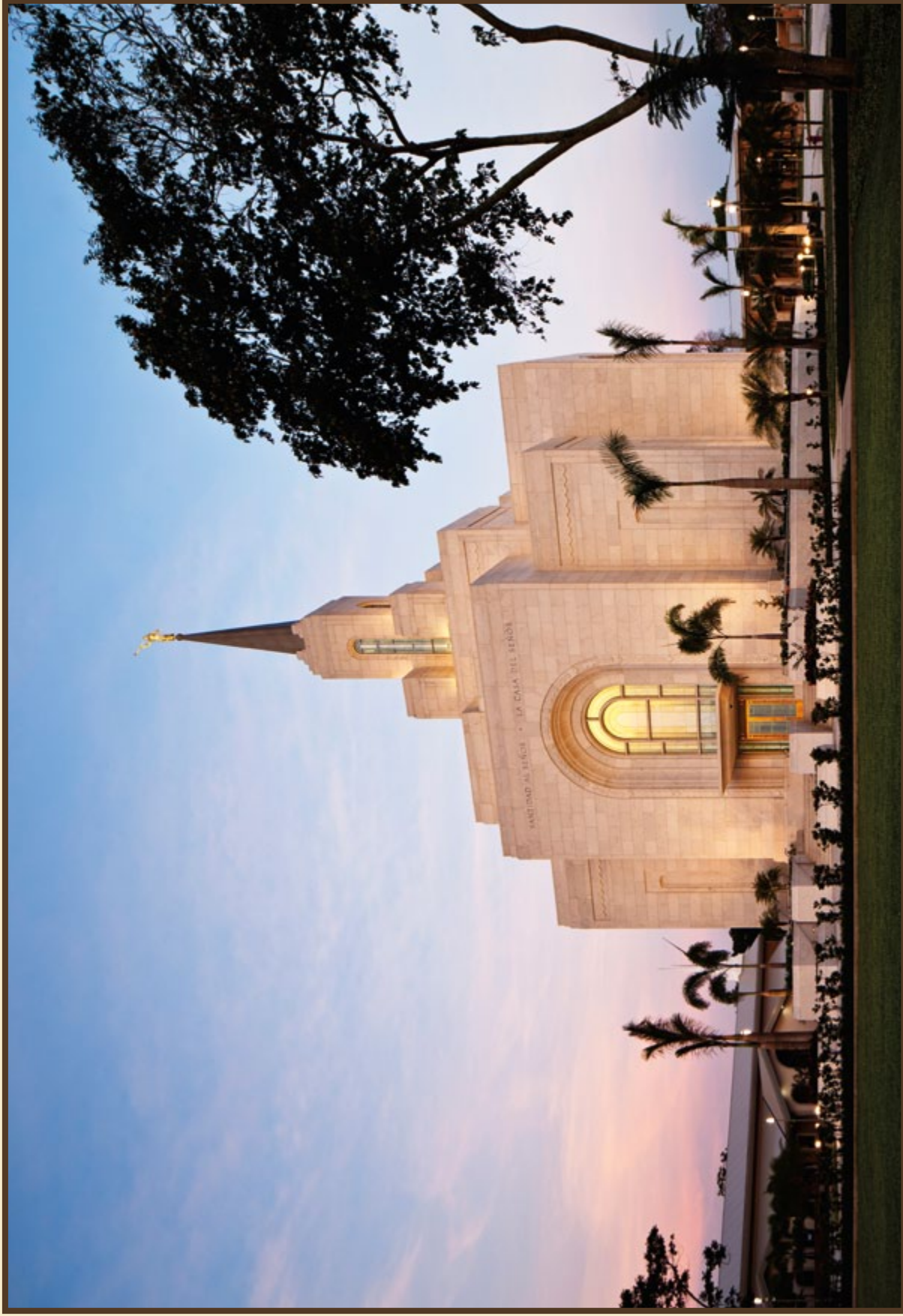

FOTO: MATTHEW REIER

San Salvador El Salvador tempel

Dette imponerende tempel i El Salvador ble innviet 21. august 2011, som det nyeste av 135 templer i drift over hele verden. Om templer sa president Howard W. Hunter (1907–95) følgende i sin generalkonferansetale i oktober 1994: "La oss være et tempelbesøkende folk. Besøk templet så ofte som deres personlige omstendigheter tillater. Ha et bilde av et tempel i deres hjem så deres barn kan se det" ("De største og mest dyrebare løfter", Lys over Norge, jan. 1995, 7).

“**J**eg bærer vitnesbyrd for dere om at dette verk er sant, at vår Frelser lever og at han leder og veileder sin kirke på jorden i dag,” sa president Thomas S. Monson under det avsluttende møtet av den 181. halvårlege generalkonferanse. “Jeg gir dere mitt vitnesbyrd om at Gud vår evige Fader lever og elsker oss. Han er i sannhet vår Fader, og han er personlig og virkelig. Måtte vi innse og forstå hvor nær oss han er villig til å komme, hvor langt han vil gå for å hjelpe oss, hvor høyt han elsker oss og hvor mye han gjør og er villig til å gjøre for oss.”